

ULTIMA EXPLOATARE A FEMEILOR

AVORTUL

BĂRBAȚII L-AU IMPUS

BĂRBAȚII DOMINĂ PRIN EL

BĂRBAȚII ÎL POT COMBATE

BRIAN E. FISHER

AVORTUL

Ultima exploatare a femeilor

BĂRBAȚII L-AU IMPUS
BĂRBAȚII DOMINĂ PRIN EL
BĂRBAȚII ÎL POT COMBATE

de Brian E. Fisher

Cu o prefață la prezenta ediție
de Andreea Ogăraru

Editura ProValori Media, București, 2014

Copertă: Bogdan Dragomir, www.directdesign.ro
Foto copertă: David M. Schrader/Dreamstime.com
Layout: Cătălin Apostol

Titlu original: *Abortion: The Ultimate Exploitation of Women*

© Brian E. Fisher 2013

www.abortionexploitswomen.com

Pentru versiunea românească: © ProValori Media 2014

ISBN: 978-606-93811-1-3

Traducere: Ștefana Totorcea

Versiunea digitală a cărții se poate descărca gratuit de la:

www.avortulexploateazafemeile.ro

CUPRINS

<i>Prefață la ediția românească</i>	5
<i>Mulțumiri</i>	10
<i>Introducere: „Titlul cărții tale nu are logică”</i>	11
Capitolul 1 O problemă exclusiv feminină?	18
Capitolul 2 Legea are întotdeauna dreptate... nu?	30
BĂRBAȚII L-AU IMPUS	
Capitolul 3 O istorie a bărbaților care se poartă urât	36
Capitolul 4 Dreptul femeii, legiferat de bărbați	46
BĂRBAȚII DOMINĂ PRIN EL	
Capitolul 5 Plivirea grădinii	63
Capitolul 6 „Te voi iubi și mâine dimineață”	80
Capitolul 7 O alegere informată?	87
Capitolul 8 Ceva „sigur” și „rar”?	95
BĂRBAȚII ÎL POT COMBATE	
Capitolul 9 Vidul de bărbați	114
Capitolul 10 Bărbații îi pot pune capăt	136
<i>Note</i>	157
<i>Index</i>	180
<i>Surse de informare în limba română</i>	186
<i>Lista centrelor de consiliere în criza de sarcină</i>	187

Prefață la ediția românească

Am citit pe nerăsuflăte cartea, care mi-a picat în brațe într-un moment în care eram cu adevărat implicată în studierea acestui fenomen pe meleagurile noastre românești. Este uimitor să poți avea acces la atât de multe informații și explicații precise despre ceea ce înseamnă avortul și totuși să poți influența atât de puțin desfășurarea lui. Nu puține sunt vocile care susțin că nici Hitler, nici alți mari dictatori ai lumii, nici războaiele ori fenomenele naturale distructive nu au reușit să facă atâtea victime cum a făcut-o practicarea avortului, uciderea pruncului în ceea ce trebuia să fie cel mai sigur loc de pe pământ, pânțele mamei.

Brian E. Fisher ne expune un istoric al legalizării avortului în America cu atât de multe date precise, nume importante despre care știm sigur că nu o dată și-au scos colții pentru a arăta direcția lucrurilor chiar și către nații și rase față de care nu aveau niciun drept moral or legal de control, încât nu mai putem nega faptul că se duce o luptă incredibilă împotriva familiei, împotriva purității și inocenței. Când a început nebunia în America? În zorii revoluției sexuale, când acești mari promotori ai dezumanizării, pornind de la descendenții lui Charles Darwin și până la mari profesori ai unor universități de prestigiu, mari magnați ai imperiilor financiare ce dăinuie până astăzi, precum și importante personalități din media cu aria de influență extrem de largă, au hotărât să împovăreze femeia cu cea mai mare „responsabilitate” posibilă: dreptul de a lua viața la a cărei tainică creare în propriul pânțec ea însăși a contribuit. Spun responsabilitate între ghilimele, pentru că de multe ori ni se impun drepturi ce sunt peste puterea noastră de decizie, ce ne determină să ne negăm propria existență, să ne anulăm posibilitatea de a merge mai departe prin ereditate către infinit.

Ce a vrut revoluția sexuală? A vrut sex fără prejudecăți, libertinaj, lipsă de responsabilitate, „egalitate“ între femei și bărbați, pornografie acceptată și larg folosită, plăcere nelimitată și egoism.

De curând am citit în blogosfera românească un articol care prezenta revoluția din 1989 și ca o revoluție sexuală, ce a adus, desigur, liberalizarea avortului ca una din primele măsuri legislative, ca fiind o prioritate în schimbarea României.

Există persoane comune celor două lupte pentru promovarea avorturilor atât în America, cât și în România?! Desigur, nelipsitul George Soros...

Autorul cărții vede foarte bine că bărbații sunt „foarte“ responsabili pentru flagelul la care s-a ajuns, căci ei au luptat și militat prin mijloace de comunicare eficiente, atent gândite, sub paravanul unor feministe mai mult sau mai puțin naive, care au crezut poate cu adevărat că le fac un bine femeilor sarace, bolnave ori neinstruite dându-le dreptul și indicația de a avorta. Americanii doreau să curețe rasa prin eugenie înainte ca Hitler să pună așa ceva în aplicare în Europa. Fapt ce i-a făcut pe marii magnați ai industriei avortului să caute o altă cale, mai subtilă, căci opinia publică începea să reacționeze. Și au găsit-o sub paravanul unor instituții ce ne conduc astăzi în numele dreptății și egalității, luând măsuri clare împotriva tuturor celor ce se opun alinierii la noile concepte moderne, după cum veți regăsi explicit în paginile cărții. Da, cartea este o mărturie vie a istoriei Americii după legalizarea avortului, merită citită chiar și numai pentru a ști exact care sunt acele persoane care ne zâmbesc din spatele ecranelor de televiziune, împingându-ne către moartea propriului suflet. Căci unele ne sunt poate simpatice.

Dacă o vreme le-a mers, acum cu siguranță se cunosc prea multe date care în mod normal trebuie să reducă drastic numărul avorturilor. Fără a lua în considerare implicațiile de natură religioasă, trebuie să vedem exact efectele medicale și psihologice ale avorturilor, extrem de grave și cu consecințe pe termen lung asupra femeii ce a avortat, asupra familiei în ansamblul ei ca mediu de viață și echilibru, dar mai ales asupra copiilor viitori ce se vor naște

din pânțele mamei care a avortat. Știința a demonstrat deja că prin avort nu se elimină totul din uterul mamei, există molecule și energii care rămân acolo și se impregnează în noul făt, precum și în sângele mamei care se chinuie otrăvită din interior, fapt ce duce la depresii, tentative de sinucidere, coșmaruri, regrete, furii necontrolate. Se chinuie și mama, și noii copii. Cartea este plină de statistici exacte care pot lămuri toate aceste aspecte ale efectelor secundare.

În România nu avem așa de multe date și statistici, dar există surse pe care ne putem baza. Între 1958 și 2008 s-au înregistrat 22 milioane de avorturi. Aici nu cred că intră fetele minore care făceau întreruperi la cerere în niște cabinete ginecologice aflate la parterul câte unui bloc din cartier. Asta înseamnă că fiecare femeie a făcut în medie cam trei avorturi declarate.

La noi, numărătoarea cazurilor a început din 1958, pentru că în 1957 se dăduse legea de legalizare a avorturilor în urma propagandei începute în anii '50 (pentru avort) desfășurată în România după planul sovietic al lui Lenin, ce hotărâse astfel emanciparea femeii. Foarte ciudat ca în nucleul comunismului să se exercite aceleași practici și viziuni ca în nucleul liberalismului occidental.

1965 a fost recordul absolut al întreruperilor de sarcină, potrivit datelor oficiale. În anii '80 au avut loc mai multe avorturi decât nașteri, deși devenise interzisă practica din 1966. Numai că femeilor nu li s-a spus nimic care să le lumineze mințile, totul era o strategie demografică, pe când părinții aveau nevoie să învețe valoarea vieții, să fie educați pentru a respecta și prețui originalitatea, unicitatea și irepetabilitatea ființei umane. În 1990, când s-a liberalizat din nou avortul, clinicile de stat ori private nu mai făceau față cererilor, fetele se chiuretau în serie, dornice să se arate moderne, emancipate și disponibile pentru partenerii lor. Niciuna dintre aceste fete nu a știut că pruncul este viu din momentul concepției, că are statutul de ființă umană. Nici mamele nu s-au îngrijit să le spună asta, nici medicii ori profesorii... A fost doar mișcarea începută de poetul Ioan Alexandru ce și-a asumat educarea tinerilor în scopul conștientizării vieții nou create. A ajutat enorm, dar nu suficient, din păcate.

Am avut odată o prietenă deosebit de frumoasă și îndrăgostită foarte tare de prietenul ei. Se logodiseră la biserică, fiindcă ea dorise să fie sigură de relația lor, iar el acceptase. De altfel, nu erau practicanți. Făcuse patru avorturi în mai puțin de doi ani, deși aproape locuiau împreună, deși știau și părinții de faptul că trăiesc împreună, că ea rămâne în mod frecvent însărcinată. Spunea că a făcut avort cu un fel de mândrie care, în inocența ori nebulia ei, însemna cumva că partenerul îi aparține, că și-au lăsat reciproc un semn pe viață de care niciunul dintre ei nu se putea debarasa. Apoi au urmat consumul de alcool, drogurile și băutăile. Totul s-a terminat dramatic pentru amândoi, am aflat mai târziu, căci dispăruseră fără urmă. Însă lângă ei au fost acești părinți, pasivi, cu educație și posibilități materiale, care prin atitudinea lor i-au încurajat să meargă spre prăpastie. În ce fel or fi trăit mulți dintre părinții din generația noastră de sunt așa de limitați în dăruirea și acceptarea dragostei profunde este o întrebare pe care mi-o pun adesea, căci văd și observ prin natura activității mele zidurile dintre tineri și familiile lor.

Putem, oare, să spunem că feminismul a reușit? În mare parte, feminismul a eșuat, așa spune eu argumentând simplu. Cum poate femeia să fie egală cu bărbatul în condițiile ierarhice impuse de societatea actuală? Femeia ce îi cară servieta bărbatului îi este egală? Femeia care este amenințată, înjurată, pusă în pericol în trafic împreună cu copiii ei este egală bărbatului? Femeia care la o coadă spontană se trezește în spatele bărbaților ce s-au grăbit să se așeze primii este egală bărbatului? Femeia care este cumpărată pentru favoruri sexuale, exploatată, traficată, vândută este cumva egală bărbatului? În ce este femeia egală bărbatului, în poziții de leadership, în management?

Da, femeia avansează tot mai mult pe treptele ierarhice ale unor cariere de succes, în timp ce tot mai mulți bărbați își fac programele la mani-pedi și pensat. Femeile se masculinizează și bărbații se feminizează. Unii autori, mai curajoși, spun chiar că bărbatul este

noua femeie, numai că el nu își poate asuma pe deplin acest rol, din motive lesne de înțeles.

Este avortul o formă de sclavie modernă? Este avortul un business ce generează profituri incredibile? Este avortul susținut de marile corporații prin fundații aparent făcătoare de bine, ce promovează eugenia și controlul populației? Ce mai este astăzi familia? Ce mai este femeia și ce mai este bărbatul? Ce mai rămâne din copilul nostru supus pe toate căile și canalele posibile la pornografie și educație libertină încă de la vârste fragede? Putem răspunde la aceste întrebări?

Să încercăm a răspunde, a ne gândi, a deschide inimile noastre către iubire și a ne aduce aminte că în limba română, așa cum ne-a rămas ea moștenire din *Pravila de la Govora* ori din *Pravila* lui Matei Basarab, nu există cuvântul avort, ci „uciderea de prunc”, ori „lepădarea de copii”.

Andreea Ogăraru

MULȚUMIRI

Îi sunt din nou îndatorat lui John Aman pentru excelența și sârguincioasa lui muncă de documentare, redactare, colaborare, critică și încurajare. Cartea este mult mai bună decât versiunea originală, datorită pasiunii și contribuției sale bine gândite.

Le mulțumesc lui Jessica, Caleb și Zach, care, plini de răbdare și înțelegere, au acceptat ca soțul și tatăl lor să petreacă obscen de mult timp lovind furios tastele computerului.

Le mulțumesc directorului, consiliului consultativ și donatorilor altruști de la organizația Online for Life, pentru sprijinul ferm oferit acestei lucrări.

Le mulțumesc angajaților de la Online For Life, Jeff Bradford, Tim Gerwing, Tommy Swanson, Sean Martin, Danielle Teel, Kari Buddenberg, Olga Figueroa, Barry Moerschell și Ben Woodard, pentru înțelegerea, consumul de energie și munca grea depusă la tipărirea și distribuirea acestei cărți. Le mulțumesc din suflet pentru tot ajutorul și voluntarilor devotați de la Online for Life.

Nu în ultimul rând, le mulțumesc colaboratorilor care au avut curajul să-mi spună propria lor poveste despre avort. Le mulțumesc pentru că au ieșit la lumină, vrând prin aceasta să schimbe în bine viața celorlalți.

INTRODUCERE

„TITLUL CĂRȚII TALE NU ARE LOGICĂ”

Avortul, ultima exploatare a femeilor

E ridicol titlul, nu?

Avortul nu exploatează femeia, o emancipează. Avortul este dreptul legiferat al femeii de a face orice vrea cu propriul corp. Avortul a eliberat femeile din cătușele dominației bărbatului și din sclavia biologică. Este un pas înainte spre egalitatea femeilor cu bărbații și a ridicat valoarea și rolul femeilor în societate.

Avortul este o alegere, iar alegerea înseamnă putere.

Bărbații l-au impus. Bărbații domină prin el. Bărbații îl pot combate.

Ce mai e și asta cu bărbații? Cum domină bărbații prin el? E nebunie curată. De ce l-ar promova bărbații? Nici măcar nu beneficiază de dreptul legal de a influența decizia femeii de a avorta sau nu. Societatea nici măcar nu le permite să vorbească despre asta.

Ni se spune că avortul nu are nimic de a face cu bărbații. Și că e un uriaș pas înainte în ceea ce privește drepturile femeii.

Există trei argumente foarte bune în acest sens:

1. Avortul este legal în SUA, iar legea le împuternicește doar pe femei. Decizia istorică dată în 1973 de Curtea Supremă a SUA în cazul *Roe vs. Wade* le-a răpit bărbaților orice drept de a decide cu privire la protejarea sau curmarea vieții unui copil aflat în pântecele mamei. Judecătorii au decis că dreptul la avort depinde exclusiv de decizia femeii. Au găsit că acest drept se baza pe al Paisprezecelea Amendament sau pe al Nouălea Amendament al Constituției SUA¹. Dar nu a găsit nicio autorizare legală care să-i permită tatălui să-și spună cuvântul legat de soarta propriei progeneruri.

În două cazuri de avort ulterioare, Curtea a exclus o lege care cerea consimțământul soțului pentru avortul soției și o alta care cerea ca el să fie notificat când soția era pe drum spre clinica de avort. În legătură cu acest ultim caz, Curtea s-a pronunțat astfel: „Nu se poate pretinde că interesul tatălui cu privire la bunăstarea fătului are aceeași valoare ca protejarea libertății mamei”². Din punctul de vedere al Curții Supreme, bărbații nu au niciun fel de drept în legătură cu vârstărele lor. Așa-numitul drept la intimitate, spune Curtea în argumentarea deciziei în cazul *Roe*, „este suficient de larg pentru a cuprinde decizia unei femei de a termina sau nu propria sarcină”³ – dar se pare că și pentru a cuprinde interzicerea oricărui drept al tatălui cu privire la aceasta.

2. Avortul este o procedură chirurgicală care, din motive evidente, implică exclusiv corpul femeii. Deoarece femeile sunt dotate optim pentru a hrăni și adăposti în condiții propice vieții ființa umană în curs de dezvoltare intrauterină, orice schimbări aduse acestui proces trebuie să aibă loc în interiorul corpului femeii. Avortul este o operație chirurgicală care nu poate fi aplicată bărbaților. De aceea, bărbații nu ar trebui să poată „dicta” dacă aceasta poate să fie sau să nu aplicată unei femei.

3. În America zilelor noastre, 40% din nașteri sunt în afara căsătoriei⁴. Din moment ce 24% din mame își cresc copiii în absența unui tată⁵, femeile sunt tot mai responsabile pentru copil nu doar pe parcursul sarcinii, ci și după ce acesta s-a născut.

Adesea vorbim despre avort în termeni biologici, restrângând conversația la viața din pântec. Dar implicațiile creșterii copilului după naștere fac foarte mult parte din decizia de a avorta.

Dacă tatăl copilului a abandonat-o pe mama gravidă, aceasta rămâne într-o situație foarte dificilă. Ea se confruntă nu numai cu stresul emoțional și fizic al purtării copilului până la naștere, ci și cu anticiparea schimbărilor drastice de stil de viață, cheltuieli și statut social survenite după naștere.

Impactul asupra stilului de viață și starea financiară sunt principalele motive pentru care femeile aleg să avorteze în zilele noastre. Un studiu realizat în 2004 de cercetătorii de la Institutul Guttmacher, o organizație pro-avort, pe un eșantion de 1.209 femei le-a cerut acestora să spună de ce fac avort.

Cel mai frecvent motiv menționat a fost: „un copil mi-ar schimba dramatic viața” (74%) și „nu-mi pot permite un copil acum” (73%)⁶.

Din moment ce tot mai mulți bărbați lasă femeile gravide și fără niciun ajutor financiar, emoțional sau concret, decizia de a avorta cade pe umerii sexului responsabil pentru întregul proces de creștere a copilului. Scriitoarea Kathleen McDonnell rezumă aceasta foarte bine: „Femeile sunt cele care poartă copilul. Femeile sunt încă în mare parte cele responsabile de îngrijirea și creșterea copilului. Corpul și viața noastră sunt în joc, așa că și decizia trebuie să fie tot a noastră”⁷.

Într-un editorial scris ca răspuns la o petiție în favoarea copiilor nenăscuți trimisă de niște băieți de liceu, Connie Schultz, de la publicația *Cleveland Plain Dealer*, s-a exprimat diferit: „Cum își imaginează acești băieți că pântecul unei femei este treaba lor? Cum își imaginează asta bărbații, în general?”⁸

Într-adevăr, cum poate fi avortul altceva decât o decizie aflată în puterea femeilor? Din moment ce legea sprijină dreptul femeii de a alege, din moment ce biologia permite aplicarea procedurii de avort numai asupra femeii, iar femeile sunt într-o măsură tot mai mare responsabile de creșterea copiilor, fiind abandonate de bărbați, de ce ar trebui bărbații să aibă ceva de spus?

Pentru mulți bărbați e tocmai bine că nu au dreptul de a spune ceva. Scopul lor de a se folosi de femei pentru propriile plăceri

egoiste a fost pecetluit. Acum se bucură de o nouă libertate, de o nouă emancipare, tocmai datorită „dreptului de a alege al femeii”.

Acest scop are prea puțin de a face cu emanciparea femeii. De fapt, neîncetata promovare a avortului de către bărbați exploatează femeia în cel mai personal, mai incapacitant și mai lipsit de respect mod cu putință. Este un nou instrument de persecutare și degradare a femeilor, care le îndepărtează și mai mult de dezideratul egalității între sexe. Și prin care bărbații afectează enorm bunăstarea fizică și psihică a milioane de femei și a familiilor acestora.

Astfel, noi, bărbații, ne putem permite să fugim de responsabilitate fără a da socoteală nimănui. Putem aduce în apărarea noastră aceeași scuză pasivă pe care am luat-o în brațe de milenii: „E vina ei. Responsabilitatea ei. Nu a mea!”

Atunci cum se face că avortul este promovat în cultura noastră ca o alegere a femeii? E corpul ei. E viața ei. Dacă bărbații sunt vinovați pentru avort, de ce doar femeile își asumă întreaga responsabilitate pentru alegerea pe care o fac și consecințele acesteia?

Răspunsul este simplu: exact asta îi avantajează pe bărbații pro-avort, cărora promovarea unei astfel de viziuni le convine.

Primele feministe se opuneau cu patimă avortului, înțelegând că această practică exploata femeile și le făcea rău.

De fapt, titlul acestei cărți, *Ultima exploatare a femeilor*, nici măcar nu îmi aparține. L-a inventat, pentru a descrie avortul și impactul lui asupra femeii, Alice Paul, autoarea primului *Amendament pentru Egalitate în Drepturi din America*. Alice Paul era feministă.

Dar iată că timpul, banii și campaniile eficiente de marketing și comunicare au schimbat gândirea oamenilor.

Și, în timp ce bărbații își îndeplinesc propriile scopuri sociale și personale, femeile care le cad victimă își celebrează propria exploatare, numind-o un drept. Cultura noastră a înghițit o minciună, iar acum milioane de femei se bucură de propria degradare.

Femeile nu sunt singurele victime ale avortului. Azi multe mii de bărbați își plâng copiii pierduți pe care legea nu le-a permis să și-i apere. Nenumărați alți membri ai familiei, de ambe sexe, sunt și ei profund afectați de avort.

Și, desigur, mai sunt 55 de milioane de ființe umane de ambe sexe care și-au pierdut viața în urma avortului – acestea sunt cele

mai nevinovate dintre victime.

Dacă sunteți femei și regretați că ați făcut avort, e important să știți că nimeni nu vă disprețuiește și nici nu vă judecă. Dacă nu ați găsit încă milă, compasiune și har, sunt sigur, totuși, că o veți face.

Dacă sunteți bărbați și aveți regrete după avortul unui copil, să știți că mi-am petrecut ceva vreme cu bărbații aflați în această situație și care acum sunt răniți profund. Mulți sunteți autorii morali ai faptei, prin presiunea transmisă, prin pasivitate sau pur și simplu prin faptul că v-ați deschis portofelul în acest scop. Unii dintre voi se poate să-și fi dorit cu disperare copilul, dar legea nu le dădea niciun drept. Indiferent de situație, ați pierdut enorm. Există speranță și vindecare și pentru voi, sper să le găsiți.

Dacă sunteți femei și nu regretați decizia de a fi făcut cândva avort, ba chiar vă pronunțați în favoarea dreptului la avort, să știți că nu vă disprețuiesc și nici nu vă judec. Avortul este legal, iar voi v-ați exercitat dreptul conform legii. Vă îndemn, totuși, să vă confrunțați cu realitatea efectelor ulterioare ale avortului și cu impactul oribil al acestuia asupra societății și femeii în general. Și vreau să vă provoc la o dezbateră, argumentând împotriva ideii că avortul e un pas înainte spre egalitatea dintre sexe. Nu e deloc așa. Sunteți manipulate într-un mod teribil de nedrept și de incorect.

Dacă sunteți bărbați și vă pronunțați în favoarea avortului – indiferent că ați fost implicați sau nu într-unul –, vă provoc să citiți această carte și să cântăriți datele pe care vi le prezint. Sper ca măcar să vă asumați responsabilitatea cu privire la rolul vostru și să recunoașteți impactul degradant pe care această practică o are asupra femeilor, bărbaților, familiei și societății. Faptul că promovați în mod activ sau pasiv avortul distruge tot ceea ce conferă măreție unei țări democratice. Nu este o opinie. Este un fapt.

Iar bărbaților care pretind că sprijină viața și adevărata egalitate între sexe le spun următoarele: nu se va pune capăt avortului până nu faceți ceva. Ca unul care am stat și eu pe tușă ani de zile, fără a face nimic pentru a proteja femeile și copiii nenăscuți, vă îndemn să citiți cartea și să acționați. În ultimul capitol, vă ofer și câteva recomandări constructive cu privire la ceea ce puteți face.

Din moment ce bărbații sunt cei care au impus avortul, această practică ar dispărea de la sine dacă bărbații și-ar uni eforturile cu

ale femeilor într-o cooperare pe picior de egalitate pentru a curma atâta moarte și suferință din societate.

Dacă vrei să afirmi viața, nu sta cu mâinile în sân. Când nu faci nimic, ești irelevant. Și nu vrei să fii așa.

Lucruri ce țin de bucatăria cărții

Nu folosesc termenul „pro-alegere” (*pro-choice*) aici decât în citate. Folosesc termenul „pro-avort” sau „apărător al avortului”. Nu că aș vrea să-i supăr pe cei care favorizează avortul, dar termenul este inexact și induce în eroare.

Există o convingere larg răspândită că poți fi pro-alegere și fără să fii pro-avort. Asta ar însemna că sprijini dreptul de a alege avortul, dar în general îți dorești ca acesta să nu se întâmple.

„Pro-alegere” înseamnă că te pronunți în favoarea opțiunilor, a alegerii. Iar a fi pro-avort înseamnă să te pronunți în favoarea legalizării și practicării avortului.

Eu sunt cât de pro-alegere se poate. Sunt pentru posibilitatea femeilor de a avea nenumărate opțiuni: unde să meargă la facultate, ce carieră să-și aleagă, cu cine să voteze, dacă vor sau nu să conducă afaceri, să facă ce vor în timpul liber, să intre sau nu în politică etc.

Totuși, nu cred că vreo persoană – fie ea bărbat sau femeie – ar trebui să dispună de opțiunea de a-i lua viața unei ființe umane inocente.

Termenul „pro-alegere” a fost inventat la mijlocul anilor 1970 pentru a evita utilizarea termenului „pro-avort”, sintagma care, „înainte de decizia *Roe vs. Wade*, îi desemna pe cei care erau în favoarea legalizării (avortului)”. Bernard Nathanson, fost activist pro-avort și membru fondator al organizației americane NARAL (Asociația Națională pentru Respingerea Legilor Avortului), aflată în fruntea eforturilor de liberalizare a avortului, numea sintagma „pro-alegere” drept „un eufemism de Madison Avenue”¹⁰, adică al firmelor specializate în publicitate.

Scopul eforturilor depuse de activiștii pentru avort era „să reinventeze vocabularul pe care americanii îl foloseau când vorbeau despre avort”, după cum explică Cynthia Gorney, istoric al avortului¹¹. Noul limbaj disloca atenția dinspre avortul ca procedură și

pierdere a unei vieți spre conceptul de drept al femeii.

Dar a fi în favoarea opțiunii de a curma o viață înseamnă să fii în favoarea actului în sine de a o curma. Se poate argumenta că a avea opțiunea de a avorta nu e totuna cu avortul în sine.

Dar faptul că permiți să se facă ceva înseamnă că ești de acord cu acel lucru, deci sprijini fiecare din respectivele acțiuni.

Opusulsintagmei „pro-viață” nu este „pro-alegere”, ci „pro-avort”.

Mi-am propus ca prin această carte să scot la lumină transformarea femeii în victimă, arătând că, în America, la fel ca în alte părți ale lumii, are loc un atac împotriva femeii. Chiar dacă mă pronunț în favoarea vieții și deci împotriva avortului, sunt și un apărător al drepturilor egale între femei și bărbați. Acesta este punctul de convergență al cărții.

Renunțarea la practica avortului nu ar însemna un beneficiu doar pentru milioanele de copii pe care îi ucidem anual. Ar fi și un uriaș pas înainte pentru femei spre o adevărată egalitate în drepturi cu bărbații. Și, dacă bărbații ar putea fi convinși, curmarea acestei practici ar fi un pas înainte în asumarea rolurilor care li se potrivesc, de parteneri altruști, care slujesc alături de femei pentru binele comun.

Brian Fisher

O PROBLEMĂ EXCLUSIV FEMININĂ?

Azi, în America, niciun subiect nu stârnește dezbateri mai aprinse și controverse mai emoționale decât avortul. Fiecare și-a format o părere, iar exprimarea acesteia va isca, cel mai probabil, o discuție acerbă.

Totuși, cel mai adesea, nu prea vorbim despre avort. Este, ca și religia sau politica, un subiect pe care nu-l abordăm nici în familie, nici cu colegii, nici cu străinii. E o chestiune prea stânjenitoare, prea personală și prea gravă, care riscă să provoace conflicte pe care nu ni le dorim.

Când am testat ipoteza că oamenilor nu le place să vorbească despre avort, am avut parte de rezultate câteodată comice, alteori triste, iar uneori chiar frustrante.

Conversația decurge cam așa:

- Cu ce te ocupi, Brian?
- Salvez de la avort mame, tați și copii.

Câteodată, unii reacționează entuziast și vor să afle mai multe. Dar, în general, interlocutorul meu se uită în altă parte. Am

început să înțeleg de ce. Au trecut printr-un avort și eu tocmai le-am reamintit despre asta. Unii îmi spun povestea lor, dar cei mai mulți schimbă vorba. Bănuiesc că majoritatea celor care au făcut avort se așteaptă să-i judec și să-i condamn. Nu e cazul, pentru că am fost mult prea des martorul suferinței intense și al rușinii care îi urmează. Avortul are tot felul de victime.

Uneori, persoana în cauză va schimba vorba imediat și se va strădui din răpuzeri să se asigure că subiectul respectiv nu-și mai face loc în conversație. De obicei, acesta e un semn că interlocutorul meu se pronunță cu convingere în favoarea avortului și nu vrea să înceapă o astfel de discuție.

Rar se întâmplă ca cineva să se implice într-o discuție despre avort în America. Tema a fost aruncată la coșul de gunoi și nu se mai aduce pe tapet.

Dar subiectul răsuflă prin toți porii culturii noastre, răzbate din orice context. Statisticile sugerează că fiecare familie americană a fost afectată de avort într-un fel sau altul.

Avortul afectează pe toată lumea

Să trecem în revistă câteva date:

- Avortul este una dintre cel mai des întâlnite proceduri chirurgicale din SUA.
- Este cauza principală de mortalitate: bolile cardiovasculareucid 600.000 de oameni anual, în timp ce avortul ucide 1,2 milioane de copii nenăscuți pe an¹².
- Peste 55 de milioane de americani și-au pierdut viața prin avort din 1973 încoace.
- Trei din 10 femei americane fac cel puțin un avort înainte de a împlini 45 de ani¹³. Aceasta înseamnă că 30% din bărbați sunt post-abortivi (termenul „post-abortiv” se referă la femeile care au făcut avort, dar și la tații de copii avortați).
- Avortul a devenit o imensă industrie, care generează peste 800 de milioane de dolari anual¹⁴ pentru personalul medical și clinicile implicate. Există și o piață neagră a industriilor conexe¹⁵.
- Practic, în fiecare mare oraș american există cel puțin o

clinică unde se practică avortul. Majoritatea marilor orașe au mai multe.

- Avortul medicamentos (care folosește pastile precum RU-486) continuă să câștige teren.
- Sunt sute de organizații non-profit care încearcă să reducă sau să elimine fenomenul, dar sunt și numeroase altele care îl promovează. Curg râuri de cerneală pe această temă în publicațiile online, în reviste și ziare. Este un subiect frecvent în emisiunile televizate (prin reality show-uri ca *16 and Pregnant / Gravidă la 16 ani*), în cultura pop, la știri.
- Politicienii își declară în mod oficial poziția cu privire la subiect în campaniile electorale.

În ultimii 40 de ani, avortul s-a strecurat în familiile noastre, în comunitățile noastre și a devenit parte din cultura noastră.

Dacă este o prezență atât de răspândită și de obișnuită, cum poate să fie o problemă exclusiv feminină?

Principalele mijloace de informare și organizațiile pro-avort continuă să susțină această abordare. Planned Parenthood, cel mai mare furnizor de servicii de avort din SUA, a celebrat împlinirea a 40 de ani de la decizia Curții Supreme a SUA în cazul *Roe vs. Wade*, care a liberalizat avortul la cerere, declarând: „S-au împlinit 40 de ani de când este protejat dreptul fundamental al femeii de a lua singură decizii medicale ce o privesc personal.”

Din moment ce decizia dată în procesul *Roe vs. Wade* sprijină această afirmație, nu e nicio surpriză că mulți bărbați și multe femei sunt perfect de acord cu ea, mai ales personalitățile din politică și din industria divertismentului:

- „Rămân angajat în protejarea dreptului femeii de a alege, care este un drept constituțional fundamental... Trebuie să continuăm eforturile de a le asigura fiicelor noastre aceleași drepturi, libertăți și oportunități de a-și împlini visele, de care se bucură și fiii noștri” (Barrack Obama, Președintele SUA)¹⁶
- „A fi pro-alegere înseamnă a avea încredere că la nivel individual femeia va lua cea mai bună decizie pentru sine și familia sa, înseamnă să nu încredințăm această decizie unei persoane care reprezintă în vreun fel autoritatea guvernamentală.” (Hillary Clinton, Secretar de Stat al SUA)¹⁷

- „Opțiunile reproductive reprezintă un drept fundamental al omului, pe care nu putem decât să-l considerăm de la sine înțeles – nu poți fi decât cu noi sau împotriva noastră.” (Michael Bloomberg, primarul New York-ului)¹⁸
- „Cei care spun că nu avem dreptul să alegem, că guvernul ar trebui să-și bage nasul în pânțelele nostru, nu cred în ajutorarea mamelor sărace, a celor inapte din punct de vedere psihologic sau emoțional și a celor care nu pot da naștere la copii...” (Jane Fonda, actriță)¹⁹
- „Nu s-ar putea ca acești idioți cu minte-ngustă să înceteze să le mai spună femeilor când au sau nu dreptul la avort?” (Lily Allen, cântăreață britanică)²⁰
- „Suntem profund tulburate de [...] intensificarea mișcării care își propune să limiteze drepturile reproductive ale femeii. Și, pentru că se apropie Ziua Mamei, ne alăturăm luptei organizației Planned Parenthood de a proteja femeile [...] din întreaga țară.” (Gwyneth Paltrow și Blythe Danner, actrițe americane)²¹
- „Eu sprijin decizia Curții Supreme care spune că avortul depinde de decizia femeii, o decizie foarte grea, privată, luată în funcție de propriile convingeri religioase, de sfatul medicului și de responsabilitatea pe care femeia o are față de familie – iar guvernul nu are ce căuta în luarea acestei decizii.” (Susan Sarandon, actriță americană)²²

Avortul îi afectează și pe bărbați

Dar, oare, avortul le privește numai pe femei? E vorba aici doar de corpul lor, de opțiunile și drepturile lor? Nu se ascunde cumva și altceva dincolo de toate astea?

În mod evident, actul avortului are impact asupra ambelor sexe. Și bărbați, și femei își pierd viața încă din pânțelele mamei.

Deși există numeroase dezbateri cu privire la momentul în care copilul nenăscut devine persoană și ar trebui să se bucure de drepturi, nimeni nu mai contestă în mod rațional momentul în care începe viața umană. Viața umană începe odată cu concepția. O ființă umană distinctă se creează în mod minunat la concepție.

Ea dispune de întregul material genetic de care are nevoie pentru a continua să se dezvolte și să treacă prin toate fazele intrauterine, să se nască și să își continue viața.

Scopul acestei cărți nu este să aducă argumente cu privire la statutul de persoană al fătului (aspect abordat cu brio de Robert George și Christopher Tollefsen în volumul *Embryo: A Defense of Human Life / Embrionul: În Apărarea Vieții Umane*). Procesul prin care se acordă valoare vieții umane într-un moment ulterior concepției este variabil și subiectiv. Știința a dovedit că viața începe la concepție – iar viața despre care vorbim este a unui om.

Astfel, avortul este prin definiție terminarea voită a unei vieți umane. Azi au mai rămas doar foarte puțini apărători ai avortului care să nu fie de acord cu această definiție, în principal pentru că datele sunt concludente.

Așa cum spuneam, se poate presupune că jumătate din copiii avortați până acum au fost de sex masculin. Cu siguranță că avortul afectează și persoane de sex masculin.

În mod ironic, chiar dacă se avortează și băieți, mai ales fetițele sunt cele care cad victimă acestei proceduri, prin selectarea sexului copilului. Aproximativ 200 de milioane de fetițe au dispărut de pe Glob²³ datorită acestei practici, iar în SUA se înregistrează aceeași tendință²⁴.

Cu toate acestea, nu toate avorturile se soldează cu moartea fătului. Există numeroase exemple de „supraviețuitori”, fături umane care au fost avortate, dar nu au murit în timpul procedurii, așa că nașterea lor a fost înregistrată. Mulți sunt de sex masculin.

De exemplu, Josiah Presley. Josiah a fost avortat de mama sa în Coreea de Sud, dar a supraviețuit. A fost ulterior adoptat de părinți din SUA și acum este un tânăr perfect normal (are doar probleme cu brațul stâng, care se pare că a fost afectat în timpul tentativei de avort).

Alți bărbați sunt azi în viață pentru că mamele lor, deși fuseseră încurajate să avorteze, au ales să păstreze copilul. Nick Cannon, cântăreț, actor de comedie și vedetă TV, dar și Tim Tebow, fundașul care joacă în Liga Națională de Fotbal American sunt astfel de exemple de bărbați maturi salvați de la o posibilă moarte în pântecul mamei.

Alți bărbați au scăpat de avort, chiar dacă mamele lor fuseseră violate. Activistul și expertul media Ryan Bomberger este în viață azi pentru că mama lui, deși a fost violată, a decis să ducă sarcina la capăt și să dea copilul spre adopție.

Toți acești bărbați au opinii foarte ferme cu privire la avort, iar prin însăși existența lor dovedesc că și bărbații sunt afectați de întreruperile de sarcină.

Oare ar trebui să fie reduși la tăcere, pe motiv că impactul avortului asupra lor îi face subiectivi? Ar trebui să tacă, în timp ce milioane de alți viitori bărbați sunt uciși înainte de a se naște?

Marte și Venus sunt în concordanță, de fapt

În presă se face mare caz de avort ca linie de diviziune între bărbați și femei. Dar așa-zisa „izolare de gen”, sau „conflict între sexe” în cazul avortului – concept care se bazează pe ideea că acesta ar fi o chestiune exclusiv feminină – nu există. Bărbații și femeile gândesc la fel despre avort. Un sondaj recent făcut de Centrul de Cercetare Pew din SUA relevă că „nu sunt diferențe în funcție sex când vine vorba despre opiniile referitoare la decizia Curții Supreme de Justiție a SUA în procesul *Roe vs. Wade*: aproape același procent de femei (64%), respectiv de bărbați (63%) se opun schimbării respectivei decizii”²⁵.

Adevăratul clivaj de opinie în ceea ce privește avortul are loc în funcție de religie. Jumătate din cei care merg la biserică cel puțin o dată pe săptămână ar dori schimbarea deciziei respective a Curții Supreme, în timp ce numai 17% din cei care merg mai rar la biserică adoptă același punct de vedere.

„Poți să-ți spui părerea... atâta timp cât ești de acord cu noi!”

Bărbații care se exprimă în favoarea avortului sunt bine văzuți. Sunt bine văzuți chiar și cei care se declară neutri cu privire la chestiune. Dar cei care se exprimă în favoarea vieții nu sunt deloc încurajați. Dacă o fac, sunt luați peste picior și acuzați că sunt împotriva femeii, a drepturilor ei reproductive, că sunt tradiționaliști. Câteodată, simplul fapt de a fi bărbat te face suspect în ochii

feministelor pro-avort, după cum a dovedit-o la un moment dat procurorul Florynce Kennedy, o activistă feministă, care a glumit: „Dacă bărbații ar putea rămâne însărcinați, avortul ar deveni sacrosanct”.

Organizația educațională pentru care lucrez, Online for Life, a lansat de curând o aplicație de iPhone care le permite oamenilor să se roage pentru familiile care se gândesc să recurgă la avort. O femeie care a prezentat aplicația în presă a scris despre noi: „Am avortat câțiva copii din propriul uter. Dar de când au ei (*bărbații de la Online for Life*) vagin? Ah, pardon... Nu au! Mult noroc cu balivernele astea!”

Alta a scris: „Hei, Brian, ce virtuos din partea ta să proclami că știi ce e mai bine pentru toți în afară de tine. Mai ales în cazul femeilor însărcinate, având în vedere că tu nu o să știi niciodată ce este o sarcină și habar n-ai de contextul fiecăreia! Aplicația e balamuc. Vezi-ți de treaba ta!”

Ideea e următoarea: deoarece procedura avortului se efectuează asupra femeii, bărbații nu au dreptul să aibă o opinie și nici să se amestece.

Apărătorii avortului vor să spună efectiv că, „dacă tot nu poți rămâne gravid, lasă problema pe seama femeilor”, după cum constată și un alt susținător al opțiunii pentru viață, Scott Klusendorf. El numește această atitudine „obiecția de tip *nu-mi-place-fața-tă*”. În realitate, argumentele nu au nicio legătură cu sexul celui care le susține. Sunt doar valide sau nu, indiferent de cine le prezintă – bărbat sau femeie.

Dacă, așa cum argumentează unii, abilitatea de a naște ar fi unicul lucru care ne califică pentru a ne putea pronunța în chestiunea avortului, atunci însăși decizia celebră din cazul *Roe vs. Wade* ar trebui pusă sub semnul întrebării, iar toți bărbații care au contribuit la legalizarea avortului sau lucrează în apărarea lui ar trebui să-și caute de lucru în altă parte. Șapte din cei nouă bărbați membri ai Curții Supreme la momentul respectiv au votat pentru legalizarea avortului. Nu ar fi trebuit, oare, ca voturile lor să nu conteze, din moment ce ei nu aveau uter? Ce să mai vorbim de numeroșii bărbați care au înființat organizații ca Planned Parenthood, ACLU (Uniunea Americană a Libertăților Civile) sau alte

organizații pro-avort? Oare vocile lor ar trebui luate în seamă?

De fapt, sunt luate în seamă. Singurele voci cărora nu li se permite să vorbească sunt cele ale bărbaților care nu sprijină avortul. După cum subliniază și Klusendorf, argumentul ar trebui reformulat astfel: „Niciun bărbat care nu e de acord cu noi nu are dreptul să vorbească despre avort”²⁶.

Cancerul de prostată ucide mii de bărbați anual. Bărbaților le pasă despre acest subiect și ar trebui să aibă acces la surse de informare pentru a adopta o opinie informată care să-i ajute să evite această problemă. Oare femeile, care nu au organe masculine, nu ar trebui să aibă dreptul să vorbească despre această boală? Nu sunt ambele sexe de acord că această afecțiune ucide bărbații?

Faptele nu pot fi mistificate. Sexul unei persoane nu schimbă faptele și nici nu afectează dreptul acesteia de a discuta despre ele.

Bărbații ca victime

Suntem înclinați să acceptăm că femeile ar trebui să fie singurele care au dreptul la opinie și au autoritatea de a alege în favoarea avortului. În cele din urmă, sarcina este experiența lor exclusivă, la fel ca și avortul, cu toate consecințele ulterioare.

Însă apar tot mai multe argumente care sugerează că și bărbații ar putea fi victime colaterale ale avortului.

Dr. Keith Ablow, medic psihiatru, spune că a „ascultat zeci de bărbați care-și exprimau starea de dezolare, uneori intensă, suferința în urma avortului făcut de parteneri fără consimțământul lor sau fără ca ei să fi avut curajul de a susține pe față dorința lor ca ele să ducă sarcina la termen și să crească împreună cu ei copilul”²⁷.

Shawn Carney, directorul campaniei 40 de Zile pentru Viață, a asistat la angoasa unui bărbat coreean care nu și-a putut determina soția să nu avorteze. El a condus-o fără tragere de inimă la o clinică de avort din statul american Texas și a așteptat-o în mașină, împreună cu ceilalți doi copii mici ai lor. Shawn a urmărit bărbatul de dincolo de gardul clinicii. După puțin timp, acesta a ieșit din autovehicul și a făcut către el un apel sfâșietor:

„Striga întruna: «Iubesc copiii! Iubesc copiii! Te

rog, du-te și scoate-o de acolo!» M-am apropiat de gard, iar el mi-a explicat că nu voia ca ea să avorteze. «Te rog, du-te și ia-o de acolo! Nu poți face nimic? Mie-mi plac copiii!», striga, arătând disperat spre cei doi copilași din mașină. «Nu vreau să facă avort! Nu poți să te duci acolo și să faci ceva?»»

Shawn nu avea nicio putere – nu putea decât să se roage –, iar, în cele din urmă, bărbatul a trecut de la implorări la plânset deznădăjduit. Aflat în imposibilitatea de a opri moartea propriului său copil, s-a desprins de gard, pe care-l apucase cu ambele mâini, și „s-a lăsat să alunece jos, cu umerii aduși în față, suspinând adânc”²⁸.

Alt bărbat post-abortiv, Phil McCombs, jurnalist la *Washington Post*, a scris o confesiune publică, plină de vinovăție și regret, despre avortarea copilului său. „Mă simt ca un criminal”, afirma el, mărturisind că a părăsit orașul în ziua în care partenera lui a făcut avort. „Nu am stat lângă ea să-i ofer sprijinul meu. Am privit în altă parte. Am avut un comportament fricos și imoral din orice unghi ai privi”. Copilul, despre care a ajuns să se convingă cumva că ar fi fost băiat, „m-ar fi încurcat”, scrie el. „Mă distrasem. Iar el nu se încadra în planurile mele... Numele lui, pe care îl am întipărit în inimă, este Thomas. Încă îl mai jelesc pe micul Thomas. Un ocean de jale!”²⁹

Prietenul și colegul meu drag, Jeff Bradford, cunoaște în mod direct suferința provocată de avort:

„Am tot lungat gândul că fiica mea cea mare nu e azi în viață din cauza propriei mele lașități, nu din alt motiv. M-am dus la nuntă prefăcându-mă că sunt un tânăr corect și moral, alături de tânăra mea mireasă îmbrăcată în alb din cap până-n picioare. Arăta superb, ne stătea bine împreună. Cel puțin în exterior. Sub această mască, nimeni nu vedea cât de distruși eram pe dinăuntru. Cu doar câteva luni înainte, ne avortasem întâiul-născut.

Timp de 15 ani, mi-a fost prea rușine să-i spun cuiva ce făcusem. Numai cel mai bun prieten al meu

știa. Nu vorbeam niciodată cu soția despre asta, nu am ținut doliu și am ascuns totul în cel mai îndepărtat colț al minții. Căsnicia a început să se destrame și, după un proces intens de consiliere maritală, ne-am dat seama că o mare parte din acest conflict se datora deciziei de a curma viața primului nostru copil. Am început să ne confruntăm apoi cu propria rușine și vinovăție. Ne-am dat seama ce profundă fusese trauma mintală și emoțională pe care ne-o produsese. Erau mai multe straturi acolo: resentimente, lipsa iertării, sentimentul de abandon – toate au ieșit la iveală când am decis să ne confruntăm cu realitatea acestei decizii luate cu ani în urmă.

Acum, când, prin harul lui Dumnezeu, am devenit tatăl a patru copii superbi, eu și soția începem să ne vindecăm. Suntem căsătoriți de 20 de ani. Totuși, nu trece nicio zi fără să regret decizia de atunci. Un tată cu adevărat bun s-ar arunca în fața trenului numai ca să-și salveze copilul. Viața primei noastre fiice, Sara, nu ar fi trebuit să cântărească mai puțin”.

Însă nu toate poveștile de acest gen au final trist, cu toate că unele sunt mai ironice.

Deși îl asociem cel mai adesea cu mamele singure și un tată care nu-și asumă nimic, avortul afectează frecvent cuplurile căsătorite care au deja copii. Putem simți dispreț pentru tații care își abandonează partenera gravidă în favoarea altei femei. Dar îi putem disprețui, oare, și pe tații care vor să-și protejeze copiii nenăscuți, dar nu dispun de dreptul legal de a face aceasta?

De ce credem că un tată care asigură un mediu stabil pentru familia sa nu ar avea niciun cuvânt de spus în ceea ce privește copilul său nenăscut?

În a doua zi de Crăciun, o femeie, să-i spunem Sarah, a sunat la un centru al unei organizații pentru-viață – un serviciu comunitar creat cu scopul de a educa familiile în legătură cu sarcina și opțiunile alternative la avort. Deja își făcuse acasă două teste de sarcină și amândouă ieșiseră pozitive. Se hotărâse să avorteze. După ce i

s-a răspuns la câteva întrebări, femeia a spus că avea de gând să sune și la alte clinici. Cei de la centru i-au cerut permisiunea să o caute și ei peste câteva zile, iar ea a fost de acord.

Sarah a sunat din proprie inițiativă a doua zi, întrebând dacă poate veni la centrul lor pentru o ecografie. Sunase la clinicile care făceau avort și aflase că nu poate să-și facă programare mai devreme de câteva săptămâni, așa că se pregătea să meargă într-un stat vecin, pentru a face procedura cât mai curând. Fiindcă trebuia să se prezinte cu ecografia la avort, a fost de acord să și-o facă la centrul lor, chiar dacă acesta era al unei organizații pentru-viață.

În ziua respectivă, Sarah a venit împreună cu soțul ei, Paul. În timp ce ea era la ecograf, cei de la centru au vorbit cu soțul.

„Eu nu vreau să facă avort. Nu-mi place ideea și nu știu de ce nu-și dorește copilul”, le-a spus Paul.

Motivul ei erau simple. Aveau deja o fetiță, iar ea nu mai voia copii. Era la facultate, iar un copil în plus ar fi împiedicat-o să obțină diploma de absolvire. Nu era pregătită mintal și emoțional să fie din nou mamă.

Cei de la centru i-au dat rezultatele de la ecograf și au vorbit cu ea despre sarcină, copil și opțiunile pe care le avea.

Apoi cei doi au plecat. Paul voia copilul. Sarah nu mai era sigură acum dacă voia să facă avort.

După câteva zile, cei de la centru l-au sunat pe Paul pentru a afla ce decizie au luat. Acesta le-a relatat încântat că Sarah se răzgândise și că avea de gând să păstreze copilul.

„Nu știu cum să vă mulțumesc că ați vorbit cu ea. Apreciez enorm ajutorul vostru”, le-a mai spus el.

Ironia este că Paul era polițist. Avea slujba de a proteja vieți chiar și când aceasta însemna să-și riște propria viață. Și totuși, legea nu-i oferea nicio pârghie, iar cultura noastră nicio autoritate morală pentru a-și proteja copilul nenăscut, pe care și-l dorea cu disperare. Din momentul în care copilul urma să se nască, Paul avea dreptul legal ca tată să facă tot posibilul pentru a-și proteja copilul și a-i asigura toate condițiile. Iar slujba lui îi cere să facă asta zilnic pentru persoane complet străine. Însă, deși își dorea ca vlăstarul său încă nenăscut să trăiască, nu avea niciun mijloc prin care să-l protejeze cât timp acesta era încă în pântecul mamei.

Sunt doar câteva exemple despre impactul devastator al avortului asupra bărbaților – atât asupra celor care au sprijinit decizia femeii de a avorta, cât și asupra celor care au stat privind neputincioși în timp ce prietenele sau soțiile lor avortau copii împotriva voinței lor, a taților acestora. Această neputință impusă bărbaților prin lege este împotriva naturii lor de protectori.

Așadar, avortul este o problemă exclusiv feminină? Cine vorbește în numele milioaneilor de bărbați care nu au mai văzut lumina zilei din cauză că au fost avortați? Cine îi ascultă pe bărbații ai căror copii au fost avortați în timp ce ei nu aveau nicio putere să oprească asta?

Bărbații sunt ținuți pe tușă pe motiv că este o „chestiune femeiască”. Aceasta deoarece se presupune – deși nu s-a dovedit vreodată – că nenăscuții nu sunt membri cu drepturi depline ai umanității, care se bucură de același drept la demnitate și viață ca și ceilalți oameni. Dacă această poziție tacită este identificată și combătută prin date științifice, problema se va pune în cu totul alți termeni: dacă e bine sau rău să ucizi un om inocent, neajutorat și vulnerabil, de sex masculin sau feminin, la începutul dezvoltării sale.

Este o dezbatere pe o temă de drepturile omului – una în care femeile nu dețin monopolul.

Dar avortul e legal, desigur, așa că de ce să-l mai punem în discuție? Până la urmă, dacă legea permite, înseamnă că e bine și e drept. Nu?

LEGEA ARE ÎNTOTDEAUNA DREPTATE... NU?

Se poate să vi se pară dezagreabil sau chiar dezgustător să vedeți inclus avortul pe lungă listă a modurilor în care bărbații exploatează femeile. Cultura noastră a acceptat de mult avortul ca pe un drept al femeii, atât sub aspect social, cât și legal. Se poate ca o lege în vigoare de 40 de ani încoace și decenii de educație socială să se înșele cu totul? Cum poate ceva care este un drept al femeii să reprezinte, de fapt, o discriminare împotriva acesteia?

Puteți să susțineți că avortul este un beneficiu evident pentru femeie și societate. Până la urmă, zeci de milioane de femei și bărbați se poate să fi profitat de această posibilitate. Dacă e legal, cum ar putea să afecteze femeia și familia?

Chiar poate fi o formă de sclavie prezentată ca un drept? Poate fi un drept legal nedrept?

Într-adevăr, se poate. În ultimele două secole, am mai avut și altă practică legală și acceptată din punct de vedere social care era, în realitate, o formă de sclavie și de discriminare.

Dred Scott - o lege bună?

Comparația între comerțul cu sclavi africani și avort a făcut să curgă multă cerneală. Scopul meu nu este să reiterez ce s-a mai scris, ci să ilustrez faptul că legea și normele sociale nu validează automat pretenția că o anumită practică promovează egalitatea sau e gândită pentru a îmbunătăți societatea.

Sclavia a existat în America timp de 250 de ani, scoțând complet din ecuație și lipsind de statut legal o întregă categorie de ființe umane. Și aceasta a avut aprobarea Curții Supreme de Justiție a SUA. Judecătorul Roger B. Taney a decis, în 1857, în cazul Dred Scott, că africanii americani erau „priviți ca ființe de ordin inferior, cu totul nepotriviți pentru a fi asociați cu rasa albă în plan social sau politic, într-o asemenea măsură, încât nu dețineau niciun drept pe care vreun alb ar fi fost obligat să îl respecte”³⁰.

Ne cutremură odiosul rasism din decizia Judecătorului Roger B. Taney, dar vocabularul și tonul din acel caz sunt șocant de asemănătoare cu cele din decizia în cazul *Roe vs. Wade*, care a legalizat avortul în SUA. Decizia neagă statutul uman al ființelor umane nenăscute, denumind copiii nenăscuți „viață potențială” și susținând că orice „viață de însemnătate” ar putea apărea într-un stadiu ulterior al sarcinii. Cel care a redactat decizia, judecătorul Harry Blackmun, citează din legea engleză anterioară în favoarea viziunii că abia mai târziu pe parcursul sarcinii „fătul devine format și recunoscut ca ființă umană, sau... o persoană ia naștere...”³¹

Într-un ecou ciudat de asemănător la decizia din cazul *Dred Scott*, cea din cazul *Roe* le retrage copiilor nenăscuți protecția legală, deoarece, conform concluziei Curții, „cuvântul *persoană* folosit în al Paisprezecelea Amendament nu-i include pe cei nenăscuți”³². Al Paisprezecelea Amendament a fost adoptat în 1868 și spune astfel: „Niciun stat nu va [...] priva vreo persoană de dreptul la viață, libertate sau proprietate fără a trece printr-un proces legal; și nici nu va priva persoana din jurisdicția sa de protecția egală a legii”.

Dacă judecătorul Blackmun ar fi vrut să recunoască statutul de persoană al nenăscuților (și dacă nu sunt „persoane”, atunci ce sunt?), ar fi trebuit să redacteze altfel decizia, cum a și recunoscut: „Dacă s-ar stabili cu claritate statutul de persoană (al copilului nenăscut) [...] dreptul la viață al fătului ar fi garantat în mod specific

prin (al Paisprezecelea) Amendament”³³.

Dar, din moment ce a decis că cei nenăscuți nu sunt persoane conform celui de al Paisprezecelea Amendament, Curtea nu era nevoită să-și exprime opinia cu privire la punctul în care începe viața. Blackmun a scăldat-o apoi, declarând că, din moment ce „experții din domeniile medicinei, filozofiei și teologiei nu puteau ajunge la un consens (despre momentul începerii vieții), în acest stadiu de dezvoltare al cunoașterii umane sistemul legal nu se găsește în poziția de a specula cu privire la răspuns”³⁴.

Nu e nicio enigmă cu privire la momentul în care începe viața. Și nu e nicio mare întrebare filozofică sau teologică. Nu ne întrebăm Cine este autorul vieții sau ce reguli anume a trasat Acesta pentru cei vii. Nici nu ne întrebăm care e valoarea sau scopul vieții.

Dacă întrebăm când începe viața, punem o întrebare științifică la care știința are răspuns. Și a răspuns pentru totdeauna la ea. Viața începe la concepție, adică odată cu fertilizarea. Un manual popular de embriologie descrie procesul astfel:

„...dezvoltarea umană începe odată cu fertilizarea, când un gamet bărbătesc, sau spermatozoid, se unește cu un gamet femeiesc, sau ovul, și formează o celulă unică – zigotul. Această celulă omnipotentă și înalt specializată reprezintă momentul de început al fiecăruia dintre noi ca indivizi unici.”³⁵

Roe nu citează știință. Pur și simplu decide că cei nenăscuți nu sunt persoane în fața legii, exact cum nu erau nici sclavii afroamericani pentru decizia din cazul *Dred Scott*. Oricât de înspăimântătoare a fost sclavia, „libertatea” garantată prin decizia din cazul *Roe* e mult mai rea, pentru că prin ea se asigură nu doar libertatea de a deține și înrobi ființe umane, ci și cea de a avea drept de viață și de moarte asupra unor membri slabi și lipsiți de apărare ai umanității.

Cu alte cuvinte, *Roe* le refuză drepturi copiilor nenăscuți pe baza statutului de persoană, dar nu se ostenește să determine când începe viața.

Sclavia a fost legală pentru că legea a hotărât că afroamericanii nu erau persoane.

Avortul este legal pentru că legea a decis că oamenii care încă nu s-au născut nu sunt persoane.

A fost sclavia legală? Da. A fost bună? Nu.

Este avortul legal? Da. Este bun?

Faptul că avortul este legal, liber practicat și acceptabil din punct de vedere social nu înseamnă că este bun pentru femei. Nu înseamnă decât că este legal, liber practicat și acceptabil din punct de vedere social.

Și sclavia răspundea la aceste criterii, dar azi o considerăm respingătoare, observând că este discriminatorie față de sclavi. Și, dacă stai să te gândești, și avortul este la fel de discriminatoriu împotriva unei întregi categorii de ființe: cele mici, dependente, lipsite de glas și ascunse într-un loc unde nu pot fi văzute fără asistență medicală.

E persoană sau nu?

În SUA mai există niște circumstanțe legale bizare care pun sub semnul întrebării însăși legalitatea avortului.

Pe 13 aprilie 2003, la țărmul Golfului San Francisco, valurile au adus un făt de sex masculin dezvoltat până într-un stadiu avansat al sarcinii. A doua zi, o parte din cadavrul mamei sale a apărut la un kilometru și ceva distanță.

Deși nu s-a putut determina cauza exactă a morții, s-a ajuns la concluzia că mama, Laci Peterson, a fost ucisă de soțul ei, Scott.

Scott a fost condamnat pentru omor calificat, soldat cu moartea soției. A fost acuzat și de omor prin imprudență în cazul fiului său nenăscut, Conner.

Situația este tragică, tristă și incredibil de ironică totodată. Scott a fost acuzat de omucidere în cazul fiului său nenăscut, dar în multe state americane Laci ar fi putut avorta același copil și totul ar fi fost perfect legal.

Așadar, moartea lui Conner a fost ilegală când a fost produsă de tatăl lui, dar ar fi fost perfect legală dacă mama sa i-ar fi produs-o. Această crimă faimoasă a inițiat adoptarea unei legi federale care sfidează logica: *Legea Împotriva Violenței Asupra Nenăscuților*.

A fost promulgată în 2004 de președintele George W. Bush.

„Legea lui Laci și Conner” recunoaște copilul *in utero* ca victimă dacă este rănit sau ucis prin intermediul a peste 60 de acte de violență condamnate la nivel federal. Legea definește copilul nenăscut ca membru al speciei *Homo sapiens* în orice stadiu de dezvoltare, purtat în pântecul matern.

Legea are o dispensă specială în cazul avortului, care nu i-a satisfăcut pe critici. Senatorul John Kerry a votat împotriva, făcând următoarea observație: „Am rețineri serioase cu privire la acest act legislativ, fiindcă legea nu poate și să prevadă că un făt este ființă umană, și să protejeze dreptul mamei de a întrerupe sarcina”³⁶.

Senatorul Kerry a pus punctul pe i. Una din legi protejează de acte de violență copilul nenăscut, în orice stadiu al sarcinii, iar cealaltă îi refuză aceeași protecție acestui copil.

Se pare că valoarea și statutul copilului sunt determinate de cine este autorul actului de violență, nu de copil în sine. Una din legi stipulează clar că orice copil nenăscut este membru al rasei umane. Cealaltă nu e sigură cu privire la acest statut, dar totuși permite terminarea voită a sarcinii.

Și „Legea lui Laci și Conner”, și decizia în cazul *Roe vs. Wade* sunt legale. Și totuși, complet paradoxale. În plus, cea mai gravă formă de discriminare este că valoarea vieții umane e determinată prin lege în funcție de cine e persoana care îi ia viața copilului.

Așadar, sunt două motive pentru care ar trebui să privim avortul cu alți ochi: în primul rând, până și în SUA legislația curentă care se referă la statutul nenăscuților este auto-conflictuală; în al doilea rând, ceea ce e legal nu e întotdeauna și corect sau bun.

Chiar dacă se spune că avortul ar fi un drept al femeii, nu înseamnă că s-au făcut progrese în domeniul egalității sexelor.

Așa cum este vital să ne amintim de motivele rasiale și egoiste din spatele sclaviei, să nu uităm să privim la ce se ascunde în spatele legalizării avortului.

Așadar, avortul este legal. Dar aceasta nu înseamnă în mod automat că este și bun pentru femeie, familie și societate în ansamblu.

BĂRBATII AU ÎNCEPÛT

O LUNGĂ ISTORIE A BĂRBAȚILOR CARE SE POARTĂ URÂT

De-a lungul istoriei, au existat milioane de exemple de bărbați înțelepți, buni, amabili și respectuoși, dar și prea multe exemple de bărbați care și-au tratat femeile ca pe niște obiecte. Bărbații caută în mod activ să le folosească pe femei în scopuri proprii. Iar uneori își ating aceste scopuri fără să facă prea mari eforturi.

Bărbați din Antichitate care s-au purtat urât

Cel mai celebru exemplu de bărbat care a stat deoparte în timp ce femeia sa își făcea rău singură îl găsim într-o superbă și străveche grădină. Cu toate că, în clipa fatală când ea a mușcat din fructul oprit, Adam se găsea alături de soția lui perfectă, Eva, în Grădina Edenului, el a reușit, totuși, după ce a urmat-o în neascultare, să-l învinovățească tot pe Dumnezeu pentru asta.

Când Dumnezeu l-a întrebat ce s-a întâmplat, Adam l-a răspuns: „Femeia care *mi-ai dat-o* să fie cu mine, aceea mi-a dat

din pom și am mâncat” (Gen. 3, 12)*. Nu numai că Adam a stat cu mâinile în sân în timp ce Eva era ispășită să cadă din ascultare, dar a refuzat și să-și asume responsabilitatea pentru că nu și-a protejat soția de această cădere.

După ce Adam și Eva au fost izgoniți din Grădina Raiului, lucrurile au mers din ce în ce mai rău pentru femei. Majoritatea civilizațiilor antice au văzut femeile ca sclave și ca obiecte în proprietatea bărbaților.

În Grecia Antică, prea puține erau libertățile de care se bucurau femeile. Istoricul și biograful Plutarh nota că ele trebuiau ținute „sub cheie”. Într-o piesă de Aristofan, personajul feminin, Calonice, spune: „Noi, femeile, nu putem ieși din casă când vrem. Trebuie să-i servim pe bărbați”³⁷.

Sociologul Alvin J. Schmidt face o tulburătoare trecere în revistă a felului în care femeile erau tratate în Grecia antică. În cartea sa, *How Christianity Changed the World (Cum a schimbat creștinismul lumea)*, el arată că femeile obișnuite se bucurau de statutul social al sclavilor:

- nu aveau dreptul de a divorța;
- nu aveau dreptul de a merge la școală și de a primi educație;
- nu aveau dreptul de a vorbi în public;
- din punct de vedere juridic erau inferioare bărbaților;
- infanticidul era la ordinea zilei, iar majoritatea bebelușilor uciși erau de sex feminin.

Nici vechea Romă nu le trata prea diferit. În epoca lui Hristos, spune Schmidt, femeile „nu se bucurau de niciunul din drepturile și privilegiile bărbaților”:

- soții aveau drept de control absolut asupra soțiilor și posesiunilor lor, în timp ce femeile nu aveau nimic în proprietate;
- femeile nu puteau divorța;
- femeile nu puteau primi moștenire;
- legea îi dădea bărbatului dreptul de a-și pedepsi fizic femeia – pedeapsa putea ajunge până la moarte;
- femeile nu aveau voie să vorbească în public³⁸.

O scrisoare uluitoare din secolul I, scrisă de un bărbat roman

* Citate biblice din *Biblia* © Bartolomeu Valeriu Anania, Ed. Litera Internațional, 2011

către soția sa însărcinată, ne dezvăluie valoarea relativă a fetelor în lumea antică:

„Cele mai calde salutări. Vreau să știi că suntem încă în Alexandria. Și te rog să nu-ți faci griji... Dacă naști înainte de întoarcerea mea și e băiat, lasă-l în viață; dacă e fată, abandonează-o...”³⁹

Din punct de vedere sexual, femeile erau instrumente pentru plăcerea bărbaților. Philip Schaff, istoric al bisericii, observă: „Virtutea castității în sensul creștin al cuvântului le era aproape necunoscută păgânilor. Femeia era în mod esențial o sclavă pentru pasiunile inferioare ale bărbatului”⁴⁰.

Plutarh menționează că miresele-copil erau o practică frecventă, fetele fiind măritate și de la 12 ani. Aceste fete nu aveau de ales și nici nu aveau vreun cuvânt de spus cu privire la soțul lor.

Și în cultura iudaică din secolul I femeile se bucurau de prea puțină stimă. De exemplu, Talmudul conține următoarea observație: „Lumea nu poate exista fără bărbați și femei – dar fericit e cel ai cărui copii sunt de parte bărbătească și durere celui care are numai de parte femeiască”⁴¹. Mărturia unei femei era considerată suspicioasă sau nu era acceptată. Josephus, istoric evreu din secolul I d.Hr., scrie: „Dar nu acceptați mărturia femeii, căci sexul ei este ușuratic și îndrăzneț...”⁴²

Înainte de apariția creștinilor, care au luptat mult împotriva acestei practici, în regiunile Indiei unde predomina hinduismul, văduvele erau de obicei arse în foc. Se considera de datoria femeii să se sacrifice pe rugul funerar al soțului. O zicală hindusă spune: „Dacă soțul e fericit, soția e fericită; dacă el e trist, și ea trebuie să fie tristă; iar dacă el moare, trebuie să moară și ea”⁴³. Această datorie le era impusă cu forța văduvelor, fie că voiau, fie că nu. Era o practică răspândită și în Scandinavia precreștină, în China, în Noua Zeelandă, precum și la unele triburi amerindiene, înainte de sosirea lui Columb⁴⁴.

În China, timp de secole, o practică obișnuită a fost legarea picioarelor femeilor. Fetelor li se înfășurau strâns și dureros labele picioarelor, pentru a împiedica creșterea lor normală. Adesea,

aceasta rezulta în dizabilități, dureri cronice și mobilitate redusă. De ce bărbații din China au instituit și promovat legarea picioarelor? Pentru că femeile care mergeau cu pași mărunți li se păreau mai atractive⁴⁵.

Se pot aduce o mulțime de argumente că bărbații au găsit ne-numărate feluri în care să maltrateze, să tortureze și să abuzeze de alți oameni (prin sclavie, de exemplu), dar nu există exemple la nivelul unei nații prin care femeile să fi legat picioarele bărbaților sau să îi oblige să poarte anumite articole de îmbrăcăminte, să-i folosească ca pe propria proprietate sau în scopul satisfacerii propriilor lor plăceri. Nici nu a existat undeva dreptul femeii de a-și ucide soțul.

De-a lungul istoriei, când au existat inegalitate și abuzuri în interacțiunea celor două sexe, acestea au fost exercitate de către bărbați asupra femeilor. Inegalitatea femeilor, exploatarea și relele tratamente nu se rezumă la istoria antică, ci apar în toate culturile. Și America are o lungă istorie de inegalitate a femeii cu bărbatul.

Bărbați americani care s-au purtat urât

Spuneam că nici femeile din America nu au fost scutite de opresiunea și maltratările la care erau supuse femeile în Antichitate, cu toate că, în general, s-au bucurat de mult mai multă libertate decât în alte culturi. În cartea *Despre democrație în America*, unde face radiografia anilor 1830 în SUA, Alexis de Tocqueville remarcă: „Femeile din Statele Unite sunt închise în cercul strâmt al vieții casnice, iar situația lor este din multe puncte de vedere una de dependență extremă”. În același timp, însă, spune: „Nu am văzut nicăieri ca femeile să ocupe o poziție mai înaltă”⁴⁶.

În secolul al XIX-lea, femeile din America nu aveau drepturi egale cu bărbații. Nu aveau dreptul la vot, își pierdeau dreptul la proprietate când se căsătoreau, dreptul la divorț era foarte limitat, la fel și posibilitatea de a munci în afara căminului. *Declaration of Sentiments (Declarația sentimentelor)*, un document feminist semnat cu ocazia Convenției de la Seneca Falls, din 1856, vorbește despre felul în care bărbatul domina societatea vremii:

„Nu i-a permis niciodată să-și exercite dreptul inalienabil de a-și prezenta votul electoral.

A obligat-o să se supună la legi despre care ea nu a putut să-și spună părerea.

A oprit-o de la drepturile care le sunt acordate și celor mai ignoranți și mai degradați bărbați – nativi sau străini.

A lipsit-o de dreptul ei fundamental de cetățean, acela de a vota, lăsând-o astfel fără reprezentare în adunarea legislativă, a oprimat-o din toate părțile.”⁴⁷

Abia în anii 1920 femeile au câștigat dreptul la vot, după ce a fost adoptat al Nouăsprezecelea Amendament. Primii 33 de președinți americani au fost aleși exclusiv de bărbați (cu toate că unele state le-au permis femeilor să voteze din 1916).

Și, deși în America se vedeau cele mai mari progrese în obținerea de drepturi egale pentru femei, în multe alte părți ale lumii mentalitatea era încă medievală în ceea ce privește drepturile femeii.

Bărbați moderni care s-au purtat urât

Am luat prânzul de curând cu un prieten care lucrează în domeniul medical în Uganda, o țară africană. L-am întrebat despre mentalități, accesul la tratament medical și dacă avortul e o practică răspândită. Prietenul meu, pe nume Emma (nume de bărbat în țara sa natală), mi-a spus că avortul este ilegal în Uganda, dar se practică pe scară largă. L-am întrebat cum vine asta, la care mi-a răspuns:

– Femeile sunt cele care muncesc. Ele nasc și cresc copiii, dar tot ele muncesc pentru a aduce cele necesare în casă. Așa că fac avort, pentru că nu au nici bani, nici ajutor în gospodărie.

– Dar bărbații ce fac?

– Nimic. Stau toată ziua. Beau și fumează.

– Nu fac nimic?, l-am întrebat eu surprins.

– Nimic. Leneși. Li se pare că femeia trebuie să le facă pe toate. Această filozofie de viață și practică șovină nu există doar în

Uganda. Se relatează despre ea în multe țări africane.

În Orientul Mijlociu, multe națiuni islamice se folosesc de legea Sharia pentru a le impune reguli rigide și restrictive femeilor. În Arabia Saudită, leagănul Islamului, legea prevede limitări severe asupra femeii. Jurisprudența și cutuma saudită, de exemplu, stipulează următoarele pentru femei:

- nu au voie să iasă din casă fără un însoțitor de sex masculin;
- nu au voie să conducă mașina;
- nu au drept de vot;
- trebuie să poarte obligatoriu un acoperământ pe cap, o pelerină lungă și neagră, iar când ies în public trebuie să poarte vâl pe față.

„Societatea saudită este bazată pe înrobirea femeii de către bărbat și pe cea a societății de către stat”, a declarat Wajiha Al-Huweidar, activistă saudită pentru drepturile femeii, la postul de televiziune Al-Hurra în data de 13 ianuarie 2008. „Oamenii încă nu au dreptul să ia propriile decizii. Iar femeile saudite sunt cele mai lipsite de drepturi. Femeia saudită continuă să trăiască o viață de sclavă.”⁴⁸

Și alte națiuni islamice, printre care Egiptul, impun reguli stricte în mișcarea și stilul de viață al femeii. Noni Darwish, născută în Egipt, descrie implicațiile practice ale acestor restricții. În cartea ei, *Cruel and Usual Punishment (Cruda pedeapsă cea de toate zilele)*, care dezvăluie impactul legii Sharia asupra femeilor, ea scrie: „În primii 30 de ani ai vieții mele am trăit literalmente ca o sclavă. Eram ca o pasăre în colivie, cetățean de rang secund, și trebuia să fiu foarte atentă ce vorbesc chiar și cu cele mai apropiate prietene”⁴⁹.

Darwish, născută în 1949, mai scrie: „Cât timp am stat în Egipt, marea majoritate a femeilor musulmane trăiau în apartamente înghesuite sau colibe imunde din chirpici și își petreceau viața muncind din greu sub soarele nemilos al Egiptului”.

Există numeroase exemple de femei musulmane executate în public pentru că au fost violate sau pentru că erau suspectate de adulter. În Bangladesh, o fată de 14 ani a căzut moartă după ce a primit 70 de lovituri de bici. Se crede că pedeapsa îi fusese aplicată după ce un verișor mai mare o atacase, îi pusese căluș și o violase.

Un imam local a decis că era vinovată de adulter și a condamnat-o la 100 de lovituri de bici. CNN e relatat că părinții „au privit în timp ce biciul rupea pielea celui mai mic dintre copiii lor, care apoi a căzut la pământ”⁵⁰.

Povești de o brutalitate și mai îngrozitoare provin din Iran. Un membru al miliției Basiji, un grup paramilitar iranian, a declarat pentru cotidianul *Jerusalem Post* că administratorii închisorilor iraniene le violează pe tinere înainte de a le executa. Iar totul este perfect legal. Legea islamică interzice execuția virginelor, așa că femeile necăsătorite condamnate la moarte sunt căsătorite cu gardienii din închisoare și astfel violate sub tutela legii. După această crimă plină de cruzime, sunt executate.

„Îmi amintesc că le-am auzit plângând după (viol). Nu voi uita niciodată cum și-a zgâriat o față fața și gâtul cu unghiile după aceea. Avea zgârieturi adânci peste tot”⁵¹, a mai povestit acesta.

Nici America nu e imună la oprimarea femeilor islamice. Rifqa Bary, de 16 ani, care s-a convertit la creștinism, a fugit din casa familiei sale din Ohio în 2009. Îi era teamă că tatăl ei musulman avea să îndeplinească „crima de onoare”, ucigând-o, pentru că părăsise Islamul. „M-ar fi ucis sau m-ar fi trimis înapoi în Sri Lanka”, a susținut fata când a ajuns în statul Florida.

A urmat o bătălie legală pentru custodie, dar părinții ei nu au reușit să o aducă acasă până când a împlinit 18 ani și a obținut dreptul la rezidență permanentă în SUA.⁵²

Teama fetei că avea să fie ucisă nu era deloc nefondată. Au existat fete musulmane ucise în SUA pentru că au adoptat stilul occidental de viață sau chiar pentru ceea ce părinții lor au considerat drept comportament nesupus. Tatăl lui Noor Almaleki, în vârstă de 20 de ani, a călcat-o cu mașina pe aceasta și i-a produs leziuni grave, în urma cărora a murit.

Un anchetator al poliției a declarat că Noor „a fost călcată cu mașina în plină zi de către tatăl ei, care era supărat, fiindcă fata devenise prea occidentală și nu voia să accepte o căsătorie pe care i-o aranjase acesta în Irakul natal”⁵³.

Istoria universală, dar și cultura modernă sugerează că lumea este încă foarte departe de egalitatea sexelor. Toate cazurile majore care implică persecuția unui sex de către celălalt sunt exclusiv

povești despre bărbați care persecută femeii.

Abuz sexual

Rata mare de violuri și violență sexuală înregistrată în interiorul granițelor americane ilustrează la modul cel mai alarmant felul în care bărbații le abuzează și le maltratează pe femeile americane. În 2011, au fost reclamate la poliție 83.425 de violuri cu uz de forță⁵⁴, dar această cifră e doar vârful aisbergului. Studiul Național cu privire la Partenerul de Viață și Violența Sexuală (NISVS) realizat în 2010 de Centrul pentru Prevenția și Controlul Bolilor (CDC) din SUA arată că 1,3 milioane de femei susțin că au fost violate în anii anteriori⁵⁵. Iată câteva dintre rezultatele obținute în urma studiului, care s-a desfășurat prin telefon:

- 20% din femei au suferit cel puțin un viol;
- una din șase femei a fost cândva urmărită și hărțuită;
- un sfert din femei au căzut victimă violențelor fizice grave produse de partenerii de viață.

Problema violenței domestice este atât de răspândită, încât Coaliția Națională Împotriva Violenței Domestice trage un semnal de alarmă cu privire la această „epidemie ce afectează indivizi din toate comunitățile, indiferent de vârstă, stare materială, rasă, religie, naționalitate sau educație”⁵⁶. Circa 85% din victimele violenței domestice sunt femei⁵⁷.

Și pornografia este omniprezentă în cultura americană. Este cel mai popular subiect în căutările online, conform redactorului Pamela Paul de la revista *Time*, care relatează că „66% din bărbații cu vârste cuprinse între 18 și 34 de ani vizitează lunar site-uri pornografice”⁵⁸. Efectele sunt extrem de negative. Pornografia îi învață pe bărbați să privească femeia ca pe un obiect sexual și deschide calea violenței împotriva femeilor. Așa-zisul „entertainment pentru adulți” are următoarele consecințe:

O viziune asupra femeii ca jucărie: Un studiu din 2009 a folosit scanarea prin rezonanță magnetică a creierului bărbaților care urmăreau conținut pornografic, ajungând la concluzia că aceasta îi făcea să privească

femeia ca pe un obiect sexual⁵⁹.

Divorț și infidelitate: Cei care au urmărit cel puțin o dată un astfel de film sunt, timp de un an după aceea, cu 25,6% mai predispuși la divorț, cu 65% mai predispuși la relații extramaritale și cu 8% mai puțin dispuși să-și califice căsnicia drept „foarte fericită” (asta în cazul în care mai sunt încă într-o căsnicie)⁶⁰.

Violență sexuală: Un studiu care a urmărit studenți de sex masculin de la o universitate din regiunea central-vestică a SUA a descoperit că „bărbații care au vizionat pornografie sunt mai puțin predispuși să intervină când sunt martorii unui incident, că declară intenții comportamentale mai înclinate spre viol și sunt mai predispuși să creadă în lucrurile neadevărate care se spun cu referire la viol”⁶¹. Ucigașul în serie Ted Bundy, care a fost executat după ce a ucis cel puțin 28 de femei, a declarat că originea comportamentului său sadic se găsea în dependența de pornografia care prezenta fapte de violență extremă. Una dintre ultimele lui victime era o fetiță de 12 ani al cărei cadavru a fost găsit abandonat într-o cocină.⁶²

Nu toți bărbații din istorie au văzut femeile ca inferioare și le-au tratat ca atare. Există o mulțime de exemple de instituții și bărbați care s-au luptat pentru drepturi egale acordate femeilor.

Cu toate acestea, se impune o concluzie care ne aduce cu picioarele pe pământ: de-a lungul istoriei, bărbații au avut tendința de a le persecuta pe femei, de a le limita libertatea și puterile și de a le folosi în scopuri pur personale. Aceasta s-a desăvârșit prin intermediul acțiunilor politice și sociale (prin obiceiuri și legi care limitau libertățile femeilor) sau prin pasivitate și lipsă de acțiune (ținându-se deoparte și lăsându-le să poarte povara socială sau învinuindu-le pentru toate relele societății). Azi, în SUA, numărul femeilor care suferă abuzuri din partea bărbaților este uluitor.

Iar avortul este o manifestare dusă la extrem a acestei tendințe a bărbaților de a exploata femeia. Să aruncăm în continuare o privire asupra modului în care bărbații se folosesc de avort pentru a-și

îndeplini mărețele planuri sociale și a-și exercita pasiunile intime asupra femeilor fără a mai fi nevoiți să-și manifeste la nevoie și angajamentul și responsabilitatea față de ele.

DREPTUL FEMEII, LEGIFERAT DE BĂRBAȚI

Deși societatea proclamă avortul ca pe un drept al femeii și vrea să se asigure că bărbații nu au nimic de spus în această privință, este remarcabil cât de puține femei au fost implicate în extinderea și acceptarea acestei practici. Avortul este considerat azi ca un drept exclusiv al femeii, dar bărbații sunt cei care au avut un rol important în procesul de promovare și legalizare a acestuia.

Ca să înțelegem cum au determinat bărbații legalizarea avortului în America în 1973, nu trebuie să uităm că nu a fost prima dată când în SUA avea loc o criză a avortului.

Avortul în secolul al XIX-lea

Cei care cred că avortul a devenit larg răspândit în America abia în anii 1970, trebuie să știe că el era o procedură obișnuită și în secolul al XIX-lea. Nu deținem statistici, dar medicul Edwin Moses Hale pretindea în 1867 că „două treimi din numărul de vieți concepute în SUA și în alte țări civilizate sunt distruse în mod criminal”⁶³. Marvin Olasky, în cartea sa, *Abortion Rites: A Social*

History of Abortion in America (Avortul ca ritual: O istorie sociologică a avortului în America), estimează că în anii 1860 se făceau peste 160.000 de avorturi anual, atunci America având o populație de 27 de milioane de locuitori⁶⁴. Dacă procentajul ar fi același la ora actuală în SUA, ar trebui să se facă 1,86 milioane de avorturi pe an, dat fiind că populația SUA se ridică azi la 314 milioane. Iar cifra reală a avorturilor la ora actuală este de 1,2 milioane pe an.

În 1876, alt medic, Augustus Kinsley Gardner, nota:

„Privim cutremurați la bietele femeii hinduse, a căror dragoste pentru copilul lor le rupe inima când fervoarea entuziasmului religios le face să-și sacrifice iubitul vlăstar la picioarele lui Krishna sau în valurile tulburi ale Gangelui sacru, însă noi nu simțim nicio durere, nu avem niciun cuvânt de dezaprobare la vederea sacrificiilor umane cărora le cad victimă mii de nenăscuți jertfiți anual, în orașul New York, pe altarul Zeului Modei.”⁶⁵

Deși bărbații sunt principalii vinovați pentru practica avortului în America de azi, tot bărbații au fost cei care s-au implicat în oprirea valului de avorturi când, pe la 1800, stat după stat a luat în vizor această practică.

Avortul nu fusese nici înainte protejat prin lege. Prima condamnare în caz de avort din America a avut loc la 1652, în Maryland, când căpitanul William Mitchell a fost condamnat pentru adulter, desfrânare și intenții criminale, după ce o forțase pe servitoarea lui iobagă, gravidă cu copilul său, să bea o soluție farmacologică cu efect abortiv⁶⁶. Dar astfel de cazuri păreau rare. O soluție mai obișnuită pentru sarcinile în afara căsătoriei era infanticidul la naștere.

Olasky citează 51 de condamnări pentru infanticid în Massachusetts, care au avut loc între 1670 și 1807. Când avortul a devenit o practică tot mai frecventă, legislatorii au emis legi care protejau copilul nenăscut și pedepseau vinovații. În 1868, 30 de state americane incluseră avortul în dreptul penal. În 27 dintre acestea, conform lui Olasky, era „pedepsită tentativa de inducere a avortului înainte ca fătul să înceapă să miște în pântec”⁶⁷.

Așadar, deși ilegal, avortul continua să fie tot mai răspândit pe la 1800. Trei categorii de oameni s-au implicat social în lupta împotriva avortului și, în 40–50 de ani, au înregistrat câteva reușite în demersul lor de protejare a femeilor și copiilor nenăscuți – un succes care a durat doar un secol.

Feministele

Feministele, ziarisții și medicii au format o adevărată alianță pentru a ajuta America să înțeleagă distrugerea socială, medicală și emoțională pe care o producea avortul.

„Mulți nu-și dau seama că legile anti-avort intrate în vigoare în a doua jumătate a secolului al XIX-lea sunt rezultatul lobby-ului făcut de *feministe*, care și-au călcat pe inimă și și-au dat mâna în acest scop cu bărbații, care predominau în profesia medicală și în presa centrală. Aceste femei, care ele însele nu se bucurau de suficiente drepturi, erau preocupate de drepturile grupurilor oprimate: sclavii, copiii și copiii nenăscuți”⁶⁸, scrie Serrin Foster, președinta organizației *Feminists for Life* („Feministe pentru viață”).

Spre deosebire de majoritatea feministelor din secolul al XXI-lea, primele feministe se opuneau din răspuțeri avortului și lucrau activ pentru eradicarea acestuia.

Cunoscuta feministă Elizabeth Cady Stanton înțelegea că avortul devalorizează femeia și crește inegalitatea dintre sexe:

„Avortul ar trebui inclus, ca și uciderea de prunci, la capitolul infanticid... Trebuie să existe un remediu chiar și pentru un rău atât de hidos. Și care să fie acela dacă nu completa eliberare și emancipare a femeilor? Cel puțin de aici ar trebui să pornim.”⁶⁹

Mary Ann Glendon, profesor de drept la Universitatea Harvard, explică în ce fel vedeau primele feministe lupta pentru drepturile femeii: „disponibilitatea imediată a avortului va înlesni exploatarea sexuală a femeilor”. Ele considerau „dragostea liberă, avortul și divorțul facil dezastruoase pentru femei și copii”⁷⁰.

Susan B. Anthony, poate cea mai cunoscută campioană a

drepturilor femeii, a înțeles pe deplin impactul negativ al avortului asupra femeii. Ea argumenta în mod convingător că bărbații care erau în favoarea avortului purtau cea mai mare vină pentru toate relele cărora le cădeau pradă femeile.

„Deplâng odioasa crimă a pruncuciderii. Vrem prevenție, nu pedeapsă. Trebuie să smulgem răul din rădăcină. Cele care practică avortul sunt în adâncul sufletului revoltate de această faptă abominabilă. Toate articolele pe care le-am citit pe tema aceasta sunt scrise de bărbați. Ei le denunță pe femei ca fiind singurele vinovate și nu-i includ niciodată pe bărbați în planurile de combatere a fenomenului... Femeia e teribil de vinovată pentru fapta pe care o comite, indiferent de motivul ei – fie că o face din dragoste, fie din dorința de a feri de suferință o făptură inocentă încă nenăscută. Dar, vai! De trei ori mai vinovat este cel care a împins-o la disperare, făcând-o să apeleze la crimă!”⁷¹

Peste ani, feministele încă înțelegeau avortul ca pe o micșorare și degradare a femeilor. Îndrăgita feministă Alice Paul, care a redactat *Amendamentul pentru Egalitate în Drepturi* în 1923, se opunea avortului, pe care îl califica drept „**forma extremă de exploatare a femeilor**”⁷². Evelyn Judge, prietena ei de o viață, a spus că Alice Paul, care a murit în 1977, a numit cândva avortul „uciderea femeilor nenăscute”⁷³.

Ce diferență față de feminismul anilor 1970, care vedea libertatea sexuală ca pe o eliberare a ambelor sexe! Glendon, profesor la Harvard, observă: „Era combinația paradoxală a două lucruri care de obicei nu merg mână în mână: supărarea pe bărbați și promiscuitatea – ura față de bărbați și vânarea de bărbați”⁷⁴.

Ziariștii

Oamenii de presă din secolul al XIX-lea nu ezitau să-și exprime părerea despre avort. John McDowall, un creștin absolvent al

universităților Amherst și Princeton, care lucra la New York, a înființat Societatea Magdalenă, care le oferea adăpost femeilor seduse și abandonate. În 1833, a înființat și o revistă lunară, *McDowall's Review*, pentru a prezenta în detaliu realitatea și amploarea fenomenelor de seducție, prostituție și avort din Gotham. El a dezvăluit că „mii de copii sunt uciși. Prunci morți sunt găsiți adesea, uneori în toalete, alteori în puțuri, canale, băltoace, pe chei...”⁷⁵ Relatările sale agresive despre lumea subterană a pasiunilor carnale din New York i-a supărat pe mulți. Un înalt juriu l-a muștrat pentru că a creat o neplăcere care „degrada caracterul orașului”⁷⁶.

După moartea lui McDowall, în 1836, publicația *The National Police Gazette*, condusă de redactorul-șef George Wilkes, promitea solemn „să urmărească această chestiune până când orașul New York avea să scape de distrugătorii de copii”⁷⁷. Campania a continuat de-a lungul a două decenii, dar publicația se bucura mai mult „de audiență decât de prestigiu”, după spusele istoricului Marvin Olasky, și nu a reușit să canalizeze furia publicului împotriva breslei furnizorilor de servicii de avort.

În 1870, Louis Jennings, redactor la *The New York Times*, a început o cruciadă anti-avort cu un editorial care purta un titlu de rezonanță evanghelică, *Cel mai mic dintre aceștia*, și prin care protesta cu privire la „făptuirea uciderii de prunci... care e putredă și duhoarea se ridică până la ceruri. De ce nu se face simțită nicio adiere de pedeapsă?” Jennings a comandat o anchetă jurnalistică în care un reporter și o prietenă de sex feminin au vizitat specialiști în avort, pretinzând că sunt un cuplu care are nevoie de serviciile lor. În reportajul care a rezultat se spunea că „mii de ființe umane” sunt „ucise înainte chiar de a vedea lumina soarelui”⁷⁸.

Da-da, ați înțeles bine: *The New York Times* a publicat asta!

Nu toate ziarele au adoptat o atitudine agresivă de condamnare a avortului, dar cele care au făcut-o au avut un impact considerabil asupra opiniilor și atitudinilor americanilor.

Medicii

În comunitatea medicală, câțiva curajoși au ridicat vocea, recunoscând efectele devastatoare ale avortului și lucrând neobosit

pentru a aduce schimbarea în America.

Cruciada antiavort era condusă de dr. Horatio Robinson Storer, unul dintre primii ginecologi americani. El îndemna Asociația Medicilor din America (American Medical Association) să ceară legi mai stricte împotriva avortului. Ca președinte al Comitetului pentru Avort Criminal al asociației, a coordonat redactarea *Raportului despre Avortul Criminal*, prezentat în plenul asociației în 1859.

Documentul trecea în revistă răspândirea practicii în SUA și cerea să se ia măsuri:

„Datoria noastră este clară. Dacă putem face ceva pentru a opri răspândirea acestei crime, trebuie să acționăm. În chestiuni de drept abstract, profesia medicală nu cunoaște concepte precum utilitatea, oportunitatea, lașitatea. Suntem protectorii mai puternicii ai femeii. Numai noi putem să le protejăm vlăstarele *in utero*. Aici e vorba de viață și de moarte – viață și moartea a mii de persoane – iar de noi depinde, aproape în întregime, totul.

Ca profesioniști, noi am condamnat în unanimitate această crimă. Dar simplele declarații nu prea au efect, așa că sunt inutile, evazive și crude.

Dacă masacrul constant a nenumărați copii, ce se face sub ochii noștri, se explică prin lipsa de cunoștințe medicale, atunci e de datoria noastră, ca medici și ca bărbați buni și adevărați, să combatem această ignoranță atât în public, cât și pe căi private, prin toate mijloacele pe care le avem la dispoziție”⁷⁹.

AMA a adoptat în unanimitate acest raport, care includea și recomandări pentru îmbunătățirea legilor împotriva avortului. Raportul și recomandările au ajuns pe masa Președintelui SUA și la organele legislative ale tuturor statelor și teritoriilor americane. „Descrisa rata tot mai mare de avorturi criminale, care conduceau la moartea «a sute de mii» și chema legiuitorii din fiecare stat să adopte legi stricte care să reducă numărul acestor decese”⁸⁰.

Storer era foarte activ, salvând vieți și prin activitatea sa literară.

În timp ce căuta protecție legală pentru copiii nenăscuți, se implica în viața familiilor. A publicat o serie de articole medicale despre avort în volumul *Why Not? A Book for Women (De ce nu? O carte pentru femei)*. Cartea s-a publicat în patru ediții și era folosită și de alți medici pentru a le consilia pe femeile care luau în considerare soluția avortului. În 1897, Storer a menționat cum le-a ajutat cartea lui pe femei să înțeleagă implicațiile morale și fiziologice ale avortului. Sute de femei s-au răzgândit, scria el, „convinse să lase sarcina să ajungă la termen”⁸¹.

Storer își manifesta simpatia pentru femei și sublinia nenorocirea pe care le-a provocat-o acestora eșecul comunității medicale de a lua atitudine: „Adevărul este că tăcerea noastră ne-a făcut pe toți complici la crimă, iar acum, când măștile au căzut, fiindcă a venit momentul să aplicăm remediul sau chiar să extirpăm cu bisturiul această boală care roade organismul nostru politic, medicul are nevoie de același curaj ca și pacientul său și cel mai probabil va fi cuprins de remușcări la fel ca și acesta”⁸².

Unele opinii și abordări ale lui Storer i-au limitat eficiența. Însă a reușit cu succes să creeze o platformă de lansare a chestiunii în mediul medical, iar mulți alți medici i s-au alăturat, luând atitudine împotriva avortului. Unii au păstrat tăcerea, poate că erau chiar din cei care practicau avortul, dar grupul medicilor care se opuneau practicii a reușit să facă schimbări în mentalitatea americană și în procesul legislativ.

Eforturile primelor feministe, ale medicilor și ale presei au favorizat succesul apărătorilor vieții. Frederick Dyer scria, în volumul *The Physicians' Crusade Against Abortion (Cruciada Medicilor împotriva Avortului)*, care făcea cronică acestor evenimente: „Prin 1880, aproape fiecare stat și teritoriu american avea noi legi care considerau drept o crimă gravă practicarea avortului, în afară de cazurile în care mama era în pericol. Majoritatea acestor legi stricte la nivel statal au rămas efectiv neschimbate până la decizia din cazul *Roe vs. Wade*, care le-a respins în 1973”⁸³.

James Mohr, alt istoric al avortului, scrie că, după adoptarea noilor legi, „prin comparație cu perioada 1840–1880, între 1880 și 1900, incidența acestei practici a scăzut vizibil raportat la numărul de locuitori”⁸⁴.

Se instalează apatia

Deși bărbații și femeile luptaseră cot la cot pentru a proteja America de avort prin acțiune socială și legislativă, ulterior s-a instalat apatia. Victoriile legislative obținute în 1880 au rămas valabile timp de vreo 100 de ani, dar fisurile din sistem au devenit evidente curând după adoptarea noilor legi.

Legea era un lucru, dar aplicarea ei era altul. De exemplu, prin anii 1880 și 1890, furnizorii de servicii de avort făceau anunțuri în ziarul *San Francisco Examiner*. La fel procedau și cei din alte orașe, printre care Chicago și St. Louis. Olasky povestește despre medicul din Chicago Rudolph Holmes, care a condus în 1904 o campanie în numele Societății Medicilor din Chicago, pentru a convinge ziarele să „întrerupă anunțurile criminale sau să le determine să le editeze pe cele care încălcau în mod flagrant legea”⁸⁵.

Inițiativa a reușit să scoată din ziarele orașului oferte de avort, iar exemplul a fost urmat și în alte orașe⁸⁶. Cu toate acestea, după cum Holmes însuși a recunoscut, orice victorie în această luptă era doar temporară: „Acum, că anunțurile nu mai apar, efortul Comitetului pe viitor va fi să supravegheze ca lucrurile să rămână astfel; cu timpul e sigur că vor reapărea într-o altă formă...”⁸⁷

Pe la sfârșitul secolului, opoziția medicilor la avort a devenit ezitantă. În 1906, revista de specialitate *Journal of the American Medical Association* a publicat afirmația unui dr. Henry Marcy, conform căreia „produsul timpuriu al fecundării este de o importanță atât de mică, încât avortul nu va fi în mod serios stabilit ca delict criminal”⁸⁸. În 1911, dr. William Robinson a spus într-o adunare de la Societatea Medicală de pe Coasta de Est că era corect ca femeile necăsătorite să avorteze în anumite circumstanțe. Apoi s-a declarat pe față în favoarea avortului la începutul anilor 1930, spunând că era „mai bună îndepărtarea câtorva celule inanimale” decât să ai copii nedorți⁸⁹.

În 1936, un ginecolog din Missouri, dr. Frederick Taussig a publicat *Abortion, Spontaneous and Induced (Avortul spontan și indus)*, un tratat de 536 de pagini, care a fost lăudat de revista *Time* ca o lucrare „cu autoritate” și un „text de referință”⁹⁰. Marvin Olasky, în lucrarea sa despre istoria avortului, a caracterizat și el volumul drept „cea mai influentă carte pro-avort a anilor 1930” și

a observat că autorul susținea legalizarea avortului pentru cazurile în care „mama este epuizată fizic de la mai multe nașteri și sărăcie” sau „în mod vădit iresponsabilă”⁹¹. Taussig pretindea că între 8.000 și 10.000 de femei mor anual în urma avorturilor și a formulat un argument care avea să fie folosit timp de decenii, și anume „că trebuia să se acorde mai multă considerație dreptului femeii de a avea control asupra propriului corp”⁹².

Cifrele avansate de Taussig erau false. Șase ani mai târziu, el a mărturisit că, acolo unde în cartea lui spunea că se făceau 681.000 de avorturi pe an, folosise „cele mai exagerate estimări despre numărul de avorturi și de decese în urma avortului”⁹³. În 1942, la o conferință medicală, a dat o estimare de maximum 5.000 de morți pe an survenite în urma avorturilor, dar nici această cifră nu era susținută prin date statistice concludente. În orice caz, în anii 1940, riscurile pe care avortul le prezenta pentru femei au scăzut considerabil după introducerea penicilinei. Într-atât încât, deși nu se știe numărul total de decese în urma avortului, în 1942, Planned Parenthood a raportat numai 260 în America⁹⁴.

La conferința din 1942, la care Taussig și-a ajustat la jumătate estimarea numărului de decese în urma avortului, și care era sponsorizată de Comitetul Național pentru Sănătate Maternală, au apărut voci în favoarea avortului, un vorbitor sugerând chiar că „decizia finală ar trebui să-i aparțină ei”⁹⁵. Mai târziu, în 1955, la o conferință ținută de Planned Parenthood pe tema avortului, Theodore Lidz, profesor de psihiatrie la Yale, declara: „Avortul e preferabil nașterii care poate dăuna bunăstării mamei...”⁹⁶ Participanții la respectiva întrunire au tras concluzia că „aprobările tot mai numeroase ale unor sugestii psihiatrice, umanitare și eugenice pentru terminarea legală a sarcinii” justificau un mediu legal mai relaxat⁹⁷.

În timp ce profesia medicală își regândea atitudinea față de avort, și presa și-a schimbat abordarea. Relatările din secolul al XIX-lea apărute în *New York Times* și *National Police Gazette* le ofereau cititorilor povești senzaționale și lugubre despre femei căzute victimă unor medici care le făceau avort și se îmbogățeau pe spinarea lor, adesea cu prețul vieții tinerelor femei. Dar în anii 1930 și 1940 lucrurile s-au schimbat, relatările din ziare făcând

distincție între mercenarii corupți și cei umani, care le făceau avorturi femeilor din compasiune. Olasky scrie că atunci a început presa să prezinte avortul ca pe o chestiune unde „problema nu o reprezenta avortul, ci «medicul lipsit de scrupule» care îl practica”⁹⁸.

Unul dintre cele mai reprezentative și influente evenimente, care a generat o adevărată campanie națională în presă, prezentând avortul într-o lumină pozitivă, a fost cazul d-nei Sherri Finkbine, din Arizona, mama însărcinată a altor patru copii. Deoarece se temea că thalidomida din somniferele pe care le lua îi putea afecta copilul nenăscut, care ar fi putut veni pe lume cu membre mai scurte sau cu alte defecte congenitale, femeia a încercat să avorteze în Arizona, dar nu a putut, iar până la urmă a călătorit tocmai în Suedia pentru procedură. Presa a pedalat pe ideea „chinului” femeii, iar un editorial din publicația *Atlanta Constitution* recomanda că „națiunea ar trebui să-și revizuiască legea avortului în lumina consecințelor demonstrate în acest caz”⁹⁹. Un sondaj Gallup din 1962 a descoperit că 52% din respondenți credeau că Finkbine „făcuse bine” că avortase, în timp ce 32% nu erau de acord cu ea, iar 16% nu aveau nicio părere¹⁰⁰.

Trei ani mai târziu, ziarul *The New York Times* s-a declarat pe față în favoarea liberalizării avortului, publicând opinii conform cărora limitarea avortului la cazurile care necesitau salvarea mamei „era un exemplu cert de tratamente inumane aplicate unui om – mai precis, unei femei”¹⁰¹.

Întoarcerea la avort

La finele anilor 1960, aceste schimbări de atitudine au dus la relaxarea legilor statale privitoare la avort. Spre deosebire de predecesoarele lor, feministele de acum erau recrutate de bărbați, cu scopul de a sprijini avortul.

Legislația avortului s-a împlânzit în 1967, când statele Colorado, California și Carolina de Nord au adoptat toate o legislație-model care legaliza avortul în caz de sarcini apărute după viol sau incest, în situații care puneau în pericol viața mamei și în cazuri în care fătul avea handicap grav. Alte nouă state aveau să pună în aplicare legi similare în 1970: Arkansas, Delaware,

Gerogia, Kansas, Maryland, New Mexico, Oregon, Carolina de Sud și Virginia¹⁰².

Primul stat care a oferit avort fără nicio restricție a fost New Yorkul, în 1970. Avortul era legal acolo în primele 24 de săptămâni de sarcină. Curând, au urmat Hawaii, Alaska și Washington. Un an mai târziu a început procesul în faimosul caz *Roe vs. Wade*. Când s-a dat verdictul, în 1973, toate legile statale care reglementau avortul au fost lovite de nulitate, iar avortul la cerere a devenit standardul în toate cele 50 de state americane.

Cursa pentru legalizare

Cum s-a realizat legalizarea atât de rapidă a avortului? Cum s-a ajuns de la prohibiția aproape absolută la legalizarea avortului la cerere în întreaga Americă?

Dr. Bernard Nathanson, figură proeminentă a mișcării de promovare a liberalizării avortului, ne pune pe tavă strategia din spatele acestei schimbări.

La un dineu din 1967, el l-a cunoscut pe ziaristul Lawrence Lader, pe care feminista Betty Friedan avea să-l numească „părintele mișcării pentru dreptul la avort”¹⁰³. Cei doi și-au descoperit pasiunea comună pentru avort. „Am început să stăm de vorbă, iar conversația a durat vreo opt ani”, își amintește Nathanson. „În tot acest timp, stat după stat și-a abolit legea împotriva avortului, s-a tras linie între cei pro- și cei anti-avort, iar bătălia a început.”¹⁰⁴

El a fondat, împreună cu Lader, NARAL (inițial denumită Asociația Națională de Respingere a Legilor Avortului, iar acum cunoscută ca NARAL Pro-Choice America), organizație care a devenit vârful de lance în lupta pentru legalizarea avortului la cerere. Nathanson își amintește că Lader l-a întâlnit „la momentul potrivit”:

„Mă supărau pericolul pe care îl reprezentau avorturile ilegale și trecusem de la deziluzie la cinism și apoi la furie cu privire la ipocrizia din afacerea cu avorturi... Lader nu și-a ascuns niciodată scopurile radicale, ce constau din abolirea totală a restricțiilor...”

Nu părea momentul pentru o analiză minuțioasă a chestiunilor”¹⁰⁵.

Cruciada dusă de Lawrence Lader pentru legalizarea avortului era inspirată de Margaret Sanger, farul călăuzitor al mișcării de promovare a controlului nașterilor. El a publicat în 1955 și o biografie oficială a lui Sanger, fondatoarea organizației Planned Parenthood, despre care spunea: „A exercitat, fără îndoială, cea mai puternică influență în viața mea”. Credința acesteia în inviolabilitatea persoanei l-a convins și pe el că numai mama avea dreptul de a decide cu privire la ceea ce se întâmpla în corpul ei și că aceasta „controla fătul pe care îl hrănea”¹⁰⁶.

Betty Friedan, mama mișcării feministe moderne, l-a întrebat odată pe Lader de ce s-a implicat în promovarea cauzei liberalizării avortului. Din cauza lui Sanger, a explicat Lader, citând o lucrare a acesteia din 1920, *Woman and the New Race (Femeia și Noua Rasă)*: „Nicio femeie nu se poate numi liberă dacă nu-și controlează propriul corp. Nicio femeie nu se poate numi liberă dacă nu poate alege în mod conștient să devină mamă sau nu”¹⁰⁷.

Pentru Lader, dreptul la avort era o cauză morală, similară abolirii sclaviei în anii 1800. „Ambele (cauze) implicau poziții morale și religioase fundamentale, care se confruntau cu interesele intrinseci ale epocii”, scria el. Și ambele, adăuga, „fuseseră create prin legi aflate în conflict vădit cu drepturile fundamentale aparent garantate prin Constituție...”¹⁰⁸

Lader, care și-a dedicat o mare parte din viață rescrierii legii americane referitoare la avort și extinderii accesului la avort, argumenta că legile împotriva acestei proceduri „le răpeau femeilor dreptul de a-și controla propriul corp și capacitatea de procreație, obligându-le să dea naștere la copii împotriva propriei lor dorințe”¹⁰⁹. Practic, nu acorda atenție deloc statutului moral al copiilor nenăscuți și dezbaterii cu privire la dreptul lor de a se naște.

Influenta carte a lui Lader, *Abortion (Avort)*, publicată în 1966, era o amplă trecere în revistă a „legilor și practicilor care guvernau avortul în SUA și în lume”. Judecătorul Harry Blackmun de la Curtea Supremă a folosit opt citate din această carte în redactarea deciziei din 1973, cea care a răsturnat toate legile avortului din

SUA, acordându-le femeilor dreptul de a alege să le ia viața copiilor lor nenăscuți.

Cele mai importante figuri din spatele liberalizării avortului au fost în principal bărbați. David Garrow, istoric al fenomenului, scrie că Pat Maginnis, o californiană care în anii 1960 s-a implicat activ în respingerea legilor avortului, „deplângea slaba implicare din partea femeilor în favoarea liberalizării avortului și îi spunea lui Morris Ernst, cofondator al Uniunii Americane pentru Libertăți Civile, că «bărbații ne-au acordat până acum cel mai mult sprijin»”¹¹⁰.

Lader și-a dat seama că avea nevoie de vocea femeilor. Nathanson aduce în lumină felul în care Lader a recrutat femei pentru cauza liberalizării avortului. El evocă o remarcă a lui Lader: „Dacă e să scoatem avortul din cărți în stradă, trebuie să recrutăm feministe”¹¹¹.

La început, lui Nathanson i s-a părut o greșeală: „M-am gândit că, dacă feministele ar fi părut că preiau lupta, reforma necesară în cazul avortului nu ar mai fi beneficiat de audiență echitabilă în rândul moderatilor. M-am înșelat amarnic, desigur. Mariajul lui Lader cu feministele s-a dovedit o tactică strălucită”¹¹².

Nathanson și Lader aveau o agendă clară: legalizarea avortului. Dar și-au dat seama că trebuia să folosească femeile potrivite pentru a câștiga acceptul în diverse state. Întrebarea care s-a pus apoi a fost dacă organizația să fie reprezentată de o femeie sau de un bărbat.

„Ca președinte, aveam nevoie de cineva dedicat activismului social și cu simț politic”, scrie Nathanson. „Sigur că trebuia să fie o femeie, deși Larry se gândea să conducă el însuși NARAL, pe post de Președinte al Comitetului Executiv.”¹¹³

Cu alte cuvinte, bărbații aveau să conducă în continuare organizația, punând o femeie ca paravan. Nathanson își amintește de calculele lor politice:

„Trebuie să avem femei în față. Mă-nțelegi?», a spus el (*Larry*).

Da, îl înțelegeam. Dădea dovadă de un simț politic impecabil.

«Și persoane de culoare. Mai ales femei de culoare. De ce naiba nu reușesc să înțeleagă ce importantă e pentru ele această mișcare?»¹¹⁴

Până și reprezentanții onorifici „trebuia să fie femei, nu numai pentru a ne întări legăturile cu feministe, dar și pentru a le atrage pe femeile neangajate politic”, scrie Nathanson. El și Lader au „trecut în revistă vreo cincizeci și ceva de nume pentru funcția de Președinte Onorific, căutând o figură de rasă albă care făcea parte din establishment... și una de culoare... dar și de sex feminin.”¹¹⁵ În cele din urmă, s-au oprit la Shirley Chisholm, prima femeie de culoare aleasă ca membru în Congres, și la dr. Lester Brimlow, președintele Asociației Americane de Sănătate Publică, care au fost desemnați să împartă funcția de președinte onorific.

Lader și Nathanson au recrutat-o și pe Betty Friedan, cofondatoarea Organizației Naționale a Femeilor (NOW), înființată în 1966, „ca să se alătore revoluției” (avortului)¹¹⁶. Aceasta a devenit membru în consiliul administrativ al NARAL.

Să nu uităm că feministe din secolul al XIX-lea se opuneau ferm avortului, dându-și seama că le dăuna femeilor, fiind un instrument de exploatare. Nici feministe din secolul XX nu au sprijinit cauza avortului la început. Rosemary Oelrich Bottcher, fosta președintă a organizației *Feminists for Life* (*Feministe pentru Viață*), scria:

„Prima ediție a cărții-manifest *The Feminine Mystique* (*Mistica feminină*), de Betty Friedan, nici măcar nu face referire la avort. Legalizarea avortului nici măcar nu era pe lista de revendicări a nou-apărutei Organizații Naționale a Femeilor. În cartea sa din 1979, *Aborting America* (*Avortarea Americii*), dr. Nathanson își amintește că Lader ar fi zis: «Friedan trebuie să-și trimită soldații la noi – cât încă și-i mai poate controla».

Când l-am întâlnit pe Nathanson la convenția națională Dreptul la Viață, în iunie 1986, mi-a spus că le-au convins pe șefele de la Organizația Națională

a Femeilor (NOW) că accesul simplu la avort legal era esențial pentru îmbunătățirea problemelor care amenințau bunăstarea femeilor, probleme pe care chiar Friedan le identifica în cartea ei.

«Le-am făcut să vadă liberalizarea avortului ca pe o problemă de drepturi civile, ca pe o chestiune fundamentală legată de drepturile femeii», mi-a explicat Nathanson.”¹¹⁷

Astfel, bărbații au conspirat cu succes la convingerea feministelor de frunte să includă avortul pe agenda lor ca remediu la alte aspecte care le preocupau.

Deși Friedan și-a petrecut restul zilelor ca suporteră a avortului, ea a criticat abordarea politizată pe care NARAL și NOW o aveau în această chestiune: „Din punctul meu de vedere, se pune prea mult accent pe avort... În ultimii ani a început să mă cam stânjenească concentrarea exclusivă asupra avortului, de parcă aceasta ar fi unica și esențiala problemă a femeilor, ceea ce nu este deloc”¹¹⁸.

În 1981, Friedan chiar le-a sugerat feministelor „să-și unească forțele cu toți cei care au un real respect față de viață, inclusiv cu catolicii, care se opun avortului, și să lupte pentru opțiunea de a naște copii”¹¹⁹.

Diverși autori și istorici recunosc că agenda avortului a fost promovată de bărbați care, la rândul lor au convins femeile și s-au folosit de ele pentru a câștiga sprijin și credibilitate. „Statistic, bărbații eliști au fost întotdeauna mai înclinați să sprijine liberalizarea totală a avortului, cu toate că aveau nevoie de femei pentru a da glas acestui îndemn”, notează Stella Morabito¹²⁰.

În 1971, demograful Judith Blake a trecut în revistă statistici referitoare la opinia publică despre avort în perioada 1960–1970 și a ajuns la concluzia surprinzătoare că liberalizarea avortului nu se bucură de sprijin majoritar „în rândul persoanelor dezanvatajate și al femeilor”. Concluzia sa a fost că, în realitate, „legalizarea avortului se bucură de cel mai mult sprijin în rândurile bărbaților bine educați și integrați în sistem, care nu au convingeri religioase catolice”¹²¹. Blake a mai spus, exprimându-se elegant: „Bărbații de categorie socială superioară au cel mai mult de câștigat și cel

mai puțin de pierdut din relaxarea legilor care restricționează avortul”¹²².

Și astfel, America, țara care în anii 1800 dusesese o adevărată bătălie pentru protejarea femeilor și a copiilor, a capitulat pe acest front în anii 1900. Iar efortul de a legaliza avortul a fost în principal condus – și încă la modul agresiv – de bărbați.

Întrebarea este: De ce? Dr. Nathanson avea propriile motive – cumva idealiste: grija pentru sănătatea și starea de bine a femeilor care făceau avorturi în clinici clandestine. El vedea legalizarea avortului ca pe un mijloc de a proteja sănătatea femeii.

Totuși, Nathanson, cofondatorul NARAL, s-a răzgândit mai târziu, denunțând avortul. El s-a străduit să readucă în America o mentalitate care respectă și femeia, și copilul.

Au fost toți bărbații la fel de altruști ca Nathanson? Oare toți bărbații care luptau din greu în favoarea avortului erau preocupați de sănătatea femeii?

*INSTRUMENT
DE
DOMINAȚIE AL
BĂRBAȚILOR*

PLIVIREA GRĂDINII

În timp ce câțiva bărbați erau cu adevărat preocupați de sănătatea femeii și vedeau legalizarea avortului ca pe un mijloc de a o proteja pe aceasta, majoritatea covârșitoare a bărbaților care promovau avortul aveau alte motive: schimbările sociale și comportamentul sexual personal.

La nivel social, principalii vectori ai avortului sunt controlul populației și eugenia, care merg mână în mână. La nivel personal, vectorul principal este libertatea sexuală a bărbaților, care se vor scutiți de responsabilități și consecințe. Astfel, femeile sunt folosite fie pentru a promova proiecte de inginerie socială, fie ca obiecte sexuale. În ambele cazuri, femeia este exploatată ca instrument de realizare a unor scopuri care le aparțin în principal bărbaților.

Controlul populației este procesul de menținere sau încetinire a creșterii demografice prin lege sau prin practică. În China, politica copilului unic este un exemplu de control al populației. Familiile chineze care încalcă regula riscă în cel mai bun caz o amendă uriașă, dacă nu lucruri mai grave. În cazul Chinei, guvernul aplică această politică asupra propriului popor.

Eugenia este știința aplicată de a selecta populația mai puțin dezirabilă în favoarea uneia de extracție mai dezirabilă. În istoria

occidentală, se referă în general la politicile de descreștere sau chiar de eliminare a unei anumite rase. În istoria recentă, holocaustul nazist este un exemplu arhicunoscut și revoltător de eugenie aplicată.

Eugenia este în mod esențial tot o formă de control al populației. Politica avortului în America poate fi legată direct atât de ideologia controlului populației, cât și de eugenie.

„Libertarienii și feministele au fost în mod clar vectori ai legalizării avortului, dar în multe cazuri eugenisti și adepții controlului populației s-au folosit de ei”, scrie Mary Meehan, editor senior la publicația *Human Life Review*. Apologeții avortului aveau prieteni cu dare de mână și primeau „finanțări enorme de la *establishment*, sau «elita de la putere»”¹²³.

Înțelegerea rolului jucat de bărbați în legalizarea avortului necesită o examinare mai atentă a mișcării eugeniste. Să ne îndreptăm atenția spre fenomenul non-profit în valoare de un miliard de dolari pe nume Planned Parenthood.

Margaret Sanger

În 1916, o activistă pasionată, cu voce afabilă, deschidea primul centru de control al nașterilor din orașul New York. Împreună cu prietenii ei, a inventat termenul de *birth control* („controlul nașterilor”) și a înființat în 1922 Liga Americană pentru Controlul Nașterilor, care avea să se transforme ulterior în Planned Parenthood, cea mai puternică organizație din domeniul contracepției și furnizării de servicii de avort.

Numele acestei activiste era Margaret Sanger. A fost una dintre foarte puținele femei situate în fruntea mișcării pentru legalizarea avortului și tocmai de aceea e interesant să examinăm puțin biografia ei. Va ieși la iveală cât de mult a fost influențată în vederi, abordare și tactică de bărbați care aveau propria agendă în ceea ce privește avortul.

Sanger și-a început cariera ca asistentă medicală, lucrând cu oameni din cele mai sărace categorii sociale. Ea vedea sarcinile nedorite drept cauza principală a sărăciei, nefericirii, bolii și morții. Femeile sărace o rugau să le ajute să-și limiteze numărul de membri

ai familiei, fie din motive de sănătate fizică, fie din motive de supraviețuire economică a familiei, fie de dragul sănătății mintale. După ce a renunțat la cariera în domeniul medical, ea și-a dedicat viața educării femeilor cu privire la controlul numărului de nașteri, astfel încât ele să poată decide mărimea familiei. Sanger vedea planificarea familială ca pe un remediu la numeroase flageluri sociale.

Ca editor al publicației *The Birth Control Review* și a predecesoarei acesteia, *The Woman Rebel*, Sanger a propovăduit neobosit eugenia. Voia să debaraseze societatea de „buruienile umane”. În 1925, scria: „Trebuie să curățăm calea pentru o lume mai bună. Trebuie să ne cultivăm grădina”¹²⁴.

Controlul nașterilor a fost la început metoda ei predilectă, dar vederile sale s-au lărgit de-a lungul anilor. Sprijinea segregarea „tuturor fetelor sau femeilor slabe la minte... mai ales pe cele din categoria cretinelor”, cât timp acestea erau fertile. În cartea sa, *The Pivot of Civilization (Pivotul civilizației)*, ea trage concluzia că sterilizarea era o opțiune mai bună în acest sens. Din moment ce „segregarea timp de una sau două generații ne-ar oferi numai un control parțial al problemei, [...] ar fi preferabilă politica sterilizării imediate, pentru a ne asigura că celor slabe de minte le este absolut interzis statutul de părinte”¹²⁵.

„Cea mai urgentă problemă”, scria Sanger, „constă în limitarea și descurajarea fertilității excesive a celor cu probleme mintale și fizice”. Și coerciția era o cale de luat în considerare: „Posibile metode drastice și spartane ar putea fi impuse societății americane dacă aceasta va continua să se complacă în încurajarea înmulțirii haotice, la întâmplare, care rezultă din sentimentalismul nostru stupid și crud”¹²⁶.

Sanger nu era singura care împărtășea astfel de vederi eugenice extreme și nici nu a ajuns la aceste concluzii de capul ei. Comitetul fondator al Ligii pentru Controlul Nașterilor număra cel puțin doi bărbați cu vederi eugeniste, Lothrop Stoddard și C.C. Little. Stoddard era autorul cărții *The Rising Tide of Color Against White World-Supremacy (Valul de culoare care se ridică împotriva supremației albilor în lume)*, o carte tulburătoare, care împarte umanitatea pe culori: albi, galbeni, negri, bruni și roșii. În această carte, el avertiza cu privire la un val „cumplit” de culoare care „va înghiți

întregi populații și va transforma țările care acum sunt albe în teritoriile ale oamenilor de culoare, pierdute fără drept de apel pentru lumea albă¹²⁷. Little era Președintele Societății Americane pentru Eugenie.

Alt membru al comitetului director al Ligii pentru Controlul Nașterilor era Harry Laughlin, membru fondator al aceleiași Societăți Americane pentru Eugenie. El a fost și director la *Eugenics Records Office* (Biroul de Înregistrări Eugenic), prima mare instituție de cercetare în scopuri eugenice din America, pe toată perioada de existență a acesteia, între anii 1910 și 1939.

Prietenii influenți ai lui Sanger din Marea Britanie erau eugenistii George Bernard Shaw și H.G. Wells, care a scris și o prefață la cartea ei, *The Pivot of Civilization*.

Havelock Ellis

Dar cea mai puternică influență masculină din viața lui Sanger a reprezentat-o sexologul britanic Havelock Ellis. Autor prolific de literatură de specialitate pe tema sexualității umane, Ellis a scris un tratat în șase volume, *Studii de Psihologia Sexului*, și a fost autorul primului manual britanic de medicină pe tema homosexualității. S-a căsătorit la 32 de ani, dar a fost un mariaj neconvențional. Soția lui era lesbiană¹²⁸, iar cei doi petreceau cea mai mare parte a timpului la reședințe diferite¹²⁹. Era un adept al eugeniei și a fost vicepreședinte al Societății de Educație în Eugenie, actualul Galton Institute.

Pentru a-l înțelege pe Havelock Ellis, e importantă conexiunea sa cu Francis Galton, al cărui „discipol drag”¹³⁰ a fost. Numele lui Galton le este familiar evoluționiștilor, având în vedere că acesta era vărul lui Charles Darwin, autorul cărții *Despre Originea Speciilor prin Mijloace de Selecție Naturală sau Păstrarea Raselor Favorizate în Lupta pentru Existență*. Opera lui Darwin a avut un impact puternic asupra lui Galton, iar teoria evoluționistă s-a infiltrat adânc în vederile și scrierile lui. Titlul inițial la lucrării lui Darwin expune legătura naturală dintre teoria evoluționistă și eugenie, cea de a doua bazându-se pe păstrarea anumitor rase și reducerea numărului de membri ai altora.

Ellis, puternic influențat de Galton, a adoptat o filozofie foarte asemănătoare. Abordarea lui Darwin, prin conceptul de supraviețuire a celui mai adaptat, este cheia necesară pentru înțelegerea eugeniei. Însă, în loc să lase la întâmplare selecția naturală, pentru rezultate optime, eugenistii teoretizează administrarea stirpei umane de către cei mai bine dotați din punct de vedere genetic. În articolul „The Sterilization of the Unfit” („Sterilizarea neadaptatilor”) ¹³¹, publicat în *Eugenics Review*, Ellis discută o metodă prin care se poate îndeplini aceasta. În 1912, Ellis pleda pentru o evidență cuprinzătoare „a tuturor datelor personale, biologice și mintale – fie ele normale sau morbide –, dacă e să avem un ghid real al celor mai adaptate persoane și a celor mai neadaptate de a duce rasa mai departe” ¹³².

El propovăduia practica sterilizării voluntare a celor cu deficiențe mintale, pretinzând că „cei slabi de minte, realizând propria slăbiciune, sunt dornici, chiar nerăbdători să fie în acest fel protejați de ei înșiși” ¹³².

Havelock Ellis și Margaret Sanger aveau să lege o prietenie care a durat ani de zile, timp în care acesta i-a fost „mentor și iubit”, conform biografei lui Sanger, Madeline Gray ¹³⁴. După moartea lui Ellis, în 1939, Sanger a dat un interviu radiofonic prin care omagia caracterul și contribuțiile acestuia. Ea a evocat cu venerație prima întâlnire cu el, când l-a vizitat acasă, în Anglia, în 1914. Când i-a deschis ușa, Ellis „părea un zeu, cu silueta sa înaltă și athletică și cu şuvița rebelă de păr alb peste capul masiv, cu gura largă și expresivă și ochii adânci...” ¹³⁵

Sanger a fost cucerită de devoțiunea fermă a lui Ellis față de cauza drepturilor femeii și a emancipării acesteia, afirmând în respectivul interviu că el „a contribuit la zorii unei zile noi pentru stirpea femeiească... Și-a folosit vastele cunoștințe și întreaga influență pentru a face cauza libertății femeilor să progreseze și le-a părut femeilor de pretutindeni ca un eliberator trimis din ceruri” ¹³⁶.

Sanger a recunoscut, așadar, că Ellis a avut un impact profund asupra educației ei, asupra studiilor și abordării sale în domeniul eugeniei. Ea a mai spus despre eugenistul britanic că i-a „ghidat studiile timpurii și îndrumat lecturile timp de un an și jumătate

într-o locație faimoasă, pe nume British Museum¹³⁷, unde se întâlneau în mod regulat.

A fost sau nu a fost?

În perioada petrecută împreună, Sanger s-a bizuit din plin pe Ellis pentru a-și crea strategia eugenică și de control al nașterilor. El a convins-o să adopte ca mișcare tactică abandonarea sprijinului declarat pentru avort, spunându-i că societatea industrială nu era pregătită să depășească această barieră¹³⁸.

Înainte să asculte de sfatul lui Ellis, Sanger făcuse public în 1914 un manifest intitulat *Rebel Woman Claim (Cererile Femeii Rebele)*, care cuprindea, printre altele, „dreptul de a fi mamă necăsătorită”, „dreptul de a crea” și „dreptul de a distruge”¹³⁹.

A fost apoi mai mult decât explicită într-un pamflet de 16 pagini publicat inițial în 1914 și intitulat *Family Limitation (Limitarea familiei)*. Femeilor care bănuiau că avusese loc concepția, Sanger le recomanda să bea chinină – o rețetă periculoasă, care poate duce la blocaj renal –, cu scopul de a „preveni cuibărirea oului în peretele uterului”. Dacă aceasta eșua, „singurul remediu care mai rămânea era avortul”.

Sanger a continuat să sprijine avortul ca metodă de control al nașterilor în aceeași publicație, spunându-le cititoarelor:

„Când s-a ajuns la convingerea că e nevoie de avort, nu vă mai complaceți în folosirea de medicamente. Nu fac decât să slăbească sistemul și ulterior e nevoie de mai mult timp pentru recuperare. Nu lăsați nicio dată sarcina să depășească termenul de o lună. Dacă aveți de gând să faceți avort, hotărâți-vă de la primele stadii și faceți-l. Pe de altă parte, adesea te încearcă un puternic sentiment că vrei să duci la capăt sarcina. Fiecare femeie trebuie să decidă singură și să acționeze o dată, în orice sens a decis”¹⁴⁰.

Sfătuită de Ellis să urmeze o traiectorie mai eficientă din punct de vedere politic, Sanger a promovat ulterior contracepția

ca presupusă metodă alternativă la avort, delimitându-se public de sprijinul pe care îl arătase în prealabil avortului.¹⁴¹

Contradicția dintre pronunțarea inițială în favoarea avortului și autobiografia lui Sanger este grăitoare. Pentru prima dată, în 1938, Sanger nota în mod repetat pericolele și adevărul despre avort, sfătuind femeile *împotriva avortului*:

„Încă mai am credința naivă că, atunci când datele se vor cunoaște, guvernul nu va mai condamna de bunăvoie milioane de femei la moarte, nefericire sau avort, soluții care le schilodesc fizic și psihic.”¹⁴²

„În tot acest timp în care se desfășurau discuțiile, oamenii practicau – și încă mai practică – orbește și disperat – cele mai barbare metode de control al nașterii, cum ar fi infanticidul, avortul și alte metode sadice.”¹⁴³

„Am explicat simplu pentru fiecare grup ce era contracepția și că avortul era metoda greșită – oricât de timpuriu ar fi fost făcut, era vorba de stingerea unei vieți...”¹⁴⁴

Margaret Sanger a fost aparent convinsă de Havelock Ellis și nu a mai fost o promotoare activă a avortului în a doua parte a vieții.

Nu femeile au promovat agresiv legalizarea avortului în America. Ci bărbații.

În 1943, Federația Americană pentru Controlul Nașterii, succesoarea Ligii Americane pentru Controlul Nașterilor a lui Sanger, a devenit Federația Americană Planned Parenthood. Dar schimbarea de nume nu i-a schimbat și programul de eugenie. Pe lista de obiective din 1943 figura intenția grupului de a „stimula graviditatea selectivă... și... a căuta să ofere metode nejustificate eugenice pentru prevenirea aducerii pe lume de vârstare care ar împovăra sistemul social”¹⁴⁵.

În 1945, o parte dintr-un alt obiectiv de pe lista Planned

Parenthood spunea următoarele: „Cei slabi sau cu defecte formează o proporție alarmantă din populația actuală...” Soluția consta din „furnizarea de sfaturi solide de contracepție celor care, din motive de boală, handicap sau deficiență, nu sunt potrivite pentru a naște copii”¹⁴⁶.

Dar, când ororile naziste au devenit cunoscute în America, opinia publică s-a îndepărtat de idealurile eugeniei, cerându-le promotorilor acestui curent de opinie să-și joace mai precaut cartea. C.P. Blacker, ales de Sanger ca președinte fondator al Federației Internaționale Planned Parenthood, gira ceea ce el numea „criptoeugenie”. A înțeles că eugenia putea progresa numai printr-o agendă ascunsă: „Cauți să îndeplinești scopurile eugeniei fără să-ți dezvălui adevăratele obiective și fără să menționezi cuvântul”¹⁴⁷.

Havelock Ellis a fost maestrul din umbră al pasiunilor lui Sanger, după cum ea însăși a recunoscut cu mândrie. Și, deși „dreptul de a distruge”, pe care ea îl promova în 1914, nu s-a realizat în epoca ei, succesorul său la conducerea Planned Parenthood a văzut acest drept instaurat în 1973, odată cu decizia Curții Supreme a SUA în cazul *Roe vs. Wade*.

Alan Guttmacher

La numai trei ani de la moartea lui Sanger, care a avut loc în 1966, Planned Parenthood și-a făcut din legalizarea avortului un fel de obiectiv corporatist. Președintele acesteia, dr. Alan Guttmacher, specialist în obstetrică-ginecologie, a fost încă din anii 1940 unul din primii medici americani care s-au pronunțat în această direcție. La întrunirea anuală a Federației Americane pentru Controlul Nașterilor din 1942, Guttmacher cerea liberalizarea avortului: „Ipocrizia patentată și atitudinea superioară a profesioniștilor din medicină cu privire la această problemă sunt revoltătoare.”¹⁴⁸

În 1962, Guttmacher a renunțat la postul de șef al Secției de Obstetrică-Ginecologie de la Spitalul Mount Sinai pentru a deveni Președintele Planned Parenthood. El a condus eforturile organizației de legalizare a avortului, scriind în 1974 că el adoptase „această poziție cu mult înainte de 1969, când a devenit politica

oficială a organizației”¹⁴⁹ pe care acum o conducea.

Ca și în cazul altor bărbați implicați în promovarea și legalizarea avortului, Guttmacher era un apologet al controlului populației și al eugeniei, fiind și vicepreședinte al Societății Americane de Eugenie (American Eugenics Society). Ca mulți alții, era predispus să folosească forța pentru a-și atinge scopurile de control al populației. În 1969, a declarat: „Fiecare țară va trebui să decidă propria formă de coerciție și să determine când și cum va fi aplicată. În prezent, mijloacele sunt obligatorii, sterilizare și avort forțat. Poate cândva va putea fi introdus un mijloc obligatoriu de control al nașterilor”¹⁵⁰.

Guttmacher a observat că, dacă voiai să impui controlul populației pe scena internațională, cel mai bine era să folosești mijloace de camuflaj: „Dacă ai de gând să diminuezi populația, e important să nu îi pui pe blestemații de yankei la treabă, ci să lași Națiunile Unite să o facă. Pentru că, în acest caz, nu va fi considerat genocid”. Guttmacher a mai spus într-un interviu: „Dacă SUA se duc la omul negru sau la cel galben și-i spun: «Ia-o mai încet, ajută la scăderea ritmului reproductiv!», vom fi imediat suspectați că avem motive de a menține dominația omului alb în lume. Dar, dacă le trimiți o forță ONU de diverse culori, ai șanse mult mai mari”¹⁵¹.

Pe măsură ce Ellis, Sanger și apoi Guttmacher își continuau ascensiunea spre celebritate în secolul XX, oameni cu averi colosale și putere pe măsură promovau și ei agenda avortului.

Oamenii banului

În 1952, miliardarul John D. Rockefeller al III-lea și conducătorul militar și filantropul Frederick Osborn au înființat Consiliul pentru Populație, o fundație care se străduia să-i convingă pe liderii națiunilor sărace că aveau probleme demografice. Apoi le furnizau soluții la aceste probleme virtuale.

Printre soluții se număra și distribuția în țările lumii a treia de dispozitive intrauterine și alte dispozitive contraceptive sau abortive. Deși controlul populației părea preocuparea lor principală, agenda ascunsă era eugenia. Osborn i-a vândut un pont unui corespondent de presă, spunând despre Consiliul Populației

că urmărește scopuri criptoeugeniste, cheltuind sume colosale pe dispozitive contraceptive: „Am simțit că asta se putea face mult mai eficient în numele controlului populației decât al eugeniei... Personal, cred că e cea mai bună măsură practică de eugenie care s-a luat vreodată”¹⁵².

John D. Rockefeller al III-lea se declara pe față în favoarea eugeniei, aceste convingeri fiind moștenite din familie. Și tatăl său, John D. Rockefeller Jr., și bunicul, magnatul petrolului John D. Rockefeller, au fost membri ai Societății Americane de Eugenie. John D. Rockefeller al III-lea a contribuit din greu cu donații către societate pentru a o menține solvabilă în timpul Marii Crize Economice care a început în 1930.

Avortul era în mod clar pe agenda familiei Rockefeller. În 1967, John D. Rockefeller al III-lea i-a spus surorii sale: „Problema avortului este principalul aspect al chestiunii populației care nu a fost tratat cu atenția cuvenită”¹⁵³.

În 1970, fratele său, Nelson Rockefeller, guvernatorul New Yorkului, a aprobat o măsură care permitea avortul pentru orice motiv până la stadiul de șase luni al sarcinii. Doi ani mai târziu, același guvernator s-a folosit de dreptul de veto pentru a respinge o măsură care propunea abrogarea acestei legi.

John D. Rockefeller al III-lea a sprijinit și Asociația pentru Studiul Avortului, care făcea presiuni pentru legalizarea avortului și avea printre membri eugiști notorii precum Alan Guttmacher, Joseph Fletcher, profesor la Facultatea de Teologie a Universității Harvard și apologet al eticii situaționale, precum și Christopher Tietze, statistician al avortului.

Frederick Osborn a fost principalul strateg al Societății Americane de Eugenie și primul președinte al Consiliului pentru Populație. Cu mult înainte ca avortul chirurgical să devină o problemă în dezbateră, Osborn se pronunța pentru noi cercetări în domeniul avortului medicamentos și pentru distribuirea de dispozitive abortive prin intermediul Consiliului pentru Populație. Programul și motivațiile sale sunt clare, după cum a declarat în 1974: „Controlul nașterilor și avortul se dovedesc cele mai mari progrese eugenice ale epocii noastre. Dacă ar fi fost promovate ca soluții de eugenie, acceptarea lor ar fi fost încetinită sau chiar ar fi încetat”¹⁵⁴.

Mișcarea pentru controlul populației/eugenie a făcut în mod logic și inevitabil joncțiunea cu cea pentru avort. De exemplu, Paul Ehrlich, profesor de biologie la Stanford, care trăgea în mod constant semnale de alarmă cu privire la înmulțirea populației, a publicat, în best-sellerul său din 1968, *The Population Bomb (Bomba demografică)*, un avertisment apocaliptic, prezicând că „sute de milioane de oameni vor muri de foame” în anii 1970 din cauza suprapopulării. El enumera avortul printre soluțiile de dezamorsare a problemei. Pledea pentru legalizarea avortului în SUA și scria că „în multe cazuri avortul este mult mai dezirabil decât nașterea copilului”¹⁵⁵.

Președintele Richard Nixon a înființat în 1970 un comitet pentru populație care a studiat problema timp de doi ani și a recomandat, printre altele, finanțarea publică a avortului „la cerere”. Președintele comitetului a fost nimeni altul decât John D. Rockefeller al III-lea, care avea alături alți membri ai Consiliului pentru Populație, eugenişti și angajați din aceeași zonă de interese.

Comisia, notează Mary Meehan, a cerut

„mai multe cercetări asupra controlului fertilității și mai multe subvenții pentru contracepție și sterilizare; sprijinirea educației sexuale și a «educației pentru populație» în școli; recomandarea de a exista doi copii per familie ca medie națională”¹⁵⁶.

Eugenia aplicată minorităților

De-a lungul istoriei, eugenia a avut ca țintă grupurile sărace de populație și minoritățile. Deși presa modernă nu scoate în evidență rolul rasismului și al discriminării de gen în eugenie, cuvintele fondatorilor acestei mișcări au fost clare. Francis Galton, de exemplu, scria în 1904: „Deși multe rase barbare dispar cu timpul, negrii nu o fac”¹⁵⁷, iar Lothrop Stoddard, asociat al lui Sanger, a făcut un avertisment cumplit în 1922 în legătură cu „valul crescând de culoare ce amenință supremația albilor”. Eugenistul Madison Grant, în populara sa carte, *The Passing of the Great Race (Decăderea măreței rase)*, tuna și fulgera împotriva „crimei sociale și rasiale” pe

care o reprezentau căsătoriile interracial: „Legea împotriva miscegenajului trebuie să fie extinsă cu mult dacă vrem să se mențină rasele superioare”¹⁵⁸.

În cartea sa de referință din 1944 despre relațiile rasiale din America, eugenistul suedez Gunnar Myrdal pretindea, fără niciun fel de dovezi, că „toți americanii sunt de acord că, dacă e să fie eliminați negrii, aceasta trebuie să se facă treptat, pentru a nu leza niciun negru individual care este în viață”¹⁵⁹.

Dar cum se putea realiza această micșorare a numărului de afroamericani? După ce examina și elimina pe rând soluția lichidării fizice, deportarea, emigrarea voluntară și menținerea unei rate mari de mortalitate, Myrdal ajungea la următoarea concluzie: „Singura cale posibilă de diminuare a populației de negri este prin controlul fertilității”¹⁶⁰. O opțiune pe care tot el o oferă în lucrarea *The American Dilemma (Dilema americană)* este furnizarea masivă către populația afroamericană de metode de control al nașterilor. Myrdal sugerează ca „rețeaua de locații unde se oferă servicii de control al nașterilor să fie extinsă mai mult spre negri decât spre albi”¹⁶¹. „Proiectul Negro”, administrat de Margaret Sanger, făcea parte din eforturile de extindere a distribuției de contraceptive în rândul femeilor afroamericane. Scopurile ei se poate să fi fost similare cu presupunerea suedezului Myrdal despre ambiția comună a albilor din America. În corespondența particulară cu dr. Clarence Gamble, alt eugenist și unul din moștenitorii imperiului Procter & Gamble, Sanger scria: „Nu vrem să ni se ducă vestea că ne dorim exterminarea populației de negri, iar pastorul este genul de persoană care poate combate imediat o astfel de idee, în caz că aceasta i-ar veni unui membru mai rebel”¹⁶².

În ceea ce-l privea, Gamble propunea recrutarea de medici de culoare pentru a lucra alături de pastori ca promotori ai campaniei de control al nașterilor: „E mare pericol să eșueze (proiectul) dacă negrii îl vor considera drept un plan de exterminare. De aceea, hai să facem să pară că e condus de colorați...”¹⁶³, îi scria el lui Sanger.

Oricare ar fi fost motivul din spatele inițiativei lui Sanger de promovare a controlului nașterilor în rândul afroamericanilor, e tulburător să constatăm că azi populația de culoare a Americii este de 12,8%, dar în rândurile acesteia se înregistrează cele mai multe

avorturi: 35,4% din numărul total al avorturilor din SUA. Și mai izbitor este faptul că incidența avortului (numărul de avorturi la mia de femei) este de aproape patru ori mai mare în rândul femeilor cu pielea neagră (32,5‰) decât în rândul femeilor cu pielea albă (8,5‰)¹⁶⁴.

O explicație a acestei dramatice diferențe este că în vecinătatea cartierelor locuite de afroamericani există o concentrație mai mare de locații ale organizației Planned Parenthood, care oferă servicii de avort – de parcă și-ar fi propus să urmeze cu sfințenie sugestiile lui Myrdal. O analiză făcută de Susan Enouen, cercetător la Life Issues Institute (Institutul pentru Probleme de Viață), a comparat harta locațiilor Planned Parenthood care ofereau servicii de avort cu datele demografice de la Biroul de Recensământ, descoperind că „62% din locațiile Planned Parenthood care furnizează servicii de avort se află la douăzeci de minute de mers pe jos (circa 1,5 km) de zonele cu populație afroamericană relativ densă”¹⁶⁵.

O analiză similară realizată de organizația pentru viață Life Dynamics a verificat codurile poștale ale cartierelor locuite de minorități și pe cele ale locațiilor care ofereau servicii de avort și a descoperit că în zonele respective se găseau 83% din locațiile care furnizau procedura de avort la cerere sau făceau trimitere către centre unde se oferea acest serviciu. Aceasta l-a făcut pe Mark Crutcher, președintele Life Dynamics, să remarce: „Cifrele dovedesc clar că au fost vizate comunitățile afroamericane și cele hispanoamericane, iar logica ne spune că nu a fost o coincidență, nici ceva lipsit de intenție”¹⁶⁶.

Controlul populației și femeile

Deși creșterea populației la nivel global a încetinit și chiar s-ar putea înregistra un declin în timp ce generația noastră e încă în viață¹⁶⁷, măsurile de control al populației par să beneficieze de o finanțare inepuizabilă. Nume de marcă precum Rockefeller, Ford, Mellon și Packard se găsesc printre susținătorii numeroaselor fundații care de-a lungul timpului au sprijinit această mișcare. Banii pentru proiectele de control al populației continuă să curgă și de la noii îmbogățiți, printre care Warren Buffet, Bill Gates, Ted Turner

și George Soros¹⁶⁸. Aceștia și alții, precum Michael Bloomberg, David Rockefeller și Oprah Winfrey, s-au adunat în mai 2009 într-un „club al miliardarilor”, o întrunire la vârf, pentru a discuta cauzele preferate, stabilind populația globală drept sursa lor principală de îngrijorare.

O persoană care a participat la întrunire a declarat pentru *London Times*: „Situția e de coșmar, astfel încât toată lumea din grup a fost de acord că e nevoie de o minte mare pentru o soluție. Trebuie să fie cineva independent de agențiile guvernamentale, care nu sunt pregătite pentru dezastrul care ne amenință”¹⁶⁹.

Pe lângă faptul că sporirea populației este o nonproblemă, având în vedere că rata de fertilitate pe planetă a scăzut de la 6,5 copii per familie acum patru decenii la vreo 2,5 în momentul actual¹⁷⁰, soluțiile finanțate de bogații „controlori ai populației” adesea fac victime în rândul femeilor. Acestea și grupurile sociale defavorizate, cu alte culori ale pielii decât albă, sunt ținta tipică a măsurilor de control al populației. Cum femeile nasc copii, orice schimbare biologică sau sociologică în sensul ideilor de control al populației sau de eugenie le țintesc pe ele aproape în exclusivitate.

Institutul pentru Cercetarea Populației (Population Research Institute), un grup care încearcă să demonteze mitul suprapopulării, a cuantificat impactul asupra femeilor. Institutul a alcătuit o listă cu 70 de abuzuri legate de controlul populației înregistrate în 30 de țări. Statistica a arătat că femeile erau vizate în 62 din cele 70 de cazuri. Abuzurile includeau sterilizarea, avortul forțat, avortul selectiv în funcție de sex, infanticidul, injecțiile cu contraceptiv injectabil Depo-Provera fără consimțământ informat¹⁷¹.

Sterilizarea

Istoria recentă a sterilizării demonstrează că femeile îi cad victimă cel mai des. Bărbații au fost luați în vizor în India, unde câteva milioane au fost castrați în anii 1970¹⁷². Dar femeile cad mai des victimă acestor practici. Țintirea femeilor și fetelor pentru a introduce politici de control al populației este o practică tristă și elocventă. În India se organizează tabere de sterilizare din anii 1970, pentru a reduce creșterea populației. Un reportaj publicat

în 1994 de ziarul *Washington Post* descria o astfel de tabără din Sarsawa, India, unde femeilor li se făcea anestezie locală, apoi erau puse pe „mese de operație improvizate, unde un medic le dedica 45 de secunde fiecăreia, incizându-i pânțele, inserând un laparoscop cu care lega trompele uterine, clătind laparoscopul într-o găleată cu apă caldă și continuând apoi cu altă pacientă”.

Ulterior, erau lăsate într-un „salon întunecos, unde zeci de femei stăteau lungite una lângă alta pe pardoseala de ciment, umplând încăperea de gemete înfundate și vaiete tremurânde de durere chinuitoare”. Conform relatării, femeile „sărace și analfabete sunt atrase la clinicile și taberele guvernamentale cu promisiunea că li se vor da case, pământ sau împrumuturi de către oficialii guvernamentali care sunt presați să-și realizeze cota de sterilizări”¹⁷³.

Aceste practici continuă în India. Peste 100 de femei au fost sterilizate pe 6 februarie 2013 la un spital de stat din Bengalul de Vest. Recuperarea postoperatorie a avut loc sub cerul liber, pe câmpul din apropierea spitalului, care dispune de numai 60 de paturi. Acolo femeile au fost întinse pe pământ, în bătaia stihilor și sub ochii trecătorilor¹⁷⁴.

În Peru, la sfârșitul anilor 1990, când fostul președinte Alberto Fujimori a impus măsuri de control al populației, Victoria Esperanza Vigo Espinoza a fost sterilizată fără știrea ei. A făcut o operație de cezariană, a semnat un formular de externare și apoi a constatat că nu mai putea să conceapă. „M-am simțit mutilată. Acesta este adevărul. Drepturile de mamă și femeie mi-au fost violate”, a declarat ea. Nu este singurul caz de peruviană sterilizată fără să știe. Grupurile de apărare a drepturilor omului spun că dețin peste 2.000 de astfel de exemple susținute prin documente, de femei ale căror trompe au fost legate fără a fi informate și a li se cere cosimțământul¹⁷⁵.

Sterilizări forțate au avut loc și pe teritoriul american. Prima lege care a permis sterilizări în scopuri eugenice a fost aprobată în statul Indiana în 1907, iar peste 60.000 de persoane au fost sterilizate în cele 33 de state americane în secolul XX¹⁷⁶. Filmul documentar *Maafa 21* prezintă un interviu cu Elaine Riddick, o femeie afroamericană care a fost sterilizată în 1968 la vârsta de 14 ani, după ce a dat naștere unui băiat conceput în urma unui viol.

A aflat mai târziu că operația fusese aprobată de Consiliul pentru Eugenie din Carolina de Nord. A întrebat „de ce mi-au făcut asta, iar ei au zis că eram slabă de minte. Că nu puteam avea grijă de mine însămi. Că nu aș fi fost în stare nici să-mi leg șireturile de la pantofi, că eram inaptă”.

Riddick, absolventă de facultate, a mai declarat că fiul ei deține acum firme de producere a semiconducătorilor, de tranzacții imobiliare și de construcții. Statul i-ar fi spus că „dizabilitatea mintală era ereditară și m-au sterilizat ca să nu mai nasc alții asemenea mie. Să știți că nu sunt analfabetă și nici slabă de minte... Din punctul meu de vedere, mi-au furat drepturile”¹⁷⁷.

În Indonezia există cazuri dovedite de femei cărora li s-au inserat sterilette sub amenințarea armei¹⁷⁸. Un medic african care era profesor la Universitatea din Nairobi a relatat „cu detalii crunte felul în care medicii din Kenya le tăiau femeilor trompele uterine în timpul operațiilor de cezariană, fără ca măcar să le ceară permisiunea înainte”¹⁷⁹.

China practică inserarea forțată de sterilette, sterilizarea și avortul forțat. Guvernul poate pedepsi familiile cu amenzi și amenințări dacă acestea concep mai mult decât un copil. Într-o gospodărie, soțul nu a cooperat când autoritățile i-au ordonat să-și îmbrace soția și să o conducă la un centru de avort. Atunci, patru femei angajate ale guvernului au intrat în casă, s-au luptat cu soția și au luat-o pe sus „într-o pătură”. Între timp, alți doi membri ai echipei îl țineau pe soț, ca să nu încerce să-și salveze soția și copilul nenăscut¹⁸⁰.

Controlul populației și eugenia nu se limitează, desigur, la situația din SUA, unde au avut loc sterilizări forțate cu mult înainte ca acestea să fie practicate în Germania nazistă sau în alte părți. Datorită muncii grupărilor care promovează controlul populației și eugenia, astfel de măsuri se iau în toată lumea.

Două sunt aspectele cele mai importante care trebuie reținute:

1. Victimele măsurilor eugenice și de control al populației sunt în principal femei. Bărbații (precum tatăl chinez prezentat mai sus) suferă în special din punct de vedere emoțional, dar aproape toate

procedurile de ordin fizic (sterilizare, avort și alte proceduri medicale) li se aplică femeilor.

2. De-a lungul timpului, marea majoritate a celor din spatele mișcărilor eugenice și de control al populației au fost bărbați. Asta nu înseamnă că femeile nu au fost implicate, ci că jucătorii-cheie au fost bărbați în poziții de putere și cu averi uriașe.

Eugenia și controlul populației sunt unelte în mâinile oamenilor puternici, care vor să aibă control global asupra diverselor populații despre care ei decid că nu merită să se înmulțească. De cele mai multe ori, sunt vizate grupuri de populație minoritare, cu handicap sau sărace.

Dacă te preocupă grija pentru săraci, te-ai putea întreba, totuși, în ce măsură controlul populației este un instrument valabil. Până la urmă, Margaret Sanger și-a început aventura de promovare a controlului nașterilor din cauza suferinței extreme pe care o vedea în rândurile populației sărace. În mintea ei, educarea femeilor cu privire la limitarea numărului de copii avea legătură cu sănătatea și bunăstarea acestora.

Trebuie, însă, făcută o distincție aici. A-i ajuta pe săraci să-și controleze mărimea familiilor printr-o adevărată educație este un aspect – cunoașterea înseamnă putere, iar educația e esențială pentru progresul oricărei comunități sărace.

Dar, oare, este o soluție validă ca un grup mai puternic de populație să le impună altora metode nocive sau mai puțin nocive de control al nașterilor?

De aceea, este esențial să ne punem întrebări. Avortul este întotdeauna rezultatul logic al ideii de control discriminatoriu al populației. După cum descoperiseră eugeniștii de la începutul anilor 1900, educația nu era suficientă. Sterilizarea era pasul următor și, dacă nici aceasta nu dădea rezultate, soluția finală era avortul.

În cazul Americii, în spatele legalizării avortului s-au ascuns bărbații albi, puternici și bogați, nu femeile.

Iar aceștia aveau alte motive pentru a promova avortul, cele mai multe fără nicio legătură cu populația planetei – și nici măcar cu rasismul.

CAPITOLUL VI

„TE VOI IUBI ȘI MÂINE DIMINEAȚĂ”

După cum ne-a dezvăluit această incursiune în istoria umanității, bărbații au obiceiul de a folosi femeile pentru propria plăcere sexuală. Fie prin legarea picioarelor, prin haremuri sau prostituție, fie prin relaxarea legilor de obținere a divorțului (pentru a „achiziționa” o nouă soție), fie prin pornografie, de-a lungul istoriei, bărbații din diverse culturi și-au folosit puterea, banii și influența pentru a-și satisface impulsurile sexuale în afara unor relații sau a unui mediu care să fie deopotrivă benefice și pentru femei.

În mod evident, sarcina este rezultatul natural și normal al relațiilor sexuale, indiferent cine a profitat mai mult de relațiile respective.

De-a lungul întregii istorii a Americii, sarcinile nedorite au fost abordate în diverse maniere. Una din ele era reprezentată de nunțile ad-hoc, când tatăl și mama copilului se grăbeau să se căsătorească, pentru a evita ceea ce pe vremuri era considerat o rușine, și anume o sarcină neintenționată.

O altă opțiune era trimiterea mamei în altă parte pentru câteva luni. Femeia dispărea pentru o vreme, sub pretextul că își vizitează o rudă, merge la internat sau ceva similar. După ce naștea, se întorcea acasă. Jena publică încă mai exista, dar măcar femeia nu trebuia

să suporte disprețul public cât timp era gravidă.

Înainte de 1973 mai era și opțiunea avortului ilegal.

A doua revoluție americană

Când a izbucnit revoluția sexuală din anii 1960, iar căsătoria tradițională a început să se erodeze, bărbații au depășit limitele controlului sexual. Abstenența înainte de căsătorie a început să devină glumă publică, iar ideea de coabitare și divorțul pe motive neîntemeiate au început să fie acceptate de opinia publică

În timp ce revoluția sexuală este asociată în mod normal cu anii '60, începutul ei poate fi identificat în 1948, când cercetătorul Alfred Kinsey de la Universitatea Indiana, a publicat studiul *Sexual Behavior in the Human Male (Comportamentul sexual al masculului uman)*, cu finanțare de la Fundația Rockefeller. Raportul, care a devenit ulterior bestseller, își propunea să demonstreze că aproape toți bărbații americani erau aventurieri sexuali care încălcau în mod obișnuit granițele mariajului. Beneficiind de o publicitate masivă și prezentată ca sobru verdict științific, cercetarea lui Kinsey pretindea că 85% din bărbați întrețineau relații sexuale înainte de căsătorie și 70% apelau la prostituate. Raportul mai spunea că între 30 și 45% din bărbații însurați aveau aventuri extraconjugale, iar 10 până la 37% din bărbați se implicau în aventuri homosexuale¹⁸¹.

Kinsey este creditat drept „părintele revoluției sexuale” pentru această lucrare, dar cercetările sale au fost în realitate pseudoștiințifice. Pe lângă faptul că era un psihopat sexual care căuta satisfacția în cele mai stranii moduri (inclusiv, la un moment dat, prin autocircumcizie cu un briceag¹⁸²), rezultatele sale științifice nu erau demne de încredere. Dr. Judith Reisman a dezvăluit că echipa lui „și-a bazat concluziile referitoare la bărbații normali studiind un eșantion format aproximativ în proporție de 86% din bărbați cu comportament sexual aberant: 200 de psihopați sexuali, 1.400 de autori ai unor infracțiuni de natură sexuală, câteva sute de pușcăriași, câteva sute de prostituați și câteva sute de homosexuali cu comportament promiscuu”¹⁸³.

Kinsey l-a inspirat și pe editorul *Playboy*, Hugh Hefner, faimosul apologet al căutării de satisfacție sexuală fără limite. În

1953, Hefner a înființat revista *Playboy*, considerându-se „pamfletarul lui (Kinsey), care aducea vestea eliberării sexuale printr-o revistă lunară”¹⁸⁴. Prin Fundația Playboy, creată în 1965, Hefner promova legalizarea avortului. „Ne-am luptat pentru dreptul la controlul nașterilor, schimbarea legilor avortului, ne-am luptat în anumite cazuri pentru a le oferi femeilor dreptul de a alege”, a spus Hefner¹⁸⁵.

Revista lui s-a declarat în favoarea legalizării avortului în 1965, iar în 1967 încuraja cititorii să le telefoneze legiuitorilor din statele care luau în considerare o posibilă relaxare a legilor avortului în vigoare la momentul respectiv. Revista relatează evoluția luptei pentru liberalizarea avortului, făcea publicitate pentru servicii de avort, cu numere de telefon, prețuri și alte informații¹⁸⁶.

Femeile, pretinde Hefner, au fost „principalele beneficiare ale revoluției sexuale”. Realizarea cea mai mare a revoluției a fost, spunea el, că „le-a oferit ambelor sexe libertate nu numai în dormitor, ci și oriunde altundeva”¹⁸⁷.

Divorțul din motiv de nepotrivire de caracter a fost alt pretins beneficiu al revoluției sexuale, atât pentru femei, cât și pentru bărbați. Guvernatorul californian Ronald Reagan a semnat prima astfel de lege din SUA în 1969, iar restul statelor americane i-au urmat exemplul în următorii 15 ani. Legea divorțului pe motiv de nepotrivire de caracter îi permite unuia dintre soți să părăsească mariajul fără nicio dovadă de adulter sau abandon, ci pur și simplu pretinzând nemulțumiri vagi precum „cruzimea mintală” sau „incompatibilitatea”.

Rezultatele au fost dezastruoase. Rata divorțurilor la mii de femei căsătorite din SUA a devenit mai mult decât dublă din 1960 și până în 1980, sărind de la 8,9‰ la 22,6‰¹⁸⁸, pe măsură ce aceste legi erau adoptate în toată țara. Stephen Baskerville, specialist în științe politice, spune că simplificarea divorțului este „cea mai directă amenințare la adresa familiei” și trebuie rezolvată dacă „vrem să supraviețuim civilizația”¹⁸⁹.

Blințați cu „descoperirile” lui Kinsey, inflamați de filozofia *Playboy* și dotați cu o cale simplă de rezolvare prin liberalizarea avortului, bărbații din cea mai recentă generație au căutat satisfacția sexuală într-un total și nesăbuit abandon. Cuvântul „nesăbuit”

nu e deloc folosit în mod nejustificat:

- numărul cuplurilor care trăiau în afara căsătoriei era în 2010 de 17 ori mai mare decât în 1960¹⁹⁰
- aproape 22% din bărbații cu vârste cuprinse între 15 și 44 de ani au avut cel puțin 15 parteneri de sex¹⁹¹
- rata de copii ilegitiimi este acum de aproape 41%¹⁹²
- anual, se înregistrează 20 de milioane de noi infecții cu transmitere sexuală (ITS)¹⁹³

Desigur, și femeile și-au dat concursul din plin la această situație. Dar, în conformitate cu agenda socială legată de avort, cei care au orchestrat mișcarea și au condus atacul au fost bărbații.

„Problema” cu libertatea sexuală în afara căsătoriei este sarcina. În cadrul căsătoriei, graviditatea este în general acceptată și dorită. În afara mariajului, însă, sarcina este adesea consecința nedorită a libertății sexuale și astfel reprezintă un pericol la adresa libertății înseși.

Și ce fac bărbații când libertatea lor sexuală produce o sarcină? Acea sarcină, care în condiții normale rezultă într-o naștere de copil, aduce cu sine o serie întreagă de responsabilități și angajamente. După cum știe orice părinte, un copil aduce schimbări enorme într-o familie, precum și numeroase obligații, care nu existau înainte de sarcină.

Doar o teorie, nu vă supărați

Să vă propun o teorie. Ce-ar fi dacă sarcina ar putea fi curmată, pentru ca să păstrăm libertatea sexuală? Și ce-ar fi dacă bărbații nu ar avea nicio responsabilitate, atât pentru sarcină, cât și pentru terminarea acesteia? Și, în cel mai bun scenariu, ce-ar fi ca femeile să se și bucure că își asumă singure responsabilitatea sarcinii sau a terminării ei, fără a le mai da bărbaților niciun credit, niciun drept, niciun prilej de exprimare în această privință?

Avortul este permisul de liberă trecere pentru bărbații agresivi din punct de vedere sexual. Ei pot continua să întrețină relații sexuale cu mai multe femei, să refuze să-și asume un angajament

față de vreuna prin căsătorie și să divorțeze fără temei serios când nu mai sunt satisfăcuți din punct de vedere sexual sau emoțional. Dacă între timp vreo femeie rămâne gravidă, bărbatul evită orice responsabilitate față de ea și de propriul lui copil. Poate că va plăti câteva sute de dolari pentru avort. Sau poate că nu.

Doar o teorie? Bărbații nu ar fi atât de grosolani, atât de manipulatori și de egoiști încât să se folosească de avort doar pentru a-și satisface apetitul sexual. Nu s-ar debarasa atât de ușor de partenerele lor, lăsându-le să se descurce cu sarcina sau cu efectul devastator al unui avort. Cu siguranță nu și-ar abandona partenera doar pentru că relația lor sexuală s-a concretizat printr-o sarcină.

Aceasta e calea prin care este promovată rolul femeii în societate? În mod ironic, numeroși academicieni și sociologi recunosc fără rețineri că avortul este legat exclusiv de sex. Și mărturisesc cu candoare că în realitate avortul le oferă bărbaților libertatea de a face ce vor fără teamă de consecințe.

Catharine MacKinnon, o influentă feministă de formație juridică, scrie: „Avortul nu eliberează femeile, ci eliberează agresiunea liberă a bărbaților. Disponibilitatea avortului le-a răpit femeilor și ultimul pretext pe care îl mai aveau – în afară de clasică durere de cap – pentru a nu face sex”¹⁹⁴.

De aceea, scrie ea, Fundația Playboy „a sprijinit de la bun început dreptul la avort”, alături de altă cauză faimoasă, cea a „opoziției la cenzură”. Altă scriitoare feministă, Andrea Dworkin, o spune și mai pe șleau: „Miza era să te poți culca la liber cu oricine”¹⁹⁵. La fel spune și un supporter al avortului la o conferință ONU: „Hai să nu ne mai prostim! Vorbim aici de dreptul de a ne f*** cu cine vrem, cum vrem și când vrem”¹⁹⁶.

Feminista Dorchen Leidholdt vede cam la fel lucrurile, dar se exprimă mult mai elegant:

„Bărbații libertini sprijină accesul la avort al femeilor nu pentru că vor ca ele să-și poată controla propriul corp, ci pentru că știu că accesul nerestricționat la astfel de servicii le face mai disponibile pentru relații sexuale cu bărbații”¹⁹⁷.

Cel mai uimitor în legătură cu aceasta este că, în ciuda retoricii feministe despre dreptul la emancipare, avortul le rănește profund pe femei și le oferă bărbaților permisiunea de a le exploata. Unele feministe înțeleg asta.

În ultimii ani, câteva au recunoscut nedreptatea crasă de a-i cere unei femei să-și avorteze copilul pentru a putea participa pe deplin la viața socială. De exemplu, feminista neozelandeză Daphne de Jong spune: „Dacă femeile trebuie să treacă printr-un avort pentru a-și păstra stilul de viață sau cariera, statutul economic sau social, înseamnă că se supun unui sistem creat și condus de bărbați pentru propriul lor confort”¹⁹⁸.

Dovezi despre această agendă sexuală vin dintr-o sursă involuntară, Centrul pentru Drepturile Reproduse (Center for Reproductive Rights), care a făcut un videoclip pentru a celebra patru decenii de la decizia în cazul *Roe vs. Wade*. A ieșit o improvizație autoparodică care expunea adevărul din spatele mișcării pentru liberalizarea avortului. Filmulețul prezintă un actor afroamerican îmbrăcat în costum, cu un pahar de băutură și un trandafir pe masa din fața lui. Chicotește, aruncă priviri lascive și zice, vorbind, parcă despre decizia respectivă în cazul *Roe*: „La mulți ani, iubito! Arăți bine la 40”, iar vocea i se pierde într-o serie de oftături și suspine similare celor de satisfacție.

Acest film explicit demonstrează încă o dată că, cel puțin în America, apetitul sexual masculin este principalul vector al mișcării pentru „dreptul la avort”.

Aceste exemple și citate nu sunt preluate de la apărători ai familiei și ai dreptului la viață din SUA. Cu excepția lui Daphne de Jong, ele provin de la apărători ai avortului, feministe și de la una din cele mai zgomotoase organizații de promovare a avortului. În spatele campaniilor de marketing care promovează „dreptul la alegere”, „drepturile reproductive” și „emanciparea femeilor” se ascunde adevărata motivație socială a avortului: libertatea bărbaților de a se culca cu cine vor fără consecințe legale sau sociale pentru ei – principalul vector social al avortului de-a lungul secolelor.

În 1871, dr. John Cowan enumera „imoralitatea bărbaților și sclavia femeilor” printre cauzele „monstruoasei crime... de avortare a copiilor nenăscuți”¹⁹⁹.

Un alt medic din secolul al XIX-lea rezuma foarte bine rolul bărbaților libertini în această chestiune. Recunoscând că avortul era o formă de oprimare a femeii, dr. John Trader argumenta că inițiativa și responsabilitatea avortului atârnavă exclusiv pe umerii bărbatului: „Nu spunem – și nici nu am vrea să vă facem să credeți asta, nici măcar pentru o clipă – că răspunderea pentru vină cade asupra femeii. Nici pe departe. În majoritatea cazurilor, e mai degrabă adevărat că se păcătuiește împotriva lor decât că ele însele comit un mare păcat”²⁰⁰.

După cum arătam și mai înainte, și feminista Susan B. Anthony a scris:

„Deplâng odioasa crimă a pruncuciderii... indiferent de motivul ei – fie că o face din dragoste, fie din dorința de a feri de suferință o făptură inocentă încă nenăscută, femeia e teribil de vinovată pentru fapta pe care o comite... Dar, vai! De trei ori mai vinovată este cel care a împins-o la disperare, făcând-o să apeleze la crimă!”²⁰¹

„ALEGEREA INFORMATĂ”

În acest moment, s-ar putea să vă gândiți: „Și ce? Și ce dacă bărbații au fost cei care au controlat în principal promovarea și legalizarea avortului? Or fi fost ei maștrii din umbră, dar au promovat drepturile femeii. Femeile au acum dreptul de a alege, iar pentru asta trebuie să le mulțumim bărbaților”.

Dar, oare, femeile chiar se bucură de un astfel de drept? Chiar au libertate deplină să aleagă pentru sau împotriva avortului? Chiar primesc toate informațiile de care au nevoie, atât cele medicale, cât și cele referitoare la partea emoțională, pentru a lua o decizie informată? Sunt ele cu adevărat capabile să facă această alegere în mod independent, libere de influența sau coerciția bărbaților?

Din nefericire, răspunsul este în mod clar nu. Deși este dreptul femeii să aleagă dacă face sau nu avort, datele statistice arată din nou că bărbații continuă să aibă o imensă influență asupra acestei decizii. Coerciția – activă sau pasivă – venită din partea bărbaților joacă un rol uriaș în decizia cu privire la avort.

Informate

Ca femeile să devină pe deplin emancipate, ele trebuie să fie educate. Pentru asta s-au luptat de-a lungul istoriei.

America se străduiește pentru educarea și egalitatea femeilor. În general, aici femeile beneficiază de aceleași oportunități ca și bărbații în ceea ce privește educația publică sau particulară, studiile superioare și cele de specialitate.

În ceea ce privește sănătatea, America le încurajează puternic pe femei să se informeze despre corpul lor, despre metodele de combatere a bolilor și de îngrijire personală, despre cum se pot apăra de atacuri și proteja de diverse probleme.

La noi, pacienții de ambe sexe sunt încurajați să ceară opinia mai multor medici când sunt diagnosticați cu o boală sau o problemă fiziologică ce necesită ample îngrijiri medicale. În privința sănătății femeilor, comunitatea medicală caută să le furnizeze acestora acces la mamografii, teste Babeș-Papanicolau și alte consultații specifice care să le ajute să fie informate și protejate în fața unor potențiale probleme de sănătate.

Dar oare dăm dovadă de același angajament, le furnizăm același exces de educare și informare când trebuie să ia o decizie legată de viața unei ființe umane? Le dezvăluim noi femeilor că decizia de a avorta atrage adesea după sine efecte secundare de natură emoțională extrem de grave?

De exemplu, e bine să educi femeile în legătură cu testele care pot depista cancerul de sân. Considerăm asta vital și necesar. Dar nu considerăm la fel de vitală și deplina informare când vine vorba de o decizie de viață și de moarte cu privire la o ființă umană?

Se pare că nu.

Institutul Elliot citează cercetări care demonstrează că femeile duc lipsă de informare și consiliere când vor să decidă cu privire la avort. Cercetările realizate pe eșantioane de femei aflate în această situație arată următoarele²⁰²:

- cu toate că 54% nu erau sigure de decizia lor, 67% nu primiseră niciun fel de consiliere²⁰³;
- 84% nu au fost consiliate adecvat în prealabil;
- 79% au fost induse în eroare sau li s-au ascuns sursele de informare disponibile;
- multe au fost dezinformate de experți în legătură cu dezvoltarea fătului, alternativele la avort și riscurile procedurii.

Institutul Elliot mai citează multe femei care au făcut avort și au declarat că li s-a refuzat un sprijin esențial la nivel personal, familial, social și economic²⁰⁴. Spre exemplu, un studiu a descoperit următoarele:

- 64% dintre femeile care au făcut avort au declarat că partenerul nu le-a oferit sprijinul;
- numai 20% din cele care au făcut avort au declarat că părinții lor s-au implicat în decizie²⁰⁵.

Theresa Burke, fondatoarea misiunii Rachel's Vineyard, care ajută bărbați și femei să se recupereze emoțional după avort, spune că lipsa de sprijin continuă și după ce are loc procedura efectivă. Deși aproape 78% din femeile care fac avort spun că se simt vinovate²⁰⁶, nu li se asigură nicio plasă de siguranță în plan emoțional. Abia dacă li se recunoaște problema, ce să mai vorbim de a li se acorda sprijin.

„Agonia psihologică și spirituală creată de avort este trecută sub tăcere de societate, ignorată de presă, respinsă de specialiștii în sănătate mintală și disprețuită de mișcarea pentru drepturile femeilor”, spune Burke. „Trauma psihologică post-avort este o afecțiune gravă și devastatoare despre care nu vorbește nicio celebritate, despre care nu se fac filme și despre care nu se mărturisește în platoul niciunui talk-show”²⁰⁷.

Dar să vedem cât de bine sunt informate femeile cu privire la riscurile grave asociate avortului:

- femeile care fac avort sunt aproape de patru ori mai predispuse la deces în accident²⁰⁸. Un studiu a descoperit că, spre deosebire de femeile care au născut, femeile care au făcut avort prezentau un risc cu 62% mai ridicat pentru toate cauzele de deces, iar ca factori favorizanți ai morții erau menționate sinuciderea și accidentele²⁰⁹;
- rata sinuciderilor la femeile care au făcut avort e de șase ori mai mare²¹⁰;
- 65% dintre femei au simptome de traumă psihologică după avort²¹¹.

Independente?

Dacă ne preocupă egalitatea în drepturi a femeilor cu bărbații, nu ar trebui să ne preocupe numai gradul lor de informare cu privire la avort, ci și capacitatea lor de a lua o decizie în acest sens în mod independent de coerciția bărbatului.

Marea majoritate a femeilor nu sunt informate corect cu privire la opțiunile pe care le au și, de aceea, adesea iau decizii de viață și de moarte (cu un impact uriaș asupra sănătății lor fizice și psihice) fără să aibă toate datele. Dar poate că măcar li se oferă șansa să ia decizia fără ca bărbații să aibă vreun cuvânt de spus, nu? Până la urmă, asta ar însemna egalitate de drepturi între sexe, nu?

Însă și în această privință femeile sunt exploatate de bărbați:

- 64% din femei au declarat că s-au simțit presate să facă avort²¹²;
- majoritatea s-au simțit împinse de la spate sau nesigure, dar, cu toate acestea, 67% nu au primit consiliere²¹³;
- clinicile nu reușesc să determine existența coerciției²¹⁴.

De multe ori, presiunea de a avorta vine dinspre o figură masculină, în general tatăl copilului sau tatăl femeii. Iar presiunea nu este numai de ordin emoțional.

- presiunea de a avorta poate ajunge până la violență²¹⁵;
- omuciderea este principala cauză a morții în rândul femeilor însărcinate²¹⁶.

Există numeroase exemple de coerciție²¹⁷.

Mary: „A distrus apartamentul... și mi-a spus să scap de el. Acum! Mă tot încolțea... aruncând lucruri și omorându-mă din vorbe. Avortul mi-a sfâșiat sufletul. Mi-a pierit toată puterea care-mi mai rămăsese ca să mă rup de abuzurile astea”²¹⁵.

Denise (numele a fost schimbat): „La 15 ani, am fost victima unui incest... În ciuda suferinței și

vinovăției, era mult mai bine să fac un copil decât alternativa – să-l omor. Am refuzat să fac avort... Pe tata l-a cuprins o furie nestăvilită și mi-a cerut să-mi dau consimțământul pentru avort... [Medicul] a rugat trei asistente să mă țină în timp ce el mă lega de pat... Am continuat să țip că nu vreau să fac avort. El mi-a spus: «Taci și termină cu țipatul!...» Am fost violată de tatăl meu... Dar am fost violată și de cel care mi-a făcut avortul, fiindcă a fost împotriva voinței mele^{216!}”

Amanda: „Nimeni nu mă susținea... Cea mai rea zi din viața mea se apropia... Cred că, în cele mai multe cazuri, nu e vorba de alegerea femeii. Ar trebui să fie numită «alegerea părinților tăi și a partenerului»... Aveam nevoie de cineva care să-mi spună că era posibil să păstrez copilul, dar nimeni nu a făcut-o...”²¹⁷

Uneori, coerciția se manifestă activ și violent. De multe ori, atitudinea pasivă a tatălui sau simpla lipsă de voință de a deveni părinte sunt cele care biruiesc dorința firească a femeii de a-și crește și proteja copilul.

Institutul Guttmacher, o organizație de cercetare pro-avort desprinsă de sub umbrela Planned Parenthood, a realizat un studiu pe un grup de 21 de femei care au avut probleme, inclusiv sentimente de regret, după ce au făcut avort. Studiul a relatat apariția de „rezultate negative” când tatăl refuza să-și asume responsabilitatea pentru sarcină și o lăsa pe mamă „să simtă că nu avea de ales”²¹⁸.

Alt studiu arată că cel mai important factor care le determină pe femei să facă avort după ce au născut primul copil este atitudinea activă sau pasivă a tatălui în îngrijirea primului copil. Studiul relevă că probabilitatea de avort crește semnificativ dacă femeia a simțit că tatăl nu era dispus să „aibă grijă de copil pentru o săptămână”, „să îngrijească bine copilul”, „să aibă grijă de copil în timp ce mama are treabă” sau dacă „nu e de acord cu modul mamei de a crește copilul” și „nu respectă programul și regulile” pe care copilul

trebuie să le urmeze²¹⁹. De asemenea, în mod deloc surprinzător, acest studiu, apărut în publicația de specialitate *International Journal of Mental Health and Addiction*, relevă că în cuplurile căsătorite avortul e mai rar²²⁰.

Tații care adoptă atitudinea: „Sigur, iubito, voi sprijini decizia ta de a avorta dacă asta vrei” s-ar putea să vadă ulterior relația răcindu-se, ba chiar luând o turnură ostilă, spune dr. Vincent Rue. „Una din realitățile triste ale avortului e că bărbații cărora le pasă, dar nu vor s-o rănească pe femeia iubită, de fapt îi fac rău tocmai prin faptul că nu spun nimic când ea pomenește de avort în timpul crizei ce precedă stabilirea unei decizii”, scrie respectivul cercetător.

Bărbații pasivi, care se supun deciziei partenerei lor de a face avort, s-ar putea confrunta cu „un val feroce de resentimente nemărturisite, ce rezultă din impresia de abandon pe care le-o lasă partenerelor”, mai explică dr. Rue, co-director la Institutul pentru Studiul Pierderilor de Sarcină din Jacksonville, Florida. „Acești bărbați vor să le facă pe plac femeilor, dar sunt ulterior respinși, pentru că atitudinea lor e percepută ca lipsă de dragoste”²²¹.

Astfel de „resentimente nemărturisite” au ieșit la suprafață la Clinica de Femei Red River din Fargo, în statul Dakota de Nord, o locație unde se oferă servicii de avort. În această clinică, scrie revista *Time*, femeile sunt îndemnate să-și exprime sentimentele ținând un jurnal, în care să „scrie despre soții și prietenii care nu le-au oferit sprijinul și să ceară iertare de la Dumnezeu”²²².

Le emancipează avortul pe femei? Dacă nu sunt pe deplin informate despre riscurile și potențialele efecte secundare și dacă sunt puternic influențate de bărbați în decizia lor, în ce mai constă emanciparea?

Inteligente?

În mod ironic, se pare că unii încă mai cred că femeile sunt prea proaste pentru a lua o decizie informată. Nu vor ca ele să ceară o opinie și de la persoane care nu sprijină avortul.

O femeie care a comentat folosind aplicația de iPhone *Online for Life* a scris:

„Nimic mai plin de prejudecăți și manipulator ca spălarea pe creier a femeii ascunzându-te în spatele unor clișee ca «furnizarea de opțiuni». Folosirea ecografiei ca instrument de propagandă pentru a le face pe femei să se simtă vinovate și «să salveze o viață» confirmă o dată în plus stupizenia liderilor ignoraanți care ne dau cu Biblia în cap și continuă să vă ia banii ca să creeze astfel de aplicații de telefonie mobilă. Să curgă rugăciunile, oameni buni! Sunt sigură că o să salvați mulți copii.”

În timp ce scriam acest capitol, în Texas, statul meu de reședință, presa a dat o știre despre moratoriul obligatoriu de 24 de ore între cererea și realizarea procedurii de avort. O femeie din politică, a cărei opțiune pro-avort este binecunoscută, se plângea că perioada de așteptare le făcea rău femeilor, producea confuzie și puneă și mai multă presiune asupra celor care deja se hotărâseră. Spunea că legea riscă să manipuleze femeile.

Această impresie este larg răspândită. Se spune că femeile nu ar trebui să beneficieze de consiliere separată și nici nu ar trebui să aștepte o zi-două pentru a lua în calcul și alte opțiuni. Se presupune că acestea cad ușor pradă spălării pe creier și nu pot lua o decizie informată. Sunt prea ușor de manipulat ca să li se furnizeze și opinii contrarii celor promovate de furnizorii de servicii de avort.

Dar când o femeie are de gând să se supună unei intervenții chirurgicale, nu îi spunem să ceară informații despre toate alternativele pe care le are? Nu ar trebui să fie informată cu privire la posibilele rezultate ale fiecărei opțiuni pe care o are? Eu aș răspunde afirmativ. Vrem ca ea să cunoască procedurile preoperatorii și postoperatorii, precum și prognoza de recuperare. Vrem ca ea să cunoască eventualele tratamente holistice sau alternative care ar putea-o ajuta. Să știe dacă operația poate fi evitată printr-o dietă adaptată, mișcare fizică sau aport de vitamine. Ne-am simți obligați să ne asigurăm că are ocazia să vadă posibila operație și alternativele la ea din toate unghiurile, astfel încât să poată lua cea mai bună decizie pentru ea.

Cu atât mai mult cu cât, în cazul avortului, operația curmă viața

altei ființe umane. Așadar, nu ne confruntăm numai cu o decizie care afectează viața și bunăstarea mamei, ci și cu o alegere pe viață și pe moarte.

Chiar așa ușor de manipulat și de spălat pe creier pot fi femeile, încât să nu mai poată cernă informația pentru a lua o decizie?

Dacă ar fi așa, ar însemna că femeile nu sunt prea inteligente, nu au discernământ și nici înțelepciune.

Sunt femeile informate adecvat când se gândesc dacă să facă sau nu avort? Datele indică o lipsă acută de informații adecvate și de consiliere.

Reușesc femeile să ia o decizie proprie, independentă, cu privire la avort? În cele mai multe cazuri nu. Ele sunt puternic influențate sau chiar forțate de alții – mai precis de bărbați.

Sunt femeile capabile să facă față mai multor puncte de vedere legate de decizia de a face avort? Se pare că nu, din moment ce atâta lume crede că sunt prea proaste sau slabe pentru a putea să primească și să evalueze singure două puncte de vedere contrare despre avort, o procedură care în mod clar curmă viața unei alte ființe umane.

CEVA „SIGUR” ȘI „RAR”

Chiar dacă ați citit până aici, poate că nu v-au stârnit interesul faptele prezentate. Poate că nu vă interesează că bărbații sunt principalii responsabili pentru răspândirea și legalizarea avortului. Poate că nu vă deranjează nici că avortul este un instrument în mâinile eugeniștilor și ale promotorilor ideii de control al populației. Poate veți fi chiar dispuși să acceptați că bărbații activi din punct de vedere sexual folosesc avortul ca pretext pentru a le lăsa pe femei să se descurce singure cu sarcina sau cu procedura de avort chimic ori chirurgical, precum și cu recuperarea fizică și psihică de după.

Până la urmă, avortul este dreptul femeii, nu? Cine îi poate spune unei femei ce să facă cu propriul corp?

În acest caz, chiar dacă refuzi să admiți că avortul e o formă de exploatare a femeii de către bărbat în avantajul celui din urmă și alegi să celebrezi dreptul la avort, va trebui să te împaci și cu efectele acestuia asupra femeii. Avortul are asupra femeii un impact devastator din punct de vedere emoțional și fizic.

Ca să înțelegem acest impact, să ne uităm la cum și de ce avortează femeile. Deși auzim adesea de viol sau incest, majoritatea avorturilor se fac din motive mult mai obișnuite.

Contracepție

Avortul este forma ultimă de contracepție. Se folosește în acest scop din mai multe motive – în primul rând, din cauza teribilei ineficiențe a contraceptivelor sau, și mai probabil, a modului lor defectuos de folosire. O persoană poate pretinde că a folosit contraceptive, dar asta nu înseamnă că le-a și folosit în mod corect sau regulat, de fiecare dată când a făcut sex.

Suștinătorii avortului se supără adesea când le prezintă legătura dintre avort și contracepție, dar nu eu am tras această concluzie. Conform unui raport din 2010 al Centrului American pentru Controlul și Prevenția Bolilor (CDC), utilizarea de contraceptive este aproape universală în rândul femeilor de vârstă fertilă din America²²³. Totuși, nu funcționează prea bine. Institutul Guttmacher (instituție pro-avort) relatează că aproape jumătate din sarcinile înregistrate în SUA sunt nedorite.

Dacă suntem de acord că aproape fiecare persoană folosește o metodă contraceptivă, și din moment ce anual se înregistrează 5,2 milioane de sarcini, asta înseamnă că, anual, contracepția eșuează – fie din cauza produsului contraceptiv, fie din cauza utilizatorului – de 2,6 milioane de ori.

Iar această rată de succes nu se îmbunătățește. Departamentul American pentru Sănătate și Servicii Umane relatează că, în SUA, probabilitatea medie de apariție a unei sarcini nedorite pe parcursul unui an în care se folosește contracepție este de 12%²²⁴, o cifră ce a rămas neschimbată din 1995 încoace.

Lawrence Finer și Mia Zolna, cercetători la Institutul Guttmacher, arată: „Aproape jumătate din sarcinile înregistrate în rândul tinerelor americane sunt neintenționate, iar dintre ele, cam 40% se încheie prin avort”²²⁵. Dacă metodele contraceptive eșuează de 2,6 milioane de ori pe an și aproximativ jumătate din aceste sarcini neintenționate se încheie prin avort, înseamnă că avortul este folosit ca ultima metodă de contracepție.

Apărătorii dreptului la avort se supără, deoarece li se pare că aceste date ar demonstra că femeile sunt lipsite de inimă. Ei susțin că femeile se luptă în forul interior înainte de a lua decizia de a avorta. Eu nu pretind că avortul e o decizie ușoară sau că femeile sunt superficiale și lipsite de sentimente.

Doar spun că datele nu mint.

Dintre femeile care fac avort, 75% oferă motive legate de oportunitatea sarcinii, dar, dacă ne uităm atent la datele făcute publice de Institutul Guttmacher, vedem că avortul este o formă de contracepție:

„Motivele de a face avort pe care le prezintă subliniază înțelegerea lor cu privire la responsabilitățile unui părinte și ale vieții de familie. Trei sferturi dintre femei menționează printre motive grija pe care o au față de sau pentru alte persoane; trei sferturi spun că nu-și permit să aibă un copil; trei sferturi spun că un copil le-ar afecta munca, studiile, sau capacitatea de a se ocupa de alte persoane pe care le au în grijă; iar jumătate spun că nu vor să fie mame singure sau să aibă probleme cu soțul sau partenerul”²²⁶.

Dacă ne uităm atent cum se desfășoară paragraful de mai sus, observăm că principalele motive indicate sunt de ordin financiar, de carieră sau alte responsabilități precum și problemele cu tatăl copilului. În realitate, motivele acestea coincid cu cele care determină și folosirea contraceptivelor.

Într-o dezbatere, Ann Furedi, președinte la BPAS, cel mai mare furnizor de servicii de avort din Marea Britanie, a declarat: „În realitate, din femeile care folosesc pilula, cam 8% rămân gravide pe parcursul unui an... Avem nevoie de avort ca soluție de rezervă la contracepție”²²⁷.

Și exact asta e avortul la ora actuală. Soluția de rezervă, sau forma finală de contracepție.

Așadar, să vedem cât de sigură este această formă de contracepție. Există efecte secundare grave care ar trebui cunoscute? Ce se întâmplă cu ceilalți membri ai familiei? Are avortul un impact negativ și asupra lor?

Efecte nocive asupra femeii: moartea

Dacă avortul este o formă de contracepție, asta înseamnă că

le salvează viața femeilor? Și, dacă vorbim de efectul nociv asupra femeii, moartea este un risc imediat?

Să ne amintim că liberalizarea avortului a apărut în SUA tocmai din motivul de a face această procedură mai sigură pentru femei. Națiunea americană era preocupată de sănătatea femeii și voia să combată avorturile făcute în cabinete dubioase. De aceea, pentru a se asigura că avortul devine „sigur” și „rar”, a fost legalizat.

Cu toate acestea, nu au existat destule decese ale mamelor în urma avortului pentru a legitima pretenția de liberalizare a procedurii. Așadar, s-au inventat niște cifre.

Bernard Nathanson scria: „În anii 1960, în SUA erau vreo trei sute de decese pe an rezultate în urma avorturilor criminale, dar NARAL pretindea că are date care duc la concluzia că cifra ar fi în realitate de cinci mii”²²⁸.

În 1936, dr. Frederick Taussig avansa cifra de 8-10.000 de decese rezultate în urma avortului. Ulterior, acesta a recunoscut că datele se bazau pe „cele mai nebunești estimări”²²⁹. Dr. Christopher Tietze, un promotor al legalizării avortului care a lucrat ca statistician pentru Planned Parenthood, a contrazis această statistică exagerată într-un articol publicat în 1969 în revista *Scientific American*:

„Acum vreo 30 de ani, s-a considerat că decesele în urma avorturilor ilegale s-ar fi putut situa între 5.000 și 10.000 pe an, dar această cifră, chiar dacă era aproximativ corectă la data respectivă, nu este nici pe departe valabilă acum. Numărul absolut al tuturor deceselor din rândul femeilor de vârstă fertilă din SUA nu depășește 50.000 pe an. În 1965, Centrul Național de Statistică în Sănătate a menționat 235 de decese în urma avortului. Cu siguranță că acest număr era în realitate mai mare, dar cel mai probabil se situa sub 1.000”²³⁰.

Alții au presupus că avortul nu prezenta un risc fizic imediat pentru femei. Dr. Mary Calderone, director medical la Planned Parenthood, a scris în 1960 un articol publicat în *American Journal*

of *Public Health*, în care spunea: „Avortul, fie el terapeutic sau ilegal, nu mai este periculos, deoarece este bine făcut de către medici”²³¹.

Concluzia nu îi aparținea în exclusivitate. Ea cita evaluarea dată de 43 de experți medicali care s-au adunat în opt sesiuni de dezbateri de câte trei ore, pentru a „se ocupa pe larg” de chestiunea avorturilor ilegale. Citând seria lor de conferințe, Calderone scrie:

„Avortul nu mai este o procedură periculoasă. Aceasta este valabil nu numai în cazul avortului terapeutic realizat la spital, ci și în cazul avorturilor așa-zis ilegale, realizate de alți medici. În 1957 au avut loc numai 260 de decese în toată țara, atribuite ambelor tipuri de avort”²³².

Numărul lor scăzuse drastic în 1972, când CDC a raportat 39 de decese ale mamelor în urma avorturilor ilegale și 24 în urma avorturilor legale²³³. Aceasta reprezintă un declin de 85% în 15 ani.

Așadar, în 1972 s-a raportat un număr total de 63 de decese în urma avortului. Orice deces este tragic. Dar, dacă vrem să avem o viziune comparativă din punct de vedere statistic, să comparăm cu cifre din alte domenii. În 2009, 93 de oameni au murit *zilnic* pe drumurile americane²³⁴.

Chiar dacă numărul de decese în urma avortului a fost inventat, iar acesta rămâne scăzut, totuși este un risc real.

CDC a raportat în 2008 (cea mai recentă statistică la data scrierii cărții) că 12 femei au murit din cauza complicațiilor apărute în urma unui avort²³⁵. Așadar, se moare și acum, după intrarea avortului în deplină legalitate. Dar să vedem cum.

Pe 20 iulie 2012, o femeie de 24 de ani a murit după ce medicul de la o clinică a organizației Planned Parenthood din Chicago a făcut o procedură nereușită pentru a avorta fătul ei în vârstă de patru luni. Femeia a făcut o hemoragie gravă, deoarece avortul fusese incomplet, dar a fost transportată de la clinică la spital abia peste cinci ore și jumătate. Raportul medicolegal arată că s-au găsit părți rămase din fătul incomplet avortat de medicul de la Planned Parenthood, o perforație a uterului cu suprafața de 7,6×40 cm,

precum și o alta, mai gravă, care se poate să fi secționat o arteră, provocând o hemoragie internă masivă. În cavitatea abdominală s-au găsit 1-1,5 litri de sânge, ceea ce echivala cu o treime din sângele femeii²³⁶.

Pe 7 februarie 2013, Jennifer Morbelli, de 29 de ani, a murit în statul Maryland după ce a vrut să facă avort în luna a opta cu un medic specializat în astfel de proceduri, dr. LeRoy Carhart. Femeia, o educatoare căsătorită, a mers mai întâi la Centrul de Sănătate Reproductivă din Germantown într-o duminică, pe 3 februarie. Conform unei relatări a organizației Operation Rescue,

„activiștii pentru viață care pichetau clinica de avort au văzut-o venind zilnic, până miercuri. Martorii spuneau că arăta palidă și slăbită. Joi dimineață, devreme, femeia a început să acuze dureri în piept și alte probleme. A încercat să dea de Carhart, medicul ei, dar nu a reușit. Pe la cinci dimineața, rudele au luat-o de la hotelul unde era cazată și au dus-o la camera de urgență a unui spital din apropiere. Nici personalul de la spital nu a reușit să-l găsească pe dr. Carhart sau să afle mai multe de la personalul clinicii referitor la procedura de avort aplicată femeii.

Pacienta suferise o hemoragie internă masivă în cavitatea abdominală. Au resuscitat-o de șase ori, apoi au declarat decesul la ora 09:30 dimineața. Cazul a fost înaintat Consiliului Medicilor pentru investigare²³⁷.

Pe lângă cazuri ca cele citate mai sus, mai există o cauză a morții pentru femeile gravide: omuciderea. Riscul pentru mamă și copil nu vine numai din procedura de avort. El include adesea și prezența în preajma mamei a unui bărbat violent care nu dorește copilul.

Cazuri de malpraxis la avort

Malpraxisul și medicii sadici pot produce consecințe brutale.

Este faimos cazul medicului Kermit Gosnell, care este acuzat de șapte omucideri cu premeditare după ce i-a ucis pe copiii care se nașteau vii în urma avorturilor eșuate. Acestora le tăia coloana vertebrală cu foarfeca, iar pe paciente le trata disprețuitor și crud. De exemplu, i-a făcut avort forțat unei paciente, Davida Johnson, care se răzgândise. „I-am spus: «Nu vreau să faci asta», iar el m-a plesnit. Mi-au legat mâinile și brațele și mi-au mai dat niște medicamente”²³⁸, a declarat femeia, citată de agenția Associated Press.

Altă femeie a fost lăsată ore întregi fără îngrijiri după ce Gosnell i-a tăiat colul uterin și colonul într-o încercare ratată de a-i smulge copilul din burtă. Rudele femeii, cărora la început li s-a refuzat accesul în clinică, au găsit-o mai târziu ameuțită și sângerând și au dus-o la spital, unde medicii i-au extirpat o porțiune de 15 centimetri din colon²³⁹.

O femeie de 40 de ani a dat în judecată filiala Planned Parenthood din statul Colorado după ce un medic de la o clinică a acestei organizații a obligat-o să facă avort fără anestezie și i-a lăsat părți din copil în interiorul uterului. Femeia, care a trebuit să meargă la camera de urgență a unui spital, spune că se răzgândise când au pus-o pe masa de operație, pentru că nu putuse beneficia de anestezie din cauza unor dificultăți la inserarea perfuziei. Dar medicul i-a spus că era prea târziu ca să se mai răzgândească și i-a introdus imediat mașina de aspirare, obligând-o să îndure șapte minute de dureri atroce²⁴⁰.

În 2009, la șase luni după un avort, o femeie din Michigan a trebuit să fie dusă de urgență cu ambulanța la spital pentru a opri o hemoragie incontrolabilă. „Dacă nu mă trezea prietenul meu în noaptea aceea, puteam muri în somn”, a spus femeia, căreia i s-au administrat două pungi cu sânge și o procedură de dilatare și chiuretaj în regim de urgență. Ea își amintește că avusese dureri mari în timpul procedurii inițiale de avort și că se dusese după aceea la baie, unde fusese șocată să vadă sânge peste tot, „inclusiv pe capacele de toaletă”²⁴¹. Inspectoratul local pentru situații de urgență a închis clinica pe 27 decembrie 2012, după ce, cu o zi înainte, constatase condiții „periculoase pentru viața umană și sănătatea publică”. La inspecție, găsiseră „o chiuvetă folosită de paciente, din al cărei tub de scurgere picura sânge”²⁴².

În volumul său, *Lime 5*, un rechizitoriu al industriei avorturilor, Mark Crutcher enumeră următoarele exemple de femei care au suferit pe mâinile medicilor abortioniști:

Ca răspuns la strigătele ei de durere din timpul avortului, unei femei i s-a înfundat gura cu pansament. Procedura a fost atât de distructivă, încât femeia și-a pierdut toate organele reproducătoare și splina și i s-a făcut colostomie (anus contra naturii). Ea a mai suferit leziuni permanente ale inimii, plămânilor și rinichilor.

Un medic i-a arătat pacientei fătul de trei luni pe care tocmai i-l avortase, și-a aruncat mănuașa pe jos și a întrebat-o dacă era „mulțumită”.

O femeie a pretins că medicul „i-a comandat să se urce pe masă și i-a desfăcut brutal picioarele”. Aceasta a spus că s-a simțit tratată ca un animal dezgustător de către medic²⁴³.

Alte efecte fiziologice

Alte riscuri fiziologice pentru mamă sunt: cancerul cervical, ovarian sau de ficat; perforațiile uterului; declanșarea nașterii premature și alte complicații legate de aceasta; boală inflamatorie pelvină (BIP), o infecție care poate afecta trompele uterine²⁴⁴.

Un alt efect secundar intens dezbătut în presă este riscul de cancer de sân în urma avortului. Deși se neagă legătura dintre avort și cancerul de sân, un studiu din 2009 apărut în publicația de specialitate *Cancer Epidemiology, Biomarkers and Prevention* arată următoarele:

„Factorii de risc examinați erau în concordanță cu rezultatele studiilor anterioare pe eșantioane de femei mai tinere. Mai precis, vârsta înaintată, precedentele de cancer de sân în familie, vârsta mai scăzută de

apariție a primului ciclu menstrual, *avortul indus* și contraceptivele orale sunt asociate cu un risc mărit de cancer de sân²⁴⁵.

Recent, dr. Angela Lanfranchi, președintele Institutului de Prevenire a Cancerului de Sân, a declarat în cadrul unei informări făcute la Clubul Național de Presă: „Sunt 70 de studii publicate care examinează avortul indus și cancerul de sân, din care 55 constată existența unei corelații, iar 33 sunt semnificative din punct de vedere statistic”²⁴⁶. Lanfranchi a mai spus: „Dovezi nenumărate din studiile epidemiologice la nivel global arată că avortul este una din cauzele cancerului de sân”²⁴⁷.

Impactul asupra copiilor concepuți ulterior

Avortul prezintă riscuri potențiale și pentru copiii concepuți ulterior și care nu mai sunt avortați.

Dr. Freda McKissic Bush, specialist obstetrică-ginecologie, care este președinte și CEO la Institutul Medical de Sănătate Sexuală, declară: „Avortul mărește substanțial riscul femeii de a naște prematur la următoarea sarcină”²⁴⁸. Procentul de nașteri premature, cauza principală de moarte infantilă în SUA, s-a dublat după liberalizarea avortului. Dr. Bush arată că era de 6% înainte de 1970, de 12,8% în 2006 și de 11,7% în 2013.

Într-o măsură disproporționat de mare, această problemă afectează femeii afroamericane, spune dr. Bush. În cazul lor se înregistrează de trei ori mai multe nașteri premature înainte de opt luni decât în cazul femeilor cauzaziene (albe). Și aceasta indică avortul drept principală cauză, din moment ce 35% din avorturi sunt realizate la femeile afroamericane, care însă reprezintă numai 13% din populația SUA.

„Există peste 130 de studii în literatura medicală care arată că avortul conduce la o creștere a riscului de naștere prematură după o gestație foarte scurtă (înainte de opt luni)”, mai spune dr. Bush. „Acești copii prematuri fac de obicei paralizie cerebrală, au probleme de dezvoltare sau afecțiuni mintale”²⁴⁹.

Un studiu finlandez a descoperit un risc mărit de naștere

prematură după avort și a relatat că riscul crește odată cu numărul de avorturi. Dr. Reija Klemetti, care a condus cercetarea, explică: „La fiecare mie de femei care nu au făcut avort, doar trei nasc înainte de șapte luni... În cazul celor care au făcut un avort, cifra e de 4 la mie și crește: șase la mie pentru cele cu două avorturi și 11 la mie din rândul celor care au făcut de la trei avorturi în sus”²⁵⁰.

Lawrence Lader, activist pro-avort și fondator al organizației NARAL, credea că avortul liberalizat avea să fie benefic pentru societate. Într-un articol din revista *The Humanist*, el prezicea astfel efectele pozitive:

„Impactul revoluției avortului ar putea fi prea amplu pentru a fi evaluat imediat. Ar trebui să ne deschidă o epocă în care orice copil va fi dorit, iubit și adecvat îngrijit, o epocă în care infanticidul și violența asupra copiilor se va reduce drastic”²⁵¹.

Cu toate acestea, violența naște violență. Un act violent de avort (care uneori, la rândul său, se datorează unei alte violențe anterioare) poate fi pus în legătură cu o incidență crescută a violenței ulterioare.

Iată ce a descoperit un studiu realizat în 2005 de dr. Priscilla Coleman: „Comparativ cu femeile care nu au avut avorturi induse, cele care au avut un astfel de avort prezintă un risc de abuz fizic asupra copilului cu 144% mai mare”²⁵². Dr. Michael J. New, profesor asistent la Universitatea Michigan-Dearborn, citează date din Sumarul Statistic al SUA, care arată că abuzul asupra copiilor a crescut cu 400% între 1973 și 1990²⁵³. Iar un studiu recent arată că abuzurile fizice asupra copiilor, care au rezultat în traume grave necesitând spitalizare, au crescut cu 4,9% între 1997 și 2009²⁵⁴.

Apărătorii avortului pretind că toți copiii doriți vor fi bineveniți și iubiți în timp ce copiii proveniți din sarcini nedorite erau mai predispuși la rele tratamente în familie. Dar iată că cercetări empirice contrazic aceasta. Un studiu din 1980 realizat de cercetătorul Edward Lenoski pe un eșantion de 674 de copii abuzați a descoperit că 91% din aceștia proveneau din familii în care fuseseră așteptați și doriți de către părinți²⁵⁵. Ceea ce face aceste date și mai

bătătoare la ochi este că numai jumătate din sarcinile înregistrate în SUA sunt planificate, conform Institutului Guttmacher. Așadar, copiii abuzați provin în mod disproporționat, aproape exclusiv, din familii în care părinții și i-au dorit.

Logica avortului, care tratează copiii nenăscuți ca pe obiecte de care te poți descotorosi prin ucidere, îi expune la riscuri și pe copiii născuți. Psihiatrul Philip Ney sugerează următoarele mecanisme care ar putea explica statisticile referitoare la copiii abuzați:

1. Avortul descrește pragul de reținere instinctuală a persoanei în caz de furie ocazională față de cei care depind de îngrijirile acesteia.
2. Permisivitatea față de avort erodează tabuul care spune că cei fără apărare nu trebuie agresați.
3. Avortul crește ostilitatea între generații.
4. Avortul devalorizează copiii, diminuând și valoarea grijii pe care trebuie să le-o purtăm.
5. Avortul crește sentimentul de vinovăție și ură de sine, pe care părintele și le varsă asupra copilului.
6. Avortul crește gradul de frustrare ostilă, intensificând bătălia dintre sexe, pentru care copiii sunt făcuți țapi ispășitori.
7. Avortul desface legătura naturală care se dezvoltă între mamă și copilul ei, diminuându-i acesteia abilitățile materne^{256, 257}.

În loc ca incidentele de bătaie a copiilor să se reducă simțitor odată cu liberalizarea avortului, cum prevedea Lader, această practică a crescut gradul de violență la care sunt supuși copiii atât în pântecul mamelor, cât și în afara acestora.

Impactul psihologic

Romanciera Erica Jong se pronunță în favoarea avortului, dar nu neagă teribilul impact emoțional al acestuia. Autoarea a unor romane provocatoare și foarte sexualizate, ea scrie că, din punctul ei de vedere, avortul are un preț prea mare:

„La 17 ani, imediat după ce am intrat la Colegiul Barnard, mi-am pus prima diafragmă de la Planned Parenthood (o tradiție la colegiu). Nu am rămas niciodată gravidă, fiindcă știam că un avort m-ar fi făcut teribil de tristă. Iubeam copiii, câinii, pisicile și tot ce era viu și înțelegeam că ar fi fost extrem de greu pentru mine din punct de vedere emoțional dacă aș fi fost nevoită să fac avort”²⁵⁸.

Cercetările confirmă că Jong avea dreptate: consecințele avortului în planul sănătății mintale sunt uriașe. Un studiu finlandez din 1997 a descoperit că „femeile care avortează sunt de aproximativ patru ori mai predispuse să moară în anul următor decât femeile care păstrează sarcina”²⁵⁹. În comparație cu cele care născuseră cu un an înainte de propriul deces, cele care avortaseră în anul anterior decesului se dovediseră:

- de șapte ori mai predispuse la sinucidere;
- de șapte ori mai predispuse la deces prin accidentare;
- de 14 ori mai predispuse să moară ca victime ale unei omucideri²⁶⁰.

Cercetătorii cred că predispoziția la deces în urma accidentelor sau omuciderii ar putea avea legătură cu probabilitatea mai mare de comportament suicidar și de comportament de risc. O evaluare a studiului de mai sus făcută de Institutul Elliot sugerează că „avortul indus produce un stres fizic și psihic nefiresc asupra femeilor, care poate rezulta într-un impact negativ asupra sănătății lor generale”²⁶¹. Și, în anumite cazuri, la moarte.

O evaluare a 22 de studii făcută în 2011 de *British Journal of Psychiatry* a descoperit că există o legătură între avort și problemele mintale. Această metaanaliză a cuprins 877.181 de persoane, dintre care 163.831 făcuseră avort și a descoperit că „femeile care făcuseră avort prezentau un risc cu 81% mai mare de a avea probleme de sănătate mintală”²⁶².

Studiul a mai găsit la femeile care făcuseră avort un risc crescut în ceea ce privește următoarele probleme de sănătate mintală:

- anxietate (risc cu 34% mai mare);

- depresie (risc cu 37% mai mare);
- uz sau abuz de alcool (risc cu 110% mai mare);
- uz sau abuz de marijuana (risc cu 220% mai mare);
- comportament suicidar (risc cu 155% mai mare)²⁶³.

În afară de aceste riscuri, dr. David Reardon, cercetător pe probleme postabortive la Institutul Elliot, relatează că a descoperit 21 de studii care stabilesc o legătură între avort și abuzul de substanțe²⁶⁴.

Un studiu din 2003 realizat de Institutul Elliot a mai constatat că femeile care fac avort sunt cu 160% mai predispuse să caute ajutor psihiatric în primele trei luni după procedură decât femeile care nasc. Studiul, publicat în *Canadian Medical Association Journal*, a trecut în revistă fișele medicale ale unor pacienți din sistemul public californian de sănătate, descoperind că frecvența tratamentului psihiatric era semnificativ mai ridicată pe o perioadă de cel puțin patru ani după un avort²⁶⁵.

Dr. Bryan Calhoun, profesor și vicepreședinte al Departamentului de Obstetrică-Ginecologie de la Universitatea de Vest Virginia-Charleston, spune că avortul are o largă paletă de efecte secundare inevitabile:

„Din ce am observat noi, la femeile care încalcă legea morală și curmă o viață nevinovată, efectele asupra sănătății survin cu aceeași exactitate cu care legea gravitației acționează asupra unei persoane care sare de pe un pod”.

Calhoun spune că, în ultimele patru decenii, avortul a reprezentat pentru femeile americane un dezastru de sănătate care obligă sistemul medical să deconteze cheltuieli suplimentare de peste 1,2 miliarde de dolari pe an²⁶⁶.

În plus, îi afectează și pe ceilalți membri ai familiei.

Impactul asupra familiei

Pe lângă femei, care sunt profund afectate fizic și emoțional de avort, și alți membri ai familiei suferă consecințe negative. La

frații bebelușilor avortați s-a observat un complex de tulburări emoționale grave, care a fost numit Sindromul Supraviețuitorului Post-Avort (Post-Abortion Survivor Syndrome – PASS).

E posibil ca jumătate din americanii mai tineri să fie într-o asemenea situație. Dacă află că au fost aleși să trăiască, iar frații lor nu, s-ar putea să se lupte cu întrebări dificile.

Cel mai frecvent simptom al sindromului PASS este vinovăția existențială care te faci să spui: „Mă simt de parcă nu aș merita să trăiesc”, explică dr. Philip Ney, șeful Departamentului de Psihiatrie de la Spitalul Royal Jubilee din Canada.

„Printre simptome se mai numără anxietatea difuză, teama de viitor, automutilarea, obsesiile, o slabă identitate personală, o slabă stimă de sine, comportamentul autodistructiv, teama de psihoză și disocierea.”²⁶⁷

Sindromul poate apărea la o vârstă foarte timpurie, iar copilul cel mai adesea nici măcar nu știe despre avortul sau avorturile care au precedat venirea lui pe lume. „Apar tot mai multe dovezi că și copiii foarte mici pot percepe avorturile mamei, în ciuda încercărilor familiei de a le ține secrete”, spune un studiu din 1984 care a descoperit că, la o fetiță de cinci ani „retragerea în sine avea legătură cu avorturile multiple ale mamei și cu propria ei teamă că va fi distrusă în urma agresiunii materne”²⁶⁸.

Impactul avortului asupra bărbaților

Deși scopul principal al acestei cărți este să înfățișeze adevărata natură a avortului – aceea de exploatare a femeilor și copiilor de către bărbați –, nu toți bărbații le exploatează pe femei. Adesea se confruntă și ei cu efectele nocive ale avortului, indiferent dacă au fost de acord cu procedura sau nu.

Este verdictul dat de un mic studiu realizat pe această temă. Lipsa investigațiilor științifice referitoare la efectul avortului asupra bărbaților se datorează probabil faptului că societatea privește chestiunea ca pe una exclusiv feminină. Se presupune că acesta nu are niciun fel de influență asupra bărbaților. Dar lucrurile stau exact pe dos. Până și avortul spontan își spune cuvântul asupra bărbatului, care, conform unei metaanalize din 2007, „obține pe

Scara Suferinței de Factură Perinatală rezultate mai mari chiar și decât ale femeii în ceea ce privește disperarea și dificultatea de adaptare la situație”²⁶⁹.

Respectiva analiză a examinat studiile limitate făcute între 1973 și 2006, găsind teme comune. Conform sintezei făcute de dr. Catharine T. Coyle, bărbații manifestă „cel puțin” următoarele probleme:

„Se luptă cu ambivalența înainte-după avort. Deși avortul pare să aducă un sentiment de ușurare, ulterior sunt reclamate alte emoții, precum anxietatea, durerea, vinovăția și sentimentul neputinței”.

Coyle a mai observat „tendența bărbaților de a lăsa decizia referitoare la avort la latitudinea partenerei, precum și de a-și reprima emoțiile în încercarea de a-i oferi acesteia sprijinul lor”²⁷⁰.

Într-o analiză ulterioară a efectelor psihologice ale avortului asupra bărbaților, Coyle a ajuns la următoarea concluzie: „După avort, bărbații se pot confrunta cu durere intensă, regret, neajutorare, vinovăție, anxietate, mânie și o senzație de emasculare”. Experiența poate fi atât de profundă, încât poate produce stres posttraumatic și poate determina bărbatul să-și autoadministreze substanțe ilegale. Paleta de simptome prin care trec bărbații după avort cuprinde „anxietate, gânduri persistente legate de copilul pierdut, dificultăți de concentrare, tulburări de somn și alte probleme somatice precum durerile de cap sau palpitațiile”²⁷¹.

În America s-au făcut 55 de milioane de avorturi din 1973 încoace, astfel încât milioane de bărbați au fost părtași, vrând-nevrând, la o decizie referitoare la avort. Tot mai mulți bărbați își exprimă public, în cuvinte sfâșietoare, suferința provocată de avort.

Tatăl căsătorit a doi copii, care a decis, împreună cu soția, să-și avorteze al treilea copil, povestește:

„Nicio zi nu trece în care să nu mă cutremur și să nu-mi dea lacrimile pentru crima la care am contribuit. Foarte des chiar mă trezesc dimineața cu durere gândindu-mă la lucrul de un evident egoism

pe care l-am făcut cu 11 ani în urmă. TOTUȘI, știu că mi-am astupat urechile la cel mai intim glas al conștiinței și am întors spatele instinctului patern. Nu era alternativă și totuși am acționat – de fapt nu, *am fost un laș*. Acțiunea mea, în ciuda mărturisirii și pocăinței în fața Creatorului meu, continuă să-mi răpească mare parte din bucuria de a trăi”²⁷².

Un bărbat care, la 17 ani, și-a convins prietena să avorteze, prieste înapoi după 24 de ani:

„E uimitor când mă gândesc că, la momentul acela, ni se părea că nașterea unui copil ne-ar fi distrus viața. Acum, după 24 de ani, știm amândoi că viața noastră ar fi fost cu mult mai bună dacă păstram copilul. Puteam evita 24 de ani de durere și suferință dacă am fi avut tăria să suportăm câteva luni de dezamăgire în ochii prietenilor și ai familiei. Adevărații prieteni și adevărata familie ne-ar fi ajutat până la urmă – acum știm asta. Puteam avea o fiică, care acum ar fi terminat facultatea. Nu am fi trecut prin depresia și tulburarea care ne-au încercat. Numai de-am fi păstrat copilul...”²⁷³

Un bun prieten de-al meu mi-a povestit și el greaua și dureroasa lui călătorie, presărată cu multe avorturi:

„Când aveam douăzeci și ceva de ani, am fost implicat în trei sarcini nedorite, cu trei femei diferite. Toate trei au vrut să facă abort, iar eu am fost mai mult decât fericit să plătesc pentru toate cele trei proceduri. Pe atunci mă interesa numai propria mea persoană, iar un copil nu făcea parte din planurile mele. Îmi amintesc că m-am simțit puțin vinovat, în principal pentru procedura extrem de neplăcută la care au fost nevoite să se supună cele trei femei. Iar eu știam în sinea mea că avortul nu era ceva bun, dar

am trecut repede și ușor peste situații și mi-am văzut de viață.

Câțiva ani mai târziu, m-am căsătorit și, după doi ani de căsnicie, am devenit creștin. Mi s-au deschis ochii spre toate păcatele mele. Cele trei avorturi îmi atârnavu greu peste inimă și i-am cerut iertare lui Iisus Hristos. Am știut că m-a iertat, I-am simțit iertarea! Îmi amintesc că m-am gândit că toată vinovăția ascunsă se risipise și că nu va mai trebui să mă confrunt cu avortul vreodată.

Peste un an, mi s-a născut o fiică superbă, eram cel mai fericit tată de pe Pământ. Dar, peste șase luni, soția vine la mine într-o seară de vineri, târziu, și-mi spune: „Sunt gravidă din nou, dar nu mai vreau alt copil, așa că m-am programat pentru avort luni la prima oră”.

Am fost atât de șocat, încât am crezut că o să leșin. Am încercat ca un nebun să o conving, dar nu se putea discuta cu ea. M-am oferit chiar să preiau responsabilitatea pentru ambii copii. Nimic nu a făcut-o să se răzgândească și a făcut așa cum și-a propus. Aveam inima zdrobită de o durere cum nu mai simțisem niciodată. Familia noastră s-a destrămat din cauza acestui avort. Ea m-a părăsit și, în cele din urmă, am divorțat.

Singurul lucru care m-a mai ținut pe linia de plutire la vremea aceea a fost credința. Până acum, nu le-am mai spus decât altor două persoane despre asta. Am reușit, cu ajutorul lui Iisus Hristos, să îmi iert fosta soție și sper să poată și ea cândva să simtă iertarea Lui.

Dar suferința provocată de acest ultim avort a rămas cu mine. Și trebuie să mai spun câte o rugăciune și să îmi pun suferința la picioarele lui Iisus, altfel devine insuportabilă²⁷⁴.

Fie că a acționat, fie că nu, bărbatul care se învoiește cu avortul

sau îl aprobă va suferi mai târziu. În relația cu mama copilului avortat, va apărea un vid, care se poate extinde și în relația cu ceilalți membri ai familiei. Dr. Vincent Rue, cercetător al situațiilor postavort, descrie felurile diverse prin care avortul se interpune între parteneri, conducând la izolare sau la modele comportamentale de comunicare disfuncțională. Printre efecte se numără:

- reducerea numărului de confidențe reciproce pe care și le fac partenerii, ceea ce scade gradul de intimitate necesar pentru supraviețuirea relației;
- folosirea frecventă a comportamentului de comunicare defensiv (ostilitate interpersonală etc);
- ezitare în comunicarea cu partenerul (din teamă ce se traduce în comportament de evitare), eroziunea încrederii și evoluția într-un sistem închis de interacțiune în loc de unul deschis și dinamic;
- pierderea conectării spirituale cu Dumnezeu și cu partenerul, în timp ce vinovăția, rușinea și izolarea câștigă teren²⁷⁵.

Papa Ioan Paul al II-lea comenta despre consecințele absenței bărbatului din decizia cu privire la avort și impactul pe care acesta îl are asupra legăturilor de familie: „Astfel, familia este rănită de moarte și profanată în esența ei de comuniune în iubire și în vocația ei de «sanctuar al vieții»”²⁷⁶.

Nimeni nu câștigă în urma avortului. Femeile sunt sfâșiate emoțional, adesea suferind ani la rând simptome negative zdrobitoare. Devine tot mai limpede că și bărbații sunt sfâșiați, chiar dacă simptomele se pot manifesta în alt fel, inclusiv prin violență asupra propriei persoane sau asupra altora, precum și prin sindrom de stres. Iar copilul își pierde viața.

Celebrăm avortul ca pe un drept, dar, din multe puncte de vedere, acesta ne ucide familia.

*BĂRBATII
POT PUNE
CAPĂT
SITUAȚIEI*

CAPITOLUL IX

VIDUL DE BĂRBAȚI

Deși știi că această carte va fi citită și de femei, și de bărbați, următoarele două capitole se adresează exclusiv fraților mei posesori de cromozomi Y.

Dar le invit și pe femei să citească în continuare. Sper ca informațiile și perspectiva prezentate să le fie de folos.

În acest capitol, vom trece pe scurt în revistă declinul bărbatului american și felul în care această stare de fapt influențează (sau nu) avortul. În următorul capitol, voi sublinia felul în care bărbații trebuie să acționeze dacă vor să-și salveze familia, comunitatea și națiunea.

Bărbaților, voi fi brutal de sincer cu voi. Au murit prea mulți oameni, au fost distruse prea multe femei și familii în timp ce noi mestecam jumătăți de cuvinte.

Bărbații americani și-au abandonat națiunea. Mă includ și pe mine în această categorie.

Ca să înțelegem mai bine epidemia de avorturi din zilele noastre, trebuie să avem curajul de a ne uita în oglindă. Avortul există din cauza noastră. Este promovat din cauza noastră. Există încă din cauza noastră. Iar sângele a milioane de copii este asupra noastră, la fel ca și haosul și rănilile pe care această stare de fapt le-a provocat în viața femeilor și familiilor unei întregi generații.

Fie că ești tatăl unui bebeluș avortat sau nu, azi ești nevoit să te confrunți cu realitatea avortului.

Unde au dispărut bărbații adevărați?

În timp ce Planned Parenthood primește un buget de peste un miliard de dolari, suma totală a finanțărilor de care dispun grupările pentru viață din SUA este de vreo 30 de milioane de dolari. Efortul lor pecuniar este numai o mică parte din eforturile care trebuie făcute pentru a continua lupta cu flagelul avortului.

Și totuși, americanii cheltuie 13 miliarde pe an pe pornografie²⁷⁷. Cea mai mare parte a acestor bani ies direct din buzunarele noastre, oameni buni! Găsim destui bani în bugetul personal pentru pornografie, alcool și alte plăceri, dar se pare că nu găsim banii, timpul sau resursele pentru a ne salva copiii și familiile.

Am devenit o generație de bărbați delăsători, indisciplinați, nesăbuiți, dependenți de plăceri. Ne-am uitat locul în societate și, din această cauză, permitem curmarea unei vieți umane la fiecare 25 de secunde. Repetăm iar și iar comportamentul lui Adam, evitând asumarea responsabilității pe care o implică actele noastre sexuale, căsătoria noastră, familia noastră, comunitatea și națiunea noastră. Dar suntem ași la statistici sportive sau la cunoștințe despre berea neagră. Iar cele mai aspre critici legate de avort trebuie îndreptate către bărbații care îl privesc ca pe o „chestiune feminină”.

Avortul nu e problema femeilor. Este problema părinților. Negarea constantă a acestui lucru reprezintă cel mai mare flagel care s-a abătut asupra sexului bărbătesc, devenit azi de-a dreptul patetic și inert. De aceea, lupta pentru apărarea copiilor nenăscuți este lăsată în cea mai mare parte pe mâna femeilor.

Prea puțini sunt bărbații care s-au dedicat luptei pentru interzicerea avortului. Celor mai multe femei care s-au implicat în această luptă le lipsește ajutorul celor care le lasă gravide și apoi se folosesc de avort ca de o metodă contraceptivă ce îi ajută să-și satisfacă în continuare apetitul sexual.

Dacă toți bărbații ar avea coloana vertebrală să intre în lupta pentru apărarea celor slabi, cine știe cât de mult am progresa în protejarea copiilor și mamelor! Neglijența și ignoranța noastră referitoare la miile de copii uciși înainte de a se naște ne condamnă fără drept de apel, deși pretindem că-L iubim pe Dumnezeu, că ne iubim soțiile și copiii.

Suntem cei mai teribili ipocriți.

Ne place că avortul a devenit o „problemă a femeilor”. Lăsând toată vina și responsabilitatea pe umerii lor sub pretextul că fac „o alegere informată”, noi ne spălăm pe mâini și ne continuăm stilul egoist de viață.

Bărbatul de azi și-a scăpat din frâu apetitul sexual. Datorită culturii noastre saturate de sex, putem acum face sex cu oricâte femei în mod regulat. Ideea de monogamie a devenit „demodată” și „tradițională”. Așa că, aceia dintre noi care se simt mai luminați, se bucură ani la rând de libertatea sexuală, schimbând partenerele una după alta când au chef, iar toate astea în numele progresului.

Bărbatului nu-i place ca femeia să fie gravidă. În primul rând, înseamnă că nu va mai face sex. Femeile gravide nu prea au chef de asta, mai ales când sarcina avansează. Iar după naștere, copilul impune cu totul alt stil de viață. Plânge în toiul nopții, trebuie să-i schimbi scutecele, iar simplul fapt că ești părinte implică un uragan emoțional care poate ruina libidoul. Copilul devine centrul vieții părinților, alungând de acolo plăcerea sexuală.

Sarcina mai înseamnă și responsabilitate. Acum, femeia are nevoie de noi, bărbații, ca să o ajutăm și chiar să plătim niște facturi. Cât timp e însărcinată, va vorbi numai de pătuțuri, hăinuțe, lapte praf și scutece. Acestea costă bani și se simt la buzunar. Asta înseamnă să cheltuim mai puțin pentru plăcerile noastre: jocuri video, pornografie, fotbal și bere.

Sarcina mai înseamnă și stabilitate. Dacă ne asumăm copilul, ne-o asumăm și pe mamă. Poate că nu aveam asta în plan. Cât timp am obținut ce am vrut, nu am avut o problemă să fim alături de ea, deși aveam mereu un plan de rezervă. Dar un copil? Un copil înseamnă că suntem legați pe viață. Asta nu era în plan.

Așa că ar fi perfect dacă ar face un avort. E rapid, simplu și nu trebuie decât să plătești (câteodată nici măcar atât). Ea nu va mai fi gravidă și ne putem întoarce la stilul de viață lipsit de griji și axat pe sex. Dar nu vrem să rămânem cu asta pe conștiință. Așa că ne-ar conveni ca această procedură să o privească exclusiv pe femeie. Dacă ar fi o chestiune exclusiv feminină, nu ar mai trebui să ne simțim vinovați. Iar vestea bună e că, iată, avortul chiar asta a devenit: o problemă a femeilor.

Nici măcar nu mai trebuie să-i spună bărbatul să facă avort.

Îl va întreba ea ce părere are. Iar noi nu trebuie decât să rostim formula magică: „E decizia ta. Eu te sprijin indiferent ce decizi”.

E același lucru cu a-i spune: „Du-te și avortează-mi copilul. Nu îmi pasă nici de tine, nici de el suficient încât să încerc să vă protejez”.

În plus, deja știm ce hotărâre va lua în clipa în care îi lăsăm ei decizia. Practic, îi răpim orice sprijin i-am putea oferi ca bărbați și lăsăm în întregime pe umerii ei povara deciziei și a responsabilității legate de copil. Cel mai probabil va face avort din panică, fiindcă își dă seama că nu ne pasă de ea sau de copil.

Nu e de mirare că am făcut din avort o problemă a femeilor. Pe lângă faptul că ne dă dreptul de a duce o viață eliberată de orice consecințe, ne transformă și în promotori ai drepturilor femeii.

Ne satisfacem propriile poftă egoiste cheltuind miliarde de dolari în industria sexului, în timp ce 3.500 de copii nenăscuți mor zilnic numai în America.

Cred că marea majoritate a bărbaților și-au însușit minciuna pe care presa le-o vinde de ani de zile. Suntem proști, imaturi, slabi. Ar trebui să fim recunoscători că mai stă vreo femeie cu noi, ca să ne împiedice să ne autodistrugem.

Suntem o generație de bărbați bătuți în cap de presă cu următoarele idei:

- bărbații nu-și pot controla impulsurile;
- bărbații sunt incapabili să conducă în familie și în comunitate;
- bărbații sunt mai tonți decât femeile;
- bărbații nu au dreptul să comenteze despre sau să se implice în problemele femeilor.

Ideologia a reușit cu succes să convingă bărbații că nu au nimic de spus în multe privințe. Chiar dacă am avea ceva de spus, nu avem dreptul să ne exprimăm.

Biserica absentă

La fel ca toate provocările din zilele noastre, relele morale și sociale sunt și în afara, și în interiorul Bisericii. În ciuda dovezilor biblice copleșitoare că trebuie să afirmăm și să apărăm viața nevinoșilor, multe culte au cedat presiunii sociale și nu mai apără

copiii nenăscuți. Să luăm, de exemplu, această declarație făcută de Biserica Metodistă Unită:

„Credința noastră în sfințenia vieții umane nenăscute ne împiedică să aprobăm avortul. Dar suntem obligați să respectăm și sfințenia vieții și bunăstarea mamei și a copilului nenăscut. Recunoaștem existența conflictelor tragice din interiorul vieții, care uneori pot justifica avortul, iar în astfel de cazuri sprijinim opțiunea legală la avort prin proceduri medicale realizate de furnizorii de servicii medicale certificați”²⁷⁸.

Declarația este încălțită și contradictorie. Biserica Metodistă Unită susține sfințenia vieții umane, susținând, însă, în același timp, în mod inexplicabil, avortul în cazuri ce țin de „viața și bunăstarea mamei”. Dacă s-ar referi doar la acele rare situații în care viața mamei realmente este pusă în pericol de sarcină, ar merita o discuție. Aceste situații, forte rare, sunt, într-adevăr, tragice.

Dar declarația menționează și „bunăstarea”, care poate însemna orice, mai puțin riscul de a muri. „Bunăstarea” se poate referi la partea financiară, la cea emoțională sau la faptul că femeia se va îngrășa pe parcursul sarcinii. Cine știe?

Declarația, în mod voit ambiguă, lasă loc pentru tot felul de interpretări, demonstrând astfel că Biserica Metodistă Unită se pronunță în favoarea avortului. Și alte biserici care se pretind creștine vorbesc în favoarea avortului. Cu 15 ani în urmă, am găsit un articol în revista *World*, care e valabil și azi. Se cheamă *Silence of the Shepherds (Tăcerea păstorilor)* și examinează în trei feluri tăcerea pastorilor în legătură cu problema avortului²⁷⁹.

În primul rând, revista le-a cerut fruntașilor a 20 de culte creștine americane să îi trimită o predică pe care au ținut-o pe tema avortului. Numai șase dintre ei au putut să se conformeze. Alți trei i-au trimis doar paragrafe referitoare la avort care făceau parte din predici pe alte teme.

În al doilea rând, articolul prezenta rezultatele unui sondaj făcut de o studentă de la Universitatea Regent pentru teza ei de masterat. Aceasta pusese întrebări unui număr de 104 pastori din

bisericile protestante tradiționale, din biserica evanghelică, cea a harismaticilor, precum și celor din bisericile fundamentaliste din regiunea South Hampton Roads a statului Virginia. 76% din aceștia erau de acord că viața începe la concepție. 69% spuneau că biserica trebuie să vorbească despre avort. Doar 39% au spus că au ținut o predică întreagă pe tema avortului. Pastorii evanghelici au înregistrat cel mai mare procentaj în acest sens: 58%.

Concluzia autoarei sondajului, Molly Stone: „La nivel personal, liderii religioși creștini de nivel mediu nu-și încurajează biserica să se implice în activitățile pentru viață”. Ea mai observă: „Chiar dacă sunt acțiuni pe care aceștia le consideră foarte acceptabile, totuși nu le întreprind”. Deși 70% dintre pastori au spus că centrele de criză pentru femei însărcinate erau organizațiile lor preferate în ceea ce privește activitatea pentru apărarea vieții, tot aceștia au declarat că nu ar sprijini un astfel de centru.

Editorul revistei *World*, Marvin Olasky, adăuga în articol: „Doar o treime și-au încurajat enoriașii să participe la un marș pentru viață sau au făcut vreodată o proiecție cu un film care să promoveze cauza pentru viață. Doar 17% au sprijinit pichetarea sau rugăciunea la clinicile de avort. Doar 7% încurajau salvarea femeilor care voiau să facă avort”.

În al treilea rând, pentru articolul respectiv, revista *World* le-a cerut unor cunoscuți lideri ai mișcării pentru viață să comenteze implicarea bisericii în chestiune. Aceștia i-au răspuns în unanimitate că biserica era marele absent în această privință. Dr. John Willke, care a contribuit la crearea mișcării moderne americane pentru viață la finele anilor 1960, a spus că tăcerea bisericilor din America este „mortală” și larg răspândită: „O vezi la toate cultele”.

Frederica Matthewes Green înțelege tăcerea cultelor: „Din punctul de vedere al activiștilor mișcării, reacția bisericilor a fost din registrul slab spre plângăcios. Chiar dacă fiecare cult are declarații mărețe antiavort la activ, sprijinul activ pentru această cauză, mai ales la nivel local, arată insuficient”²⁸⁰.

Problema poate fi deopotrivă cauză, dar și efect al altor cauze. Pastorii și preoții s-ar putea să se ferească de abordarea temei avortului în biserică fiindcă foarte mulți din biserică au făcut avort. Dar, tocmai pentru că nu vor să abordeze subiectul, oamenii nu

înțeleg pe deplin ce este avortul și ce efecte nocive are. Așa că fac avorturi în continuare. Iar biserica e în poziția penibilă de a-și înstrăina enoriașii care au făcut avort. E un cerc vicios care sfârșește numai prin moarte și tristețe.

Iar avortul e frecvent în rândul americanilor care merg la biserică. Institutul Guttmacher raportează că 65% din femeile care fac avort se prezintă drept protestante (37%) sau catolice (28%). Vreo 20% din cele care se prezintă drept creștine se identifică prin cuvântul „renăscută”, iar 15% din cele care fac avort participă la slujbe religioase cel puțin o dată pe săptămână²⁸¹.

Dar de ce este atât de inefficientă biserica în privința avorturilor? De ce avortul este la fel de răspândit printre cei care merg la biserică precum și printre cei care nu merg?

Tot din cauză că bărbații trădează biserica.

Bărbații sunt bărbați... sau femei

Din moment ce 85% din avorturi le fac mamele necăsătorite, e evident că bărbații nu reușesc să pună căsătoria într-o lumină adecvată.

Nu vreau să abordez aici dezbateră publică despre căsătorie. Indiferent de cum vedeți căsătoria, două adevăruri sunt valabile în ce o privește:

- Furnizează limite pentru sexualitatea bărbatului.
- Furnizează un cadru de securitate pentru nașterea și creșterea de copii.

Când un bărbat și o femeie își jură credință, cad de acord să se dedice exclusiv unul celuilalt din punct de vedere sexual și să rămână împreună de dragul cuplului și al copiilor.

Acest jurământ este încălcat ridicol de des. Dar problema nu este legământul și instituția căsătoriei. Problema o reprezintă cei care participă la ele. Bărbații și-au pierdut busola cu privire la căsătorie. Mark Driscoll, un pastor foarte vocal din Seattle care a scris, împreună cu soția sa, Grace, cartea *Real Marriage (Adevărata căsătorie)*, observă în mod corect că în cultura americană apar prea mulți „băieți care au învățat să se radă”. Aceștia sunt bărbați adulți care refuză să-și asume responsabilitățile masculine date de

Dumnezeu și trăiesc o viață de eterni adolescenți. În loc să ia pe umeri povara adevăratei bărbății la douăzeci de ani, se mulțumesc cu slujbe fără perspectivă, stau cu părinții sau își iau câte o prietenă alături de care se bucură de privilegiile căsătoriei fără a-și asuma și obligațiile survenite din aceasta.

Datele de la Biroul de Recensământ sunt revelatorii. În 1960, vârsta medie la care bărbații se căsătoreau era de 22,8 ani, pe când în 2012 aceasta a urcat la 28,6 ani. Dar mai e ceva, care ilustrează și mai acut acest așa-zis sindrom al lui Peter Pan. Sociologii leagă trecerea la vârsta adultă de cinci faze distincte: încheierea școlii, părăsirea căminului părintesc, independența financiară, căsătoria și nașterea de copii. În 1960, 65% din bărbați treceau prin toate aceste faze înainte de 30 de ani²⁸². În 2000, numai o treime din bărbații în vârstă de 30 de ani făcuseră asta²⁸³.

Fără să le căutăm scuze bărbaților, este adevărat că un factor responsabil de acest efect este feminismul, care a schimbat rolurile tradiționale și, în anumite cazuri, i-a făcut pe bărbați să spună „Nu” căsătoriei. Doar 29% din bărbații cu vârste cuprinse între 18 și 34 ani spun că o căsătorie împlinită este unul din cele mai importante lucruri în viață²⁸⁴. Dacă bărbații, care devin tot mai egoiști și dependenți de plăceri, își pot hrăni apetitul sexual în afara limitelor căsătoriei, își pot controla banii fără să fie nevoiți „să investească” în aspectele normale ale unei relații de angajament cu o femeie și pot evita să aibă copii cât de mult vor ei, de ce să se mai căsătorească?

Deși feminismul din secolul XX a avut părțile lui bune, a avut și neajunsuri. Hanna Rosin, autoarea cărții *The End of Men (Sfârșitul bărbaților)*, scria în *The Atlantic*, prin 2010, despre declinul bărbaților și emanciparea femeilor:

„Bărbații au fost sexul dominant încă din zorii umanității. Dar, pentru prima dată în istoria lumii, acest lucru se schimbă – și cu o viteză șocantă... Anul acesta, pentru prima dată în istoria Americii, forța de muncă a ajuns să fie formată mai mult din femei, care dețin acum majoritatea slujbelor din țară. Clasa muncitoare, care a definit pentru mult timp noțiunea de masculinitate, se transformă încet

într-un matriarhat, bărbații fiind tot mai absenți din gospodăria, iar femeile luând majoritatea deciziilor. Femeile domină azi facultățile și școlile profesionale – la fiecare doi bărbați care-și primesc diploma de licență, trei femei se bucură de același lucru. Din cele 15 categorii de slujbe care se preconizează a înregistra cele mai mari creșteri în următorul deceniu în SUA, numai două nu sunt ocupate majoritar de femei”²⁸⁵.

Dar unde sunt bărbații?

Sunt ocupați, se pare. Își cultivă partea feminină.

Presa a promovat excesiv ideea femeilor puternice și a bărbaților slabi. S.T. Karnick scrie despre episodul-pilot al unui serial care trebuia să se numească *Big Shots (Granguri)* și care ulterior s-a amânat. În acest episod, un bărbat divorțat anunță: „Bărbatul e noua femeie”. Karnick comentează:

„Răzoiul împotriva băieților se pare că a creat trei mari modele de caracter pentru bărbatul adult al timpurilor noastre: tipii sensibili care vor să le facă pe plac femeilor; plângăcioșii și tonții care nu vor decât să fie lăsați în pace să bea bere și să se joace pe videoconsole cu alți tonți de seama lor; și brutele care, în ciuda nefireștii educații care plutește-n aer și aspiră să-i feminizeze, sunt mereu preocupați să demonstreze cât de duri sunt, comportându-se tot mai bătăran. Desigur, sunt și exemple de bărbați decenti, realmente masculini, dar sunt tot mai mult trecuți cu vederea de o cultură și o educație tot mai feminizante”²⁸⁶.

Încercați repede să vă gândiți la un serial tv de comedie din ultimii ani în care tatăl sau personajul principal masculin să nu fie un cretin lipsit de voință: *Everybody Loves Raymond*, *King of Queens*, *Doi bărbați și jumătate*, *Familia Simpson*, *American Dad*.

Un alt cititor al articolului lui Karnick mi-a mărturisit că i-a

fost „greu să inventeze un personaj de televiziune care să aibă calitățile masculine tradiționale și să nu fie vreun mocofan lăudăros numai mușchi și fără creier. Unde sunt personajele din serialele anilor 1950, 1960 și chiar 1980?”

Feminismul modern a ucis orice aspect pozitiv al bărbăției, iar bărbații au permis asta, după cum observă amar dr. Laura Schlessinger:

„A devenit dificil să mai găsești bărbați care prețuiesc virginitatea, puritatea și inocența, din moment ce femeile se îmbracă provocator... un bărbat care să pună la bătaie tot ce e rațional posibil pentru a proteja și îngriji, din moment ce femeia a zis că se poate descurca și fără el. Bărbații de acum își imaginează că pot beneficia de mai puțină presiune și responsabilitate și le folosesc pe femei pentru a asigura achiziția de bunuri suplimentare. Nu vede niciun rost în a se sacrifica pentru ceea ce vede drept un mit castrator, care le strică tot cheful. Bărbatul se gândește: *Deschide-ți ușa singură, ocupă locul dacă ajungi la el înaintea mea, ia-ți o slujbă, ca să mă relaxez și eu, dacă tot ai spus că suntem egali, plătește-ți masa, dacă tot ai spus că poți să le faci pe toate... ei bine, fă-le!* Cavalerismul a murit ucis de feminism”²⁸⁸.

Bărbații au permis să fie descriși drept creaturi brutale, hipersexuale, nu prea inteligente, care nu se prea descurcă în viață fără o femeie care să le spună ce să facă. Am crezut în minciuna asta și acum trăim în ea.

În mod ironic, chiar apărătorii avortului se plâng despre lipsa de implicare a bărbaților. Ann-Taylor Fleming cerea cândva o implicare mai mare a bărbaților în sprijinul liberalizării avortului, spunând:

„Presupun că mulți au lăsat gravide femei la viața lor și apoi au scăpat basma curată într-un mare fel... când femeile au avortat... Ar fi cu siguranță drăguț

să auzim ceva din partea tuturor acelor bărbați a căror viață s-a schimbat, s-a îmbunătățit și ușurat substanțial tocmai pentru că nu au fost obligați să devină părinți”²⁸⁹.

Oare mai știm să recunoaștem un bărbat înțelegător, disciplinat, puternic și stabil? Mai recunoaștem noi bărbații ca protectori ai familiei și nației? Libertatea și prosperitatea de care ne bucurăm au fost dobândite printr-un uriaș sacrificiu personal – de bani, timp și sânge – din partea a milioane de persoane, în cea mai mare parte bărbați.

Așadar, în cazul avortului, de ce bărbații nu-și mai protejează propriii copii și pe mamele acestora?

Sunt bărbații de acord cu caracterul sacru al vieții?

Aționăm în funcție de convingerile noastre. Este adevărat cu privire la orice aspect al vieții noastre. Suntem creaturi care se comportă în funcție de cum văd lumea.

În cartea *How Now Shall We Live?* (*Cum să trăim de acum?*), Chuck Colson a avansat trei întrebări fundamentale pe care și le pune oricine, conștient sau nu, pentru a-și organiza viața în funcție de răspunsurile la ele:

1. De unde venim și cine suntem?
2. Ce s-a întâmplat rău cu lumea?
3. Ce putem face pentru a repara lumea?

Principalele noastre convingeri legate de cine suntem, de ce suntem aici și ce e în neregulă cu lumea dictează în mare parte comportamentul nostru. Dacă noi, ca bărbați, avem o viziune egocentristă asupra vieții, ne comportăm într-un fel care ne aduce beneficii exclusiv nouă. Dacă noi, ca bărbați, am avea o viziune altruistă despre lume, ne-am comporta într-un fel care ar fi spre folosul celor din jur.

Dacă am crede în Dumnezeu, am tinde să (încercăm să) ne comportăm astfel încât să ne demonstrăm recunoștința față de El. Dacă nu credem în Dumnezeu, tindem să ne comportăm în

moduri care reflectă alte valori umane relative. Printre acestea se pot număra lucruri onorabile, precum morala, etica sau comunitatea. Sau se pot reflecta lucruri mai josnice, precum răzbunarea, setea de putere sau haosul.

În orice caz, felul în care acționăm, felul în care ne petrecem timpul și cel în care ne investim banii reflectă toate viziunea noastră despre lume. Acționăm în funcție de lucrurile în care ne punem credința.

Iar motivul principal pentru care noi, ca bărbați, nu protejăm viața și bunăstarea femeilor și copiilor nenăscuți este că nu mai credem cu adevărat în sfințenia vieții umane, în orice fel s-ar manifesta aceasta.

Dacă am crede cu adevărat că fiecare femeie are o valoare inestimabilă și că noi, ca bărbați, ar trebui să lucrăm împreună cu ele și să ne dăruim lor, nu am mai considera avortul ca pe o opțiune.

Avortul exploatează femeile și, după cum s-a văzut, este nociv pentru bunăstarea lor emoțională, spirituală și uneori chiar și fizică. Avortul degradează femeia și lărgeste prăpastia dintre sexe. În ultimă instanță, le dă putere bărbaților, înjosindu-le pe femei.

Dacă am crede cu adevărat că fiecare femeie are o valoare inestimabilă și că noi, ca bărbați, ar trebui să lucrăm împreună cu ele și să ne dăruim lor, nu am mai fi dependenți de pornografie, nu am mai avea aventuri extraconjugale și nu am mai schimba partenerele de sex una după alta. Toate aceste lucruri distrug relații, descurajează angajamentul unuia față de celălalt și generează nesiguranță.

Dacă am crede cu adevărat că fiecare ființă umană – concepută în mod planificat sau nu – are valoare eternă și că noi, ca bărbați, avem onoarea și privilegiul de a proteja și apăra o viață nevinovată, ne-am ridica masiv și am lupta până la sânge pentru copiii noștri nenăscuți. Nu numai că ne-am recucerit controlul asupra propriei sexualități, ca să nu mai provocăm sarcini nedorite, dar vom cere dreptul de a proteja viața nevinovaților. Am condamna public precedentul *Roe vs. Wade* – și nu numai pe motivul că le oferă libertate totală celor care vor să curme viața copiilor nenăscuți. Ci și pentru că ne interzice să-i protejăm pe cei care depind de noi pentru adăpost și siguranță.

Așadar, de ce bărbații nu sprijină cu adevărat conceptul de

sfințenie a vieții? Răspunsul stă în discuția despre viziunea asupra lumii. De unde venim și cine suntem? Dorința și pasiunea de a proteja viața copiilor nenăscuți are legătură directă cu răspunsul pe care ni-l dăm la această întrebare.

Cu ușoare variații, americanii se împart în două mari tabere în ceea ce privește explicația pe care și-o oferă despre originea omului: suntem creați sau am evoluat. Multe mari religii ale lumii pretind că un Creator a adus lumea și umanitatea la ființă. O formă de viață superioară ne-a proiectat, ne-a dat viață și ne-a pus aici.

Dacă credem astfel, vom tinde să credem și că această Ființă a avut o rațiune sau un motiv pentru a ne crea. În timp ce teiștii cred că Dumnezeu a creat lumea și ne-a lăsat singuri să cultivăm și să dezvoltăm planeta, alte religii prezintă un Dumnezeu care se implică îndeaproape în Creația Sa și lucrează asupra acesteia.

Fiindcă acest Creator este mai înalt și mai înțelept decât noi, El are și un plan pentru noi. Iar noi, ca oameni, trebuie să acceptăm lucrarea Sa prin intermediul nostru, chiar dacă de multe ori aceasta intră în contradicție cu ceea ce ne-am dori noi aici, pe Pământ.

Astfel, din punctul de vedere al acestei viziuni despre lume, răspunsul la întrebarea: „De unde am venit?” este: „De la Creator”. Această credință-certitudine dă valoare vieții și scop existenței.

Dacă credem că am evoluat fără nicio intervenție din partea unei ființe superioare, valoarea vieții nu mai e determinată de ceva mai presus de noi. Dăm noi înșine orice valoare considerăm acestei vieți. Această valorizare poate fi bazată pe diverși factori, printre care filozofie, cultură, condiții sociale și financiare și altele.

La întrebarea: „De unde am venit?”, oamenii care cad în categoria aceasta cred că răspunsul este: „Am evoluat fără intervenția niciunei ființe supreme”.

A doua parte a întrebării despre viziunea asupra lumii și răspunsul la ea izvorăsc natural din prima parte. Persoana care crede într-un Creator de orice fel cunoaște în mod firesc răspunsul la întrebarea: „Cine suntem?” Acesta este: „Suntem ființe create de o ființă superioară”. Cel care crede în evoluție va răspunde la această întrebare altfel, și anume: „Suntem ființe evolute care au apărut din întâmplare”.

Diferența majoră și vitală în lupta pentru apărarea copiilor

nenăscuți este valoarea. Viziunea noastră despre lume determină cât de mult preț punem unul pe celălalt și pe viața umană în general. Dacă credem că suntem creați de o ființă superioară, valorile noastre nu sunt autodeterminate. Ființa supremă are prerogativul de a conferi valoare. Dacă am evoluat la întâmplare, noi înșine suntem cei care definim valoarea vieții umane după bunul plac. Nu avem de răspuns în fața nimănu de sus. Astfel, motivul principal pentru care bărbații americani nu se implică activ în apărarea vieții umane este că ei nu cred că sunt creați de o ființă supremă care are un scop și un plan pentru ei. Ei cred că am evoluat, iar asta ne conferă autoritatea și puterea de a conferi vieții umane orice valoare socotim noi de cuviință.

Sunt multe exemple de bărbați atei care susțin viața, iar eu îi aplaud. Ei valorizează viața pe motive morale sau de etică, nu din perspectiva existenței unui Creator. Desigur, și această valoare pe care ei i-o conferă vieții este tot una ce depinde de bunul plac uman și se poate schimba în funcție de acesta. Însă valoarea pe care o conferim vieții când credem într-un Creator suprem nu se supune variațiilor omenești de perspectivă.

Exemple de conferiri arbitrare de valoare abundă în istorie. Sclavia modernă este pur și simplu devalorizarea unei populații de către alta pentru a-și servi scopurile. Traficul de persoane este devalorizarea unor categorii de femei pentru a servi scopurilor altor grupuri, de obicei formate din bărbați.

Avortul este devalorizarea vieții umane pe criteriul stadiului ei de dezvoltare, pentru a servi scopurilor altor oameni aflați mai sus pe scara dezvoltării.

Toate aceste cazuri sunt, desigur, discriminatorii. Sclavia discriminează pe criteriul de rasă, traficul de persoane discriminează în general pe criteriu de sex, iar avortul discriminează și pe criterii rasiale, și pe criterii de sex, la care adaugă încă un criteriu de discriminare: cel al stadiului de dezvoltare.

Cum de reușește avortul să discrimineze în atât de multe feluri? El își are originea în ideologia eugenistă, care este în mod tipic bazată pe discriminare rasială. Avortul exploatează femeile, așadar discriminează pe criteriu de sex. Și discriminează ființele umane nematurizate biologic, care încă nu pot vorbi, nu se pot exprima și

nici nu pot deschide proces la tribunal. Avortul discriminează și pe criteriul de handicap: în America, peste 90% din copiii diagnosticați prenatal cu Sindrom Down sunt avortați.

În mod ironic, culturii americane îi repugnă profund sclavia și traficul de persoane. Discriminarea pe criteriul de sex sau rasă ni se pare dezgustătoare și inacceptabilă. Dar încă nu înțelegem forma complexă de discriminare împotriva femeii și copilului pe care o presupune avortul.

Când se pronunță în favoarea avortului (fie în mod activ, fie pasiv, prin ignorarea problemei), bărbații în general nu își pun întrebări legate de viziunea lor despre viață. Însă orice bărbat care permite și chiar aprobă avortul ca pe un drept și un act moral nu face în mod logic și clar decât să aloce o valoare arbitrară și redusă mamei și copilului. Putem, așadar, trage concluzia că bărbații care sunt pentru avort cred că nu suntem creați, ci am evoluat, iar aceasta ne permite să ne determinăm singuri propriile valori.

Sau aceștia cred într-un Creator care ignoră sau dezaproabă valoarea vieții umane.

Ignoranța joacă un rol esențial în afirmarea culturală a avortului. Mulți bărbați care pretind că au credință în Dumnezeu sunt în favoarea avortului și asta pentru că fie nu-și iau în serios credința, fie nu i-au studiat dogmele, ceea ce face afirmarea religiei lor slabă și incoerentă. Și mai sunt bărbații care se pronunță pentru viață până când se confruntă cu o sarcină nedorită în familie. Tatăl, prietenul, soțul sprijină politic mișcarea pentru viață, până când o sarcină îi încurcă planurile personale. Atunci își pierde credința și devine un ipocrit, care apără public cu vorbe dreptul la viață, dar în particular se învoiește cu crima.

În oricare din cazuri, acești bărbați nu au fost niciodată serioși sau cu adevărat implicați în protejarea vieții umane inocente și a egalității între sexe.

Filozofii tentante

Chiar dacă mulți bărbați se declară pentru viață și refuză avortul în plan particular, există și filozofii subtile care le subminează determinarea în acest sens.

Principalele argumente sunt:

1. Avortul este o problemă a femeilor.
2. Viața câștigă valoare pe măsură ce se maturizează.
3. Avortul e doar un mijloc de combatere a altor flageluri sociale, precum suprapopularea, abandonul, povara financiară asupra guvernelor.
4. Grupările pentru-viață nu vor decât să salveze bebeluși, ignorând consecințele negative ale unei nașteri asupra familiei. Vor să salveze copiii de la avort fiindcă le pasă de viață la modul abstract, dar apoi nu le mai pasă ce se întâmplă cu viața după naștere.
5. Nu ar trebui să ne concentrăm asupra avortului, ci asupra reducerii numărului de sarcini nedorite.

1. Avortul este o problemă a femeilor. Am abordat în detaliu această idee la începutul cărții. Trebuie încă un lucru să mai spunem: mulți bărbați care se pronunță sincer în favoarea vieții cred în același timp și că nu pot face nimic pentru a opri holocaustul copiilor. Fiindcă *Roe vs. Wade* le-a răpit bărbaților dreptul de a-și proteja propriii copii nenăscuți și fiindcă presa și guvernul continuă să repete neobosite mantra avortului ca problemă exclusiv a femeilor, acești bărbați tind să evite să se implice în problemă. Ei cred că nu au nici puterea, nici dreptul de a lupta pentru copiii nenăscuți și pentru o reală egalitate între sexe.

2. Viața câștigă valoare pe măsură ce se maturizează. Fiindcă apărătorii avortului nu mai au argumente pentru a susține că viața din sânul femeii e doar un „mănușchi de celule”, sau „țesut fetal”, și-au rafinat argumentele. După ce știința medicală a dovedit fără putință de tăgadă că viața umană începe de la concepție și că noua viață este de la bun început un individ distinct și separat, cu propriul cod genetic și care are doi părinți, dezbaterea din jurul avortului nu se mai referă la existența vieții în sine, ci la valoarea ei în acest stadiu de gestație.

Există autori care au abordat pe larg această discuție (de exemplu, Scott Klusendorf, în volumul *The Case for Life / În apărarea vieții*). Abordarea valorii progresive se poate strecura în gândirea bărbaților care se opun avortului, subminând angajamentul

acestora față de copilul nenăscut și de mama lui. Ideea centrală a valorificării progresive spune că nenăscutul dobândește valoare pe măsură ce se maturizează. Avortul înainte de un anumit stadiu al dezvoltării lui este, se spune, acceptabil, dacă ne bazăm pe anumiți factori. Printre aceștia se numără așa-zisa viabilitate, abilitatea de a simți durerea, dezvoltarea anumitor organe, facultatea de a simți etc. Aceasta este o pantă alunecoasă și irelevantă pentru cei care pun preț pe viață. Ei recunosc că orice copil are valoare infinită în momentul creării sale, iar valoarea sa depinde de tipul acestei ființe, nu de stadiul de dezvoltare al acesteia (sau de alt factor variabil). Cu alte cuvinte, copilul nenăscut este la fel de viu la vârsta de o săptămână ca și la 30 de săptămâni – și la fel de mort dacă la unul din aceste stadii este avortat.

Abordarea valorizării progresive tinde să facă o zonă gri dintr-o chestiune care nu poate fi decât în alb sau negru.

Există bărbați care cred că avortul înainte de un anumit stadiu de dezvoltare este acceptabil. Nu este o perspectivă care afirmă viața, este o vedere care înclină în favoarea avortului. Una care permite unor vederi subiective să dicteze viața sau moartea.

3. Avortul combate alte flageluri sociale. Primesc destul de frecvent emailuri de la persoane bine intenționate, pe care le preocupă în mod sincer bunăstarea socială. Acestea mă întreabă adesea de ce să salvăm copiii de avort când avem deja prea mulți copii care trăiesc pe banii statului, în sistemul de asistență maternală, în familii de drogați și așa mai departe.

Cu toate că îi înțeleg și le împărtășesc îngrijorarea în ceea ce privește copiii din societatea americană, premisa de la care pornește întrebarea lor este una tulburătoare.

Premisa lor este că e mai bine să curmi viața copiilor nenăscuți pentru a-i salva de la o viață posibil dificilă sau pentru a feri sistemul național de asigurări sociale de o povară în plus.

Mai pe șleau, e mai bine să ucizi decât să lași să trăiască.

Atât întrebarea acestor oameni, cât și premisa de la care ea pornește este plină de supoziții ilogice și paradoxuri. Iată câteva:

- Presupunerea că e mai bine să fii mort decât în viață nu este o teorie testabilă. Din moment

ce majoritatea nu am murit și nu ne-am întors după aceea la viață, sunt prea puține dovezi care să arate că moartea este preferabilă vieții. Deși multe credințe susțin că bebelușii și copiii nenăscuți sunt trimiși într-un loc bun după moarte, acestea nu propovăduiesc trimiterea lor intenționată în acel loc.

- În mod ironic, sinuciderea ne oripilează și ne întristează. Când cineva alege în mod liber moartea în locul vieții, presupunând că moartea e mai bună, spunem că e o tragedie. Dar când părinții curmă în mod voit viața propriului lor copil, plecând de la premisa că moartea e mai bună pentru el, spunem că e dreptul lor să aleagă.
- Când copiii cresc în condiții grele, este trist și suntem îndemnați să facem ceva. Dacă un copil crește la orfelinat, într-o familie săracă, fără tată, sau are alte probleme, comunitatea trebuie să-l ajute. Oare ne vom gândi să-i curmăm viața pentru a-i curma chinurile? Oare nu putem înțelege că lupta și obstacolele fac parte din condiția umană și adesea contribuie la sănătatea, productivitatea și succesul nostru ca oameni?

Deși sunt o mulțime de exemple triste de tineri din familii monoparentale care ajung să aibă probleme cu drogurile, alcoolul, abuzurile și violența, există și multe exemple de tineri care și-au alungat demonii și au ajuns la niveluri uimitoare de succes personal și profesional. Președintele Barack Obama este unul dintre aceștia: născut într-o familie monoparentală, în circumstanțe mai puțin favorabile, a ajuns cel mai puternic om din lume.

Oare avem noi dreptul să luăm viața cuiva înainte să-i dăm șansa de a experimenta viața din plin, cu bucuriile și suferințele ei, cu triumfuri și căderi, cu râs și cu plâns?

Această premisă ascunde de fapt o viziune în favoarea controlului populației. Ea pornește de la presupunerea că, dacă ești sărac, crești la orfelinat sau într-o comunitate dezavantajată, nu ești chiar o persoană în sensul deplin al cuvântului. Apărătorii vieții văd însă minunatul potențial, posibilitatea de răscumpărare și valoarea fiecărei persoane, indiferent de rasă, culoare a pielii, statut socioeconomic sau program guvernamental.

De asemenea, uităm mereu că americanii sunt foarte productivi. Cercetătorul Dennis Howard a calculat că, după 1973, când s-a liberalizat avortul, am pierdut 45 de trilioane de dolari (45.000 de miliarde de dolari) în termeni de produs național brut²⁹⁰. De ce nu mai face față sistemul național de pensii? Am curmat viețile oamenilor care azi ar fi adus bani în sistem.

La aceasta se adaugă alt fapt tulburător: când societatea își asumă rolul de a determina care persoană are rolul de a trăi și care nu, o ia pe o cale de pe care cu greu se mai poate întoarce. Dacă societatea poate determina valoarea vieții copiilor nenăscuți, poate determina valoarea oricărei vieți.

4. „Vreți să salvați bebelușii, dar nu faceți nimic pentru cei deja născuți.” Am ezitat dacă să includ acest punct în discuție, dar se pare că și acesta contribuie la subminarea dorinței bărbaților de a proteja viața. Este o formă de intimidare de care apărătorii avortului se folosesc pentru a le băga pumnul în gură celor care nu sunt de acord cu ei.

Idea promovată este că, dacă lucrezi pentru a proteja bebelușii și femeile de avort, dar tu însuși nu adopți, nu ieși în grijă sau nu devii mentor pentru un copil, înseamnă că de fapt nu te preocupă viața. Te preocupă doar bebelușii. Angajamentul tău pentru a-i salva este superficial, iar tu ignori nevoile celor deja născuți.

Putem demonstra invaliditatea acestui raționament pe mai multe paliere:

1. Un bărbat care apără viața recunoaște salvarea de la moarte drept scopul său primordial și urgent. E problematic să spui că un astfel de scop ar trebui subordonat grijii pentru o persoană în viață care nu e însă în primejdie de moarte. Secția de urgențe a

spitalului nu se închide pentru a acorda prioritate pacienților deja existenți în spital. Nici pompierii nu se desființează, pentru a se concentra pe construirea de case mai sigure în caz de incendiu. Și nici poliția nu renunță să vâneze criminalii, pentru a se dedica exclusiv prevenirii delincvenței. Societatea înțelege că protejarea și salvarea vieții este un obiectiv cu prioritate absolută. Furnizarea de îngrijiri pentru cei în viață este esențială, dar nu este suficientă dacă nu ne dedicăm în primul rând salvării de vieți.

2. Raționamentul pleacă de la presupuziția că bărbații care apără dreptul la viață nu se implică și în alte lucrări sociale. Este o falsă presupunere. Știu zeci de oameni care se luptă pentru dreptul la viață și sunt profund implicați și în alte activități, precum adoptarea, oferirea de asistență maternală, programe cu biserica, meditarea elevilor defavorizați, organizarea de grupuri de activități pentru tineret, implicarea în servicii sociale și alte programe de asistență, precum și o mulțime de alte inițiative legate de calitatea vieții celorlalți. Majoritatea celor care apără dreptul la viață al copiilor nenăscuți sunt atât de preocupați de aceștia și de familiile lor, încât le acordă porțiuni generoase din timpul, energia și resursele lor materiale, pentru a salva și îmbunătăți calitatea vieții în orice stadiu de dezvoltare a acestora.
3. În societate, oamenii joacă o multitudine de roluri. A spune că unui bărbat care apără viața copiilor nenăscuți nu-i pasă de societate înseamnă să spui că rolul acestuia nu este unul vital. Am putea spune același lucru și despre cineva care are grijă de un copil deja născut. Dar, în realitate, ar trebui să fim recunoscători față de cei care îi ajută pe cei din jur în orice stadiu al vieții lor. Mulți dintre noi chiar asta facem.

5. Nu ar trebui să ne concentrăm asupra avortului, ci asupra reducerii numărului de sarcini nedorite. Este o

afirmație obișnuită, chiar și în rândurile celor care luptă împotriva avortului. Ei sesizează cumva că adevărata cauză a avortului este de fapt promiscuitatea sexuală, pornografia și destrămarea căsătoriei și familiei ca instituții.

La afirmația subliniată mai sus, eu răspund de obicei: „Ați fi de acord cu închiderea centrelor de tratament pentru cancer pentru a finanța mai bine cercetarea cancerului? Sau poate că ar trebui să închidem camerele de urgență ale spitalelor pentru a ne concentra pe programe educaționale de prevenție a accidentelor?”

Problema cu această afirmație este că presupune că epidemia de avorturi este o problemă liniară, de tip cauză-efect.

Dar nu este așa. În primul rând, avortul este mai degrabă o țesătură care cuprinde o mulțime de cauze, efecte, simptome, condiții și circumstanțe.

În al doilea rând, dacă te concentrezi pe munca de prevenție, dar refuzi să oprești avorturile, obții tot milioane de decese și familii distruse. Ignorarea morții nu ajută prevenția, ci ignoră chiar viețile disprețuite de propovăduitorii avortului. E ca și cum ai folosi ambulanța și pe post de dric.

Asta nu înseamnă că nu trebuie să ne străduim să identificăm și să combatem toate cauzele avortului. Dar să facem asta cu prețul altor copii uciși sub nasul nostru este sfruntat și complet lipsit de etică.

În multe cazuri, o sarcină neplanificată reușește să devină catalizatorul unei schimbări pozitive în viața părinților. Uneori îl stimulează pe partener să-și caute de lucru, pentru a putea avea grijă de copilul la care până acum nu se aștepta. Mama ar putea în cele din urmă se renunțe la droguri, pentru că acum îi pasă de altcineva decât de ea însăși. Bunicii intră și ei în peisaj și își găsesc un rost, ajutând la îngrijirea nepotului.

Tindem să vedem sarcina neplanificată ca pe ceva complet negativ. Dar, după cum știu toți părinții, un bebeluș schimbă totul. Iar schimbările pe care acesta le aduce sunt cel mai adesea extrem de pozitive pentru întreaga familie, chiar dacă vine pe neașteptate. Un bebeluș ne face cel mai adesea să dăm tot ce e mai bun din noi, ne învață sacrificiul de sine și poate fi catalizatorul unei evoluții uriașe și al unei schimbări în viața părinților și a familiei extinse.

Poate că v-am exasperat deja. Se pare că bărbații sunt niște porci absoluți, complet incapabili de a-și controla apetitul sexual. Au devenit atât de feminizați că sunt aproape de nerecunoscut. Majoritatea nu știu nimic despre avort, iar mulți susțin practica în mod tacit – chiar și cei care merg la biserică. Cei care sprijină și afirmă valoarea vieții sunt păsări rare. Și sunt în mod constant ispitiți să renunțe la pasiunea lor și la angajamentul asumat, fiindcă asupra lor se exercită puternice forțe sociale și intimidări, la care se adaugă incapacitatea de a face ceva din punct de vedere juridic. Cultura noastră crede cu convingere că bărbații nu au nimic de spus în decizia cu privire la avort, iar majoritatea și-au acceptat soarta.

Chiar nu pot face nimic bărbații pentru a promova adevărata egalitate între sexe și a-și salva copiii nenăscuți și familia de la holocaustul avorturilor?

Ba da.

Noi putem pune capăt acestei stări de fapt.

BĂRBAȚII POT PUNE CAPĂT SITUAȚIEI

Am crescut într-o familie stabilă, iubitoare. Părinții mei sunt căsătoriți de 45 de ani. În liceu m-am ferit de probleme, iar la facultate am studiat muzica. Într-o seară, la un eveniment social, am văzut în cealaltă parte a încăperii o femeie frumoasă. Jessica era fascinantă și m-a prins în laț. După șase luni, i-am dat întâlnire. Peste câțiva ani, ne-am căsătorit.

Ne-am început viața împreună la Pittsburg, în statul Pennsylvania. Am început să lucrez cu jumătate de normă la un post de radio local, iar ea lucra ca învățătoare. Eram membri activi ai bisericii și aveam toate speranțele și visele unui cuplu de tineri căsătoriți.

Câțiva ani mai târziu, Jess a rămas însărcinată. Eram entuziasmați și speriați, ca toți noii părinți. Sarcina a fost cu bune și rele, dar în 28 octombrie 1999 ni s-a născut primul fiu. Aveam 26 de ani.

Nimic mai normal în creșterea, educația și căsnicia mea. Am crescut în biserică, am urmat învățăturile și exemplul lui Iisus

Hristos și am încercat să fiu un tip de treabă. Majoritatea cunoșutilor mă plăceau, iar eu îi plăceam pe majoritatea.

Sprijineam cu pasiune cauza pentru-viață dacă eram întreat. Știam versete din Biblie care argumentau în favoarea acesteia și făceam donații către un centru de informare pe probleme de sarcină. Le-am oferit și consultanță gratuită celor de la centru.

Dar, stând la maternitate în acea zi de octombrie 1999, cu fiul meu în brațe, ceva s-a schimbat în mine. Duceam pe brațele mele o viață nouă. Neajutorată, nevinovată și... îmi aparținea.

Îmi amintesc că în acel moment mi-am dat seama cât de grav era actul avortului și m-am întreat cum poate cultura noastră justifica uciderea atâtor vieți inocente și neajutorate. Bebelușul meu, fiul meu, ar fi putut la fel de bine să fie avortat dacă eu aș fi fost altfel.

În ziua aceea, a început noua mea aventură de viață. Am început să mă documentez, pentru a afla mai multe despre avort și impactul acestuia asupra femeilor, bărbaților și societății în general.

Peste opt ani, un prieten bun de-al meu m-a întreat dacă nu voiam să mă alătur unei inițiative în premieră pentru a salva bebelușii de la avort.

La doi ani distanță s-a născut proiectul Online for Life. Prin compasiune, har și educație, acum salvăm de la avort familii din toată America.

V-am spus povestea mea doar pentru a vă demonstra că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții într-o sfântă ignoranță cu privire la dimensiunea răului, discriminării și morții aduse de avort în viața oamenilor. Știam că avortul exista, dar nu făceam nimic ca să ajut pe cineva. Nimic! Eram mulțumit cu viața mea sigură, sub un clopot de sticlă, liberă de orice responsabilitate în ceea ce privește salvarea copiilor și părinților de la avort.

În ultimii ani, am avut onoarea de a vorbi cu multe femei și mulți bărbați care au trecut printr-un avort. Poveștile lor mi-au dat și mai mult de gândit în legătură cu tragedia avortului. Acum îmi dau seama că tentaculele acestui flagel se extind mai departe de copilul din pântec. Ajung la inimile părinților, ale fraților, ale bunicilor acestuia, ajung să destrame comunități, state, națiuni.

Avortul nu este o problemă oarecare. Este MAREA problemă.

Așadar, i-aș întreba pe bărbați, ce urmează? Sunt unii care îmi seamănă? V-ați examinat viața, ați recunoscut că o treime dintre voi ați fost implicați într-un avort și că la fiecare 25 de secunde un copil își pierde viața? Că avortul a dat peste cap aproape fiecare aspect al vieții noastre? Poate ați crezut că avortul e exclusiv problema femeii și nu un flagel care distruge drepturile acesteia și egalitatea dintre sexe?

Dacă ați citit până aici și încă ați rămas susținători ai avortului, vă mulțumesc pentru că ați acordat din timpul vostru unei cărți care vine în contradicție cu convingerile voastre. Puțini sunt cei care fac astfel de eforturi. Vederile noastre nu coincid, dar aștept reacțiile voastre și sper să avem un dialog productiv cândva. Sunt pe deplin conștient de faptul că mulți, foarte mulți oameni se agață cu putere de ideea că avortul este un drept al femeii, că este esențial pentru sănătatea acesteia și că emancipează femeia pe scara socială. Sper că v-am oferit câteva date și puncte de vedere care să vă dea de gândit.

Poate că nu erați siguri cu privire la impactul avortului asupra femeii și societății, iar această carte v-a făcut să gândiți mai critic despre chestiunea avortului. Nu ezitați să vă puneți întrebări, căutați să aflați cât mai multe, cercetați. Miza e prea mare ca să-i întoarceți spatele fără să faceți nimic.

Și, dacă faceți parte dintre cei cărora cartea le-a stârnit interesul, le-a dat curaj sau i-a convins, vă îndemn să citiți mai departe. Dacă încercați deja să promovați adevărata egalitate între sexe prin combaterea practicii avortului, dați-mi voie să vă mulțumesc.

Iar de aici să mergem împreună mai departe.

După cum am mai spus, femeile nu vor dobândi deplina egalitate în drepturi cu bărbații, iar copiii nenăscuți nu vor fi cu adevărat salvați de la moarte atâta timp cât bărbații nu se ridică masiv pentru a sta alături de femei ca parteneri adevărați. Nu este o afirmație sexistă. Ea vorbește despre necesitatea unui efort comun pentru a urni o națiune să respingă avortul în loc să-l accepte.

Este posibil? Sigur că da. Așa cum bărbații și-au unit eforturile cu femeile pentru a opri avortul în America secolului al XIX-lea, iar rezultatele au durat aproape un veac. Și în alte momente întunecate ale istoriei bărbații au lucrat umăr la umăr cu femeile

într-un anumit scop. William Wilberforce a reușit să răstoarne tradiția de cinci milenii a sclaviei doar într-o viață de om, implicând atât femeile, cât și bărbații în lupta pentru alungarea acestei grave nedreptăți sociale din interiorul granițelor marelui Imperiu Britanic.

Cele mai mari mișcări pentru dreptate socială din istorie s-au creat prin asocierea în luptă a bărbaților și femeilor. Aceasta, dragi bărbați, este calea prin care să abandonați tăcerea și să vă alăturați fraților și surorilor care deja câștigă teren în bătălia cu avortul.

De la bărbat la bărbat

Renunțați la afurisita de pornografie. Nu vă mai culcați cu altcineva în afară de soție. Nu mai schimbați femeile ca pe ciorapi, folosindu-le pentru propria plăcere și apoi aruncându-le când v-ați plictisit de ele.

E un stil de viață vulgar, lipsit de respect, egoist și care vă asigură o proastă reputație.

Plus că, la un moment dat, vă va transforma și în ucigași. Ai unui copilaș nevinovat. Poate ai mai multora.

Pornografia

Sunt puține studii despre legătura dintre pornografie și avort, în principal pentru că sunt prea puține organizații dispuse să abordeze subiectul. Plus că majoritatea banilor se investesc în cercetări care argumentează în favoarea avortului.

Pornografia este o industrie uriașă, extrem de puternică.

Dar, deși sunt prea puține argumente științifice în favoarea legăturii dintre pornografie și avort, dați-mi voie să emit o teorie.

Legătura dintre pornografie și promiscuitatea sexuală a fost stabilită de decenii. S-a stabilit că pornografia este cauza aventurilor extraconjugale și a partenerilor multipli de sex. Un raport al Institutului pentru Căsătorie și Religie ajunge la următoarea concluzie: „Consumatorii de pornografie prezintă un risc mai mare de a contracta o infecție cu transmitere sexuală (ITS) sau de a concepe un copil în afara căsătoriei”²⁹¹.

Este evident că promiscuitatea de orice fel deschide ușa pentru

o droaie de BTS-uri, printre care și contractarea virusului HIV, ce predispune la declanșarea SIDA. În SUA se înregistrează 20 de milioane de noi cazuri de ITS anual, numărul total al celor care suferă de astfel de boli în America fiind de 110 milioane, conform statisticilor Centrului American pentru Controlul Bolilor (CDC). Costurile de tratament sunt de 16 miliarde de dolari pe an²⁹². Această situație se poate evita foarte bine. Pentru cei necăsătoriți, abținerea este singura metodă care asigură sănătatea sexuală 100%, iar în cuplurile căsătorite același rol îl joacă fidelitatea. Institutul Medical pentru Sănătate Sexuală subliniază că, dacă practici abținerea, „este extrem de mică probabilitatea de a contracta una din cele 25 de infecții cu transmitere sexuală, care sunt în cea mai mare parte incurabile și pot favoriza apariția cancerului în timp”²⁹³.

Și vă mai atrag atenția că promiscuitatea sexuală duce și la sarcini neplanificate care sunt terminate prin avort. Nu trebuie să ai doctoratul în științe sociale ca să faci această legătură.

Așadar, dependența ta de pornografie poate duce la moartea unei alte ființe umane. E chiar atât de importantă pornografia pentru tine?

În afară de distrugerea iminentă a căsniciei, a celorlalte relații pe care le ai și a propriului tău caracter, mai există și posibilitatea de a provoca moartea unui copil nenăscut.

Sigur că orice bărbat cu sânge în vine e ispitit de pornografie, nici eu nu fac excepție. Suntem înconjurați, asaltați, nici măcar un meci nu putem urmări fără să ni se bage pe gât puțină pornografie.

Și mulți sunt deja total dependenți de ea. În cazul lor nu mai e doar viciu, ci necesitate.

Domnilor, nimic bun nu iese din asta. Nimic. Nu dați click pe linkul acela. Căutați tot ajutorul psihologic, motivarea, consilierea și intervenția de care aveți nevoie. S-ar putea să ajungeți și ucigași dacă nu o faceți.

Aventurile extraconjugale

Am avut privilegiul de a consilia bărbați care au avut aventuri. Absolut toți mi-au spus că a fost o greșeală oribilă, îngrozitoare.

Mi-au mărturisit deschis că au plătit puțin sex ieftin cu prețul destrămării unei relații de durată. Și nu le-a rămas decât suferința.

Oameni buni, o aventură extraconjugală vă expune pur și simplu la riscul unui avort. Vă înșelați soția și lăsați gravidă altă femeie. Acum secretul vostru s-a transformat în dovada vie a im-prudenței voastre. Soluția logică? Avortul, că doar nu reinventăm noi roata.

Mai bine investiți în căsnicia voastră. Mereu ni se pare că tot ce merge prost este din vina femeii. Ce-ar fi dacă v-aș spune că cel mai adesea e de fapt vina noastră? Să ne rezolvăm propriile probleme, iar căsnicia va merge ma bine. Oricum, cel mai probabil este că noi suntem problema.

Relațiile pasagere

Dacă sunteți necăsătoriți și vă place să aveți mai multe partene-re, sunteți un risc major pentru copiii voștri nenăscuți și un afront pentru femei. Și stricați imaginea bărbaților în general. Nu numai că nu sunteți dispuși să vă implicați mai profund în relația cu o femeie înainte să vă culcați cu ea, dar nici măcar nu aveți decența să o faceți când aflați că a rămas însărcinată.

Știu că trăim într-o cultură suprasaturată de sex. Știu că tratăm căsătoria ca pe ceva de modă veche, care nu ne mai reprezintă. Știu că abstența e prezentată ca nebulie curată în școlile publice și în multe alte locuri.

Voi sunteți bărbații cărora le place puterea pe care le-o conferă avortul. Voi sunteți vectorii industriei avorturilor, care burdușiți buzunarele furnizorilor de astfel de servicii și care ați inventat replica: „E decizia ta, iubito. Te sprijin, orice decizie ai lua”.

Chiar dacă mi-ar plăcea să vă spun lucruri amabile și sensibile, acesta este adevărul. Sunteți băieți care nu se maturizează nicio-dată. Vă folosiți de femei pentru a vă satisface impulsurile sexuale și vă lipsește disciplina și maturitatea de vă autocontrola. Vorbiți despre egalitate și drepturile femeii, fiindcă asta vă dă un certificat de bună purtare pentru stilul de viață pe care-l adoptați, iar voi sunteți în prima linie a apărătorilor avortului. Și faceți asta numai pentru a putea continua să vă culcați cu cine vreți fără consecințe.

Maturizați-vă! Găsiți un bărbat care îi este credincios soției de două decenii și încercați să-l imitați. Nu vă mai modelați viața după spusele negustorilor de sex fără creier de la televiziune și de pe YouTube și recunoașteți că nu dați doi bani pe o femeie decât atâta timp cât aceasta vă dă ceea ce vă doriți.

Voi sunteți întruparea avortului și motivul pentru care femeile continuă să fie exploatate.

Mesaj către femei

Puteți, vă rog să nu mai aveți de a face cu acești tipi? Dacă vă culcați cu un bărbat căsătorit, sunteți folosite. Dacă vă culcați cu un bărbat care nu v-a luat de soție, sunteți folosite. „Traiul în comun” e doar un termen simandicos pentru afirmația: „Vreau să te folosesc pentru relații sexuale până mă plictisesc de tine”.

Vă rog să-l dați afară imediat și căutați-vă un bărbat decent, care vă acceptă și vă tratează ca pe un egal, care și-ar da viața pentru voi. Oricine altcineva este o pierdere de timp.

În plus, probabilitatea ca acest ratat să vă lase însărcinate este mare. Cine o să trebuiască să ia o decizie legată de copil? Voi. Cine va fi singura persoană responsabilă în mod legal în această privință? Voi. Cine va suporta cumplita povară a unui avort? Voi.

Meritați mai mult. Meritați să fiți mai bine tratate, mai respectate și protejate de cineva care e dispus să rămână lângă voi toată viața. Nu vă mulțumiți cu mai puțin.

Mesaj către bărbații care știu din experiență ce e avortul

Vreau să mă adresez acum celor care citesc aceste rânduri și care au trecut prin experiența unui avort. Sunt convins că vă stă în putere să curmați practica avortului. Poveștile voastre, suferința voastră și perspectiva pe care o aveți acum lipsesc din dezbaterile care au loc în jurul acestei chestiuni.

Ați văzut vreodată un reportaj despre experiența unui bărbat care a trecut printr-un avort din postura de tată al copilului nenăscut? Astfel de relatări apar foarte rar.

Steven Tyler, solistul de la trupa de rock Aerosmith, și-a

mărturisit o astfel de experiență. În 1975, Tyler avea 25 de ani, iar prietena lui, care avea 14 ani și împreună cu care locuia, a decis să avorteze copilul pe care îl concepuseră împreună. În memoriile fără perdea intitulate *Walk This Way, The Autobiography of Aerosmith*, solistul povestește: „A fost o criză mare. E lucru mare când ceva crește împreună cu femeia, dar ne-au convins că nu putea să meargă bine și că ne-ar fi distrus viața”.

Prietena lui Tyler, de care ulterior s-a despărțit, a făcut un avort salin, procedură cruntă, care presupune introducerea unei soluții care arde încet și ucide copilul. Tyler a fost de față la procedură. „Te duci la medic, iar acesta introduce un ac în burta ei, introduc soluția și pe urmă stai și te uiți. Iese mort. Am fost cam distrus. Îmi ziceam întruna: «Iisuse, ce-am făcut?»”²⁹⁴

După moartea lui Michael Jackson, s-a descoperit că scrisese un cântec despre pierderea unui copil prin avort, posibil chiar al lui. Înregistrat în anii 1980, *Song Groove (Abortion Papers)* include un protest față de decizia partenerii de a avorta copilul lor:

„Actele alea de avort

Semnate în numele tău împotriva cuvintelor Domnului

Actele alea de avort

Gândește-te la viață, aș vrea să am copilul meu”²⁹⁵.

1. Regăsiți-vă inima, începeți o nouă viață.

Acestea sunt mărturiile puternice și sunt zeci de mii, poate milioane de bărbați care au aceeași poveste. Sunt povești pe care trebuie să le spună, fie și unei singure persoane, unui singur cuplu, unui singur adolescent care habar n-are despre ce e vorba.

Povestea voastră, deși dureroasă, este și răscumpărătoare. Dacă încă nu v-ați împăcat cu acest episod din viața voastră, veți avea astfel ocazia să o faceți, pentru a vă vindeca.

Charlie are vreo șaptezeci de ani. El a dus-o pe prietena lui să facă avort în 1972. La scurt timp după aceea, și-a pus viața în ordine, s-a căsătorit cu altă femeie și a rămas împreună cu ea timp de aproape 40 de ani. Au copii și nepoți. Cu toate acestea, nu a scăpat niciodată de durerea și vinovăția lăsate în urmă de acel avort, pe care i l-a ascuns până și soției. Până la urmă, s-a tămăduit după ce s-a izolat pentru o vreme în cadrul unui program oferit de

organizația Rachel's Vineyard, care se adresează persoanelor care au făcut avort – femei și bărbați.

După participarea la program, a vrut să se implice într-o activitate de apărare a vieții și împotriva avortului. Așa că, la îndemnul bisericii, a participat și la o sesiune de rugăciune în comun de 40 de zile, însoțită de post și intitulată *40 de zile pentru viață*. Participanții se rugau pentru curmarea flagelului avortului.

A mers foarte înfocat în primele rânduri (în fața unei clinici de avort), pentru a se ruga și a vorbi cu bărbați mai tineri care își aduceau femeile să facă avort, le povestea de greșeala sa, pe care o regreta și după 40 de ani. Zâmbind larg, el a recunoscut: „Stând aici, rugându-mă și spunându-mi povestea acestor tineri, simt că Dumnezeu mă vindecă. Nu m-am mai simțit niciodată atât de liniștit și de bucuros”²⁹⁶.

Cum să scăpați de povara rolului pe care l-ați jucat într-un avort?

Recunoașteți-vă vina, asumați-vă responsabilitatea și găsiți vindecarea. Poate că nici nu ați știut că ați contribuit în mod activ sau pasiv la curmarea unei vieți. Poate că mama copilului a insistat să facă avort. Poate că familia, prietenii sau alte persoane cu autoritate v-au presat să faceți avort.

Acum însă sunteți parte din asta și trebuie să v-o asumați.

Recunoașterea și asumarea responsabilității pentru rolul vostru activ sau pasiv în avort sunt absolut necesare dacă vreți să îi salvați pe alții.

Iertarea, pacea și bucuria vor fi roadele acestei schimbări. Dar asumarea responsabilității și mărturisirea sunt pași care trebuie făcuți.

Aceasta nu este o carte de consiliere pentru cei care au suferit după avort. Nu sunt nici pe departe capabil de așa ceva. Vă îndemn să pășiți de îndată pe calea vindecării și restabilirii. Familia și relațiile voastre ar putea depinde de asta. Și, când veți simți iertarea și pacea, s-ar putea să fiți gata să-i ajutați pe alții să nu se mai chinuie atâta timp, ca voi.

Ca ucenic al lui Hristos, sunt convins că puteți găsi iertare și mântuire în El. Vă îndemn să-L căutați.

2. Spuneți-vă povestea celor dragi în care aveți încredere.

Vă cer să faceți ceva extrem de greu. În unele cazuri, s-ar putea să nu fie potrivit acest sfat.

Totuși, poate că v-ați dat seama că a venit momentul să rupeți tăcerea. Poate că un membru al familiei se gândește să facă avort și nu știe prin ce ați trecut voi. Poate aveți un fiu adolescent sau o fiică ce crede în avort ca soluție rezonabilă, fără să aibă idee de suferința și tragedia prin care ați trecut.

Poate că relația voastră trece printr-un moment critic și nu ați reușit până acum să vă dați seama de ce. Poate că există o tensiune, o distanță între voi și o mânie aparent nemotivate.

Nu mi-e ușor să vă cer asta și vă îndemn să cântăriți cu grijă efectele unei posibile împărtășiri a poveștii voastre cu ceilalți. Poate că înainte ar trebui să cereți sfatul unui prieten apropiat, al unui preot, al unui psiholog înainte de a le spune membrilor familiei. Ați putea risca să stricați relații, să vă fie rușine, să creați tensiune între voi și ceilalți.

Dar povestea voastră ar putea să facă diferența între viață și moarte pentru un copil nenăscut. Și cel mai probabil că povestea voastră va salva viața unui copil care încă nu a fost conceput. Ar putea determina un membru al familiei care în acest moment vede avortul ca pe o soluție să-l vadă altfel mai târziu, ca pe o decizie teribil de nocivă pentru toți cei implicați. Povestea despre decizia voastră de a curma o viață cu ani în urmă ar putea acum salva altă viață.

3. Mărturisiți-vă în public.

Spuneți-vă povestea unui public mai numeros.

E nevoie de mult curaj, oameni buni. Niciun bărbat care s-a hotărât să se confrunte cu avortul la care a fost cândva părtaș nu vrea să-și spună povestea unor străini. Asta nici nu o poate face orice bărbat.

Dar o pot face destui. Iar avortul nu se va sfârși dacă ei nu o fac.

De ce? Pentru că de asta se tem cel mai mult acele forțe și

organizații care promovează în mod activ avortul. Se tem de curajul vostru de a vă asuma responsabilitatea, de faptul că recunoașteți că ați folosit și exploatat o femeie, că vă recunoașteți greșeala. Aceasta ar fi cea mai puternică armă împotriva promotorilor avortului.

Trebuie să fii un bărbat puternic ca să recunoști că ai făcut rău cuiva. Trebuie să fii un bărbat puternic ca să recunoști asta în public. Și avem nevoie de bărbați puternici.

Iar povestea voastră nu va fi numai despre eșec și răul făcut altuia. Va fi și despre mântuire și începerea unei vieți noi. Despre transformarea propriilor greșeli și a propriului egoism în victorii și în altruism.

Când oamenii vor afla că mii și zeci de mii și sute de mii de bărbați sunt gata să admită că au făcut rău lăsându-se implicați într-un avort, că astfel le-au făcut rău femeilor, copiilor și familiilor lor, se vor trezi și-și vor da seama că au făcut o greșală groaznică, oribilă. America se va trezi. Lumea se va trezi.

Și vom lucra împreună pentru a îndrepta această greșală.

Poate că veți fi condamnați. Sau judecați. S-ar putea să vă pierdeți prieteni sau să îi îndepărtați pe unii membri ai familiei. Sper din tot sufletul, însă, ca acestea să nu se întâmple. Și vă promit că vă veți găsi și apărători, suporteri, tovarăși de drum. Mă puteți include și pe mine printre aceștia.

Există un site pe Internet unde americanii își pot scrie aceste povești, sub nume propriu sau sub anonim: *www.abortionmemo-rial.com*. Este gândit ca un loc potrivit, de omagiu, pentru părinții care au făcut avort și vor să se vindece.

Bărbații care vor să pună capăt practicii avortului

Avortul nu va dispărea ca practică generalizată până când fiecare bărbat nu va alege să trăiască altfel decât în mod egoist. Avortul există din cauza egoismului bărbaților. Și va continua să existe cât timp aceștia caută propria putere, propriul control și propria plăcere. Să recapitulăm cele mai importante motive sociale care i-au determinat pe bărbați să promoveze avortul: controlul populației și eugenia.

Controlul populației este, prin însuși numele său, o chestiune de putere. Un grup are autoritatea de a controla pe altul. Un grup decide dacă o anumită populație are dreptul să fie redusă sau chiar eliminată cu totul, fiindcă cei din primul grup se cred mai deștepți și mai înțelepți decât cei din celălalt grup.

Raționamentul ar putea avea circumstanțele atenuante ale bunelor intenții. Grupul care deține controlul s-ar putea să facă asta deoarece vrea să se asigure că lumea are destulă mâncare, că se elimină sărăcia sau că educația prosperă. Toate acestea sunt scopuri meritorii. Dar pot fi abordate și fără să facem avorturi sau să sterilizăm femeii.

Problema foamei pe planetă nu are de a face cu abundența de mâncare. În lume se produce mai mult decât destul pentru a hrăni fiecare persoană de pe planetă²⁹⁷. Sărăcia este o problemă stringentă și reală pentru multe națiuni. Dar problema principală o reprezintă, oare, numărul de cetățeni? Nu cumva e vorba de alți factori-cheie, precum corupția, mediul economic, discriminarea socială sau forma de guvernământ?

Aceași logică se aplică și în cazul celor needucați și analfabeți. Oare dimensiunea și rata de reproducere a unei populații este de vină pentru starea educației? Nu cumva cauzele principale țin de cultură, de forma de guvernare și de dispoziția celor de la putere?

E o mare diferență între a educa o familie și a obliga un popor să practice metode de control al populației. O familie poate alege singură mijloacele prin care să determine numărul ei de membri, fără să apeleze la avort. Dar de aici și până la dictarea de către puterea politică a numărului de membri dintr-o familie e cale lungă.

Prima este o tentativă de emancipare, de dobândire a puterii asupra vieții personale. A doua este o tentativă de a supune sub puterea ta toate persoanele dintr-un popor.

Eugenistii au tupeul să recunoască folosirea metodelor de control al populației pentru anumite grupuri sociale sau rase. Astfel, susțin că o rasă ar trebui să aibă dreptul de a decide cu privire la înmulțirea alteia.

Această prezumție este deghizată într-un limbaj acceptabil la nivel social. Eugenismul promovează ideea de control asupra altei

rase pentru propriul ei bine. Dacă unii sunt săraci, needucați și neguvernabili, să-i sterilizăm, să-i obligăm să folosească metode de control al nașterii sau să facem din avort o parte vitală a culturii lor, astfel încât acel popor să se stingă de la sine.

Această filozofie se bazează pe niște presupoziii cumplite. Principala este că noii membri ai unui popor se adaugă la problemele acelui popor. Însă, adesea, doar creșterea populației poate rezolva respectivele probleme și poate ajuta un popor să prospere. Se poate cineva îndoii de faptul că America a avansat din punct de vedere tehnologic și medical, devenind o nație foarte puternică, pe măsură ce și populația ei a crescut?

Desigur, creșterea populației vine cu propriile ei probleme. Dar să luăm exemplul Americii, poate cea mai prosperă nație de pe planetă. Oare trebuia să rămânem la 50 de milioane, pentru a ne limita creșterea? Sau ar trebui, oare, ca o națiune sau un grup din afară să aibă vreun cuvânt de spus în ceea ce privește drepturile noastre reproductive ale altei națiuni?

Atât controlul populației, cât și eugenia sunt filozofii elitiste. Și au ca prim scop puterea – încercarea de a rezolva nevoile reale ale altor populații prin abordarea creșterii populației și ignorarea altor factori care stau la baza problemelor sociale.

Controlul populației și eugenia sunt manifestări pe scară largă ale aroganței și egoismului uman.

Motivul personal pentru care bărbații le împing pe femei la avort este libertinajul sexual. Bărbații se bucură astfel de libertatea deplină de a se culca cu oricine vor fără nicio responsabilitate de ordin legal, social sau cultural pentru acțiunile lor care au ca rezultat gravitatea femeilor.

Este culmea egoismului. Bărbații simt că au dreptul de a intra în cele mai intime relații cu femeile fără să dea niciun semn de angajament sau sprijin față de ele. Iar cultura noastră a decăzut într-atât, încât femeile cred că așa trebuie să fie.

Dacă o femeie rămâne gravidă din greșeală, bărbatul se poate extrage din peisaj fără nicio responsabilitate. Este evident că, în mod coplesitor, sarcinile nedorite sunt cele care determină avorturile. Iar acestea sunt cel mai adesea provocate de bărbații egoiști. Soluția? Să încetăm să mai fim egoiști. Atunci sarcinile nedorite

vor fi tot mai puține și la fel și avorturile.

Fie că bărbații sunt motivați de aspecte sociale și globale (controlul populației și eugenia), fie de motive personale (libertatea sexuală), avortul este un caz de exercitare a puterii și controlului de către bărbat asupra femeii – la nivel național sau la nivel personal.

În consecință, bărbații trebuie să îmbrace haina slujirii, a sacrificiului de sine și a altruismului dacă vor să creeze adevărata egalitate și să salveze copiii nenăscuți de la moarte în pântecul mamelor.

Putem pune capăt avortului dacă redescoperim respectul și morala și descoperim în femei adevăratele noastre egale, de o nemărginită valoare.

Putem pune capăt avortului abordând problemele sociale cu alte arme decât controlul asupra drepturilor reproductive ale oamenilor.

Putem pune capăt avortului luând o decizie personală, angajată, de a nu le mai folosi pe femei pentru propria plăcere sexuală.

Bărbații pot pune capăt avortului

Există și câteva metode la nivel social prin care bărbații se pot ridica pentru a lupta împotriva avortului.

1. Consiliați-i pe alți bărbați. Cercetătoarea Catherine Coyle spune în studiul *Men and Abortion: Finding Healing, restoring Hope (Bărbații și avortul: Găsirea tămăduirii, recăpătarea speranței)*:

„E nevoie de consilieri maturi pentru a-i învăța pe bărbați tineri despre importanța castității, a angajamentului într-o relație și a responsabilității de părinte. Mentorii le pot servi ca model și pot demonstra comportamentele care favorizează sănătatea spirituală și psihologică în relațiile maritale, paterne și fraterne”²⁹⁸.

Voința voastră de a învăța, pregăti și împărtăși experiența proprie de viață este o piesă esențială în lupta împotriva avortului.

Puteți sau nu adera la o organizație, la un grup local pentru tineret, la altă grupare sau la o asociație care oferă asistență socială. Sau puteți să vă mulțumiți să le transmiteți toate acestea propriilor băieți, copiilor din vecini, tinerilor pe care îi cunoașteți la biserică. Puteți avea o influență uriașă asupra lor.

La nivel organizat sau informal, fiți adevărate modele pentru bărbații din comunitatea voastră. Vorbiți despre avort, sex, căsătorie, pornografie și modul potrivit de a trata o femeie. Și țineți minte că mulți oameni rămân cu impresia pe care le-o faceți la nivelul vieții personale, nu neapărat cu ceea ce încercați să-i învățați. Să fiți întruparea vorbelor pe care le roștiți.

2. Documentați-vă temeinic pe tema contracepției. Scopul acestei cărți nu este să discute implicațiile morale ale utilizării metodelor contraceptive în familie. Însă, dacă vă hotărâți să folosiți astfel de metode pentru a controla dimensiunea familiei, faceți-vă bine temele.

Viața începe la concepție, nu la implantarea ovulului în uter. Dacă folosiți o metodă de contracepție care împiedică implantarea ovulului fecundat în uter, s-ar putea să folosiți fără să știți o substanță abortivă.

Nu uitați că unele produse contraceptive susțin că viața începe la implantare, nu la concepție. Deși mulți din comunitatea medicală și industria farmaceutică pretind că aceste medicamente nu produc avort, s-ar putea să nu înțeleagă prea bine când începe viața.

Pentru mai multe informații despre acest subiect foarte important, există broșura lui Randy Alcorn, intitulată *Does The Birth Control Pill Cause Abortions? (Pilula contraceptivă produce avorturi?)*²⁹⁹.

3. Puneți umărul la dezvoltarea organizațiilor pentru viață pe plan local. Când Planned Parenthood a deschis o clinică de avort în College Station, orașul natal al lui David Bereit, acesta s-a implicat activ în acțiunile de protest împotriva acesteia. Nu o făcea cu toată inima, dar îl bătuse la cap soția. Așa că a fost de acord să devină membru în consiliul director al grupului Coalition for Life, care a lansat opoziția comunității la deschiderea noii

clinici de avort. După prima ședință de consiliu, s-a pomenit că l-au ales președinte. Celălalt președinte demisionase chiar înainte de ședință, iar David spune că nu a apucat să spună „Nu” destul de repede când i-au făcut propunerea. Nu se simțea potrivit în această funcție, dar și-a dat seama că era nevoie de el și a simțit că era momentul să slujească în comunitate:

„Nu aveam nicio viziune măreață, niciun imbold de nestăvilit de a fi în fruntea acestei misiuni. Dar acolo, pe trotuarul unde pichetasem clinica de avort, începuse să mi se înfiripe o convingere interioară. Mi se perindau prin minte chipurile femeilor pe care le văzusem intrând în clinică și felul în care ieșeau de acolo cu privirea în pământ. Părea un loc foarte rău și am avut sentimentul că Dumnezeu voia ca eu să încerc să îndrept acest rău”³⁰⁰.

Eforturile lui inițiale nu au adus roade, așa că s-a hotărât să demisioneze din funcție la sfârșitul mandatului său de trei ani. Dar la banchetul de strângere de fonduri la care și-a prezentat demisia, animatorul, Joel Scheidler, un lider în activismul anti-avort, a încurajat participanții să se descotorosească de toate temerile și să facă ceea ce trebuie, chiar dacă nu prea aveau chef: „Avem pe cineva în această sală care este dispus să se dedice cu totul acestei activități, cineva care ar trebui să ia inițiativa în această lucrare”, a spus el. Aceasta i-a atras atenția lui David, făcându-l să plece de acolo „cu un nou suflu. Poate chiar aveam un cuvânt de spus”.

Curând după aceea, el și soția sa au ajuns la concluzia că el trebuia să se dedice cu totul luptei împotriva avortului în orașelul College Station din statul american Texas.

„M-am dus acasă și am vorbit cu Margaret. Am vorbit apoi amândoi cu pastorul. Ne-am rugat cu stăruință. Nu știam decât că aveam să renunțăm la mașina de firmă, la salariu, la asigurarea de sănătate, la beneficii și la cinele fițoase cu medicii – deși le-am pus pe toate în balanță, aceasta a înclinat în favoarea

vieții copiilor inocenți și a bunăstării mamelor acestora. Și, deși am fost îngroziți, eram siguri că era o chemare de la Dumnezeu⁷³⁰¹.

Acum Bereit este în conducerea mișcării 40 Days for Life, cea mai mare mobilizare pentru-viață din istorie, un efort care, din 2007 încoace, a dus la salvarea de la avort a peste 7.000 de copii nenăscuți. Până acum, peste o jumătate de milion de oameni din 501 orașe și 19 țări au participat la campaniile pentru viață ale acestei mișcări. Campaniile conduse de 40 Days for Life au dus la închiderea a 29 de clinici de avort și demisia a 79 de lucrători din acest domeniu.

Sunt o mulțime de organizații pentru viață în America. Unele sunt implicate al nivel politic, altele la nivel juridic. Unele sunt implicate public, altele aduc un plus de compasiune, adevăr, grijă și interrelaționare pentru alte servicii locale.

Multe se numesc centre de informare pentru sarcină, centre de criză pentru sarcină sau centre de îngrijire pentru sarcină. Sunt de obicei organizații nonprofit care lucrează cu persoanele care se gândesc să facă avort.

Personalul acestor centre este format în mare parte din femei și e mare nevoie de bărbați care să se alăture luptei, fiindcă adesea le calcă pragul bărbați care vor să-și determine partenerele să facă avort și nu găsesc niște mentori cu care să vorbească.

Vreți să salvați vieți și să puneți umărul pentru a combate avortul? Căutați un astfel de centru și implicați-vă!

4. Folosiți-vă talentul. Legile sunt create de cultură. *Roe vs. Wade* a venit în 1973, pentru că niște americani foarte hotărâți au vrut să legalizeze avortul. Acesta va rămâne astfel până când destui bărbați și femei vor acționa afirmând viața, iar cultura nu va mai putea promova altceva.

Trăim de decenii întregi în cultura avortului, iar societatea continuă să abordeze chestiunea din perspective diferite.

Femeile vor continua să fie rănite și folosite, bărbații vor continua să sufere și ne vom pierde copiii dacă nu se creează un curent social anti-avort.

Cum să reconstruim o societate care respectă femeia și viața?

Să privim nu mai departe decât la reformatorul social William Wilberforce pentru a afla răspunsul.

Când a vrut să alunge sclavia din Anglia și Indiile de Vest, abordarea lui a fost remarcabil de cuprinzătoare, profitând de susținere de la cea mai mare parte a presei din epocă și apelând la diverse mijloace de influență și numeroase abordări de educare a publicului.

În politică: Wilberforce s-a folosit de puterea și influența sa în Parlament pentru a menține problema sclaviei în centrul atenției confrăților politicieni ani în șir. Depunea noi și noi legi de abrogare a comerțului cu sclavi, deși la început nu avea absolut nicio șansă să fie aprobate. Își repeta la nesfârșit mesajul. Iar spre sfârșitul vieții, munca sa a dat roade.

În presă: Wilberforce a tipărit buletine de știri, a organizat evenimente sociale (inclusiv vizite pe vasele de comerț cu sclavi, unde mirosea a moarte și se vedeau pete de sânge), a ținut discursuri, a scris epistole și s-a folosit de toate uneltele educaționale pe care le-a avut la îndemână. Cu perseverență, a reușit. Sclavia a fost abolită în Anglia în momentul în care a devenit respingătoare pentru opinia publică. Dedicția pe care a arătat-o educării nației a dat rezultate.

Organizarea comunității: Wilberforce a înființat un mare număr de asociații și mișcări la viața lui. Nu toate aveau legătură cu sclavia, dar toate își propuneau îmbunătățirea societății în general. Unele asociații își propuneau tratarea etică a animalelor, altele promovau decența, iar altele abordau problemele comerțului cu sclavi.

Wilberforce a fost un maestru în a-i face pe oameni din cele mai diverse categorii sociale să se implice într-un proiect mareț.

V-am oferit câteva comentarii pe marginea strălucitei biografii a lui Wilberforce, *Amazing Grace*, scrisă de Eric Metaxas. Aceasta nu numai că ne oferă o minunată incursiune în viața particulară lui Wilberforce, dar ne furnizează și un model valabil de acțiune pentru mobilizarea oamenilor și angajarea lor într-o schimbare de paradigmă culturală care să îndrepte un lucru nedrept și să le facă dreptate tuturor, protejând cu adevărat oamenii de toate rasele, naționalitățile, sexele și în toate stadiile lor de dezvoltare ca ființe.

Poate că sunteți înarmați cu o mulțime de daruri și talente. Hotărâți-vă cum le puteți folosi pentru a combate flagelul avortului. Apoi acționați.

5. Fiți lideri. Presa, cultura pop, facțiunile agresive pro-avort, feministele extremiste continuă să lucreze la feminizarea bărbaților, iar voi aveți de gând să stați cu mâinile în sân?

Bărbații sunt construiți pentru a conduce. Câteodată cădem și eșuăm. Ba chiar am și dat-o în bară de câteva ori. Dar suntem făcuți să ne ridicăm din nou, să ne recunoaștem greșelile și să conducem.

Această nouă generație de luptători pentru viață va fi diferită.

Noi nu preluăm conducerea pentru că ne dorim puterea. Noi conducem ca să slujim.

Noi nu preluăm conducerea ca să reducem populația, să o controlăm sau să o eliminăm cu totul. Noi conducem ca să asigurăm acestor populații condițiile pentru prosperitate economică, socială, spirituală și culturală.

Nu vom trata anumite grupuri de populație ca fiind mai puțin egale sau mai puțin valoroase decât altele. Fiecare rasă, națiune și grup are valoare unică și infinită. Fiecare grup este special și trebuie protejat.

Nu vom discrimina în funcție de rasă. Respingem eugenia, controlul populației, sterilizarea, avortul și toate celelalte eforturi de reducere a unor grupe minoritare de populație. Și le deschidem brațele tuturor fraților și surorilor de altă rasă care vor să adere la mișcarea noastră, care va transforma avortul în ceva desuet.

Nu vom discrimina în funcție de handicap. Ni se pare condamnabil avortul pe motiv de defect congenital, pe motiv de boală sau de anormalitate genetică. Orice viață are valoare infinită, chiar dacă nu se potrivește cu valoarea pe care i-o acordă la un moment dat societatea.

Nu vom mai exploata femeile pentru profitul nostru social și personal. Recunoaștem că femeile sunt egale cu bărbații și au aceeași valoare infinită cu aceștia. Vom lucra în favoarea adevăratei egalități între sexe, recunoscând și propovăduind adevărul că avortul, chiar dacă este legal, este în mod intrinsec imoral și discriminator. Este în mod de netăgăduit nociv pentru fiecare femeie

în parte și pentru întregul sex femeiesc. Mărește prăpastia dintre femei și bărbați și decade femeia la statutul de unealtă pentru politici sociale nechibzuite sau pentru plăceri personale.

Recunoaștem că avortul a scăpat de sub control din cauza sarcinilor neplanificate. De aceea, la nivel personal, ca bărbați, vom respinge comportamentele și acțiunile care rezultă în sarcini nedorite. Respingem pornografia, recunoscând legătura sa directă cu sarcinile neplanificate. Ne vom dedica fidelității față de soții, nu doar spre beneficiul acestora, dar și pentru a proteja alte familii, comunități și țara noastră în general. Respingem revoluția sexuală și comportamentul sexual care a rezultat din aceasta. Ne angajăm să respectăm cel mai înalt nivel de integritate în comportamentul sexual și vom acționa ferm pentru a educa alți bărbați în acest sens.

Ne angajăm să ajutăm neîncetat familiile care se confruntă cu sarcini neplanificate. Salvarea unui copil și a unei familii de la avort este nu ultimul, ci primul pas. Vom lucra la nivelul comunităților pentru a identifica, înființa, promova și consolida acele servicii esențiale pentru ajutorarea familiilor care se confruntă cu o naștere pe care nu au anticipat-o. Aceasta va include și servicii de adopție pentru familiile curajoase care nasc copilul și se decid să-l dea spre creștere altei familii.

Nu vom judeca, disprețui sau batjocori pe frații și surorile noastre care au făcut cândva avort. Sunt prea multe victime, născute și nenăscute, ca să ne apucăm să aruncăm cu pietre. Pe aceștia îi primim cu brațele deschise, ne obligăm să-i ajutăm să se vindece și să le dăm ocazia de a salva o altă familie de la durere și suferință.

Vom celebra, afirma și proteja viața în orice stadiu de dezvoltare, de la concepție și până la moartea naturală.

Respingem cu totul avortul. Nu există motiv rațional sau moral pentru a permite avortul. Copiii nenăscuți sunt cei mai fragili membri ai societății, care nu se pot exprima. Sunt inocenți și nu ne-au greșit cu nimic. Au tot dreptul la viață, nu la moarte.

Noi, ca bărbați, recunoaștem și regretăm rolul pe care l-am avut în promovarea, legalizarea și continuarea practicii avortului. Recunoaștem că nu e deloc o exagerare să spunem că însăși țesătura vieții națiunii depinde de noi.

Cu umilință, credincioșie și perseverență neabătută, ne vom

dedica timpul, resursele, energia, inima și mărturia pentru a pune capăt avortului în America.

Și vom reuși.

Dacă ești de acord, ca bărbat, să devii lider, alătură-te nouă semnând Jurământul pentru Viață la www.thelifepledge.com.

Note

1 *Roe v. Wade*, 410 U.S. 113. http://www.law.cornell.edu/supct/html/historics/USSC_CR_0410_0113_ZO.html

2 *Planned Parenthood of Southeastern Pa. v. Casey* (91-744), 505 U.S.833 (1992)

3 *Roe v. Wade*, 410 U.S.

4 „Unmarried Childbearing”, FastStats, Centers for Disease Control. <http://www.cdc.gov/nchs/fastats/unmarry.htm>

5 Mark Mather, „U.S. Children in Single Mother Families”, Population Reference Bureau, mai 2010.

6 Lawrence B. Finer, Lori F. Frohworth, Lindsay A. Dauphinee, Susheela Singh and Ann M. Moore, „Reasons U.S. Women Have Abortions: Quantitative and Qualitative Perspectives”, *Perspectives on Sexual and Reproductive Health*, 2005, 37(3), p. 113. <https://www.guttmacher.org/pubs/journals/3711005.pdf>

7 Kathleen McDonnell, *Not An Easy Choice: Re-Examining Abortion* (Toronto: Second Story Press, 2003), p. 59.

8 Connie Schultz, „Sorry, boys, but abortion is a women’s issue”, Citat în: *Cleveland Plain Dealer*, 21 ianuarie 2008. http://blog.cleveland.com/pdworld/2008/01/sorry_boys_but_abortion_is_a_w.html

9 Cynthia Gorney, *Articles of Faith: A Frontline History of the Abortion Wars* (New York: Simon and Schuster, 2000), 401.

10 Bernard Nathanson, Richard N. Ostling, *Aborting America* (Garden City, New York: Doubleday, 1979), p. 171.

11 Gorney, *Articles of Faith*, 401.

12 Bolile cardiovasculare acid, conform Centrului pentru Controlul Bolilor (Centers for Disease Control), dar avortul ucide anual aproximativ 1,2 milioane de copii. V. „Fastats: Leading Causes of Death”, Centers for Disease Control, <http://www.cdc.gov/nchs/fastats/lcod.htm>, și „U.S. Abortion Statistics”, Abort73.com. http://www.abort73.com/abortion_facts/us_abortion_statistics/

- 13 „Facts on Induced Abortion in the United States”, Guttmacher Institute, august 2011. http://www.guttmacher.org/pubs/fb_induced_abortion.html#4a
- 14 „Abortion for Profit”, Abort73.com, 3 septembrie 2010. http://www.abort73.com/abortion/abortion_for_profit/
- 15 Mark Crutcher, „Baby Body Parts for Sale”, LifeDynamics.com, februarie 2000, updatat în martie 2007. http://www.lifedynamics.com/abortion_information/baby_body_parts/
- 16 Barack Obama, „Statement by the President on *Roe v. Wade* Anniversary”, Whitehouse.gov. <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2012/01/22/statement-president-roe-v-wade-anniversary>
- 17 „Hillary Clinton on Abortion”, OntheIssues.org. http://www.ontheissues.org/senate/hillary_clinton_abortion.htm
- 18 http://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Bloomberg#cite_ref-99
- 19 *ibid.*
- 20 *Ibid.*
- 21 „A Message from Gwyneth Paltrow and Blythe Danner”, <http://operation-rescue.org/images/dannerpaltrow%20email.pdf>
- 22 http://www.nbcuniversalarchives.com/nbcuni/clip/5112663017_004.do
- 23 „Sex-Selection Abortion”, House Report 112-496 – PRENATAL NONDISCRIMINATION ACT (PRENDA) OF 2012, http://thomas.loc.gov/cgi-bin/cpquery/?&sid=cp112SUHud&r_n=hr496.112&dbname=cp112&&sel=TOC_25644&
- 24 Abrevaya, Jason. 2009. „Are There Missing Girls in the United States? Evidence from Birth Data.” *American Economic Journal: Applied Economics*, 1(2): 1-34. <http://www.aeaweb.org/articles.php?doi=10.1257/app.1.2.1>
- 25 „*Roe v. Wade* at 40: Most Oppose Overturning Abortion Decision”, Citat în: The Pew Forum on Religion and Public Life, 16 ianuarie 2013. <http://www.pewforum.org/Abortion/roe-v-wade-at-40.aspx>
- 26 Scott Klusendorf, *The Case for Life: Equipping Christians to Engage the Culture* (Wheaton, Ill.: Crossway Books, 2009), pp. 182-3.
- 27 Dr. Keith Ablow, „Men Should Be Allowed to Veto Abortions”, Foxnews.com, 22 iulie 2011. <http://www.foxnews.com/opinion/2011/07/22/menshould-be-allowed-to-veto-abortions/#ixzz2IeIii0fe>
- 28 David Bereit and Shawn Carney, *40 Days for Life* (Nashville: Capella Books, 2013), pp. 106-8.

- 29 Phil McCombs, „Remembering Thomas”, Citat în: *Washington Post*, 3 februarie 1995. Disponibil pe Internet la: <http://www.priestsforlife.org/postabortionrememberingthomas.htm>
- 30 *Scott v. Sanford*, 60 U.S. (19 How.) 393 (1857).
- 31 *Roe v. Wade*, 410 U.S. 113 (1973). http://www.law.cornell.edu/supct/html/historics/USSC_CR_0410_0113_ZS.html
- 32 Ibid.
- 33 Ibid.
- 34 Ibid.
- 35 Keith Moore and T. V. N. Persaud, *The Developing Human: Clinically Oriented Embryology* (Philadelphia: Saunders/Elsevier, 2008) 15 (subl. mea). Citat în: Scott Klusendorf, *The Case for Life* (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 2009), p. 35.
- 36 E-Mail de la senatorul John Kerry (D-Ma.) despre legea Unborn Victims of Violence Act, 27 iunie 2003. http://www.nrlc.org/Unborn_Victims/kerryemailUVVA.html
- 37 Din *Lysistrata*, Citat în: Alvin J. Schmidt, *How Christianity Changed the World* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 2001, 2004), p. 98.
- 38 Schmidt, *How Christianity Changed the World*, pp. 97-101.
- 39 David H. Cherry, editor, *The Roman World: A Sourcebook* (Malden, Mass.: Blackwell Publishers, 2001), p. 51.
- 40 Philip Schaff, *The Person of Christ: The Miracle of History* (Boston: American Tract Society, 1865), p. 210. Citat în: Alvin J. Schmidt, *How Christianity Changed the World* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 2001, 2004), p. 101.
- 41 Talmud, Sotah, 19a, Citat în: Gary R. Habermas and Michael L. Licona, *The Case for the Resurrection of Jesus* (Grand Rapids, Michigan: Kregel Publications, 2004), p. 72.
- 42 Gary R. Habermas și Michael L. Licona, *The Case for the Resurrection of Jesus* (Grand Rapids, Michigan: Kregel Publications, 2004), p. 72.
- 43 Sakuntala Narasimhan, *Sati: Widow Burning in India* (New York: Anchor Books, 1990), p. 27.
- 44 Dorothy K. Stein, „Women to Burn: Suttee as a Normative Institution”, *Signs: Journal of Women Culture and Society* (Winter 1978) 253. Citat în: Schmidt, *How Christianity Changed the World*, p. 116.
- 45 Schmidt, *How Christianity Changed the World*, pp. 118-9.

- 46 Tocqueville, Alexis de, *Democracy in America* (London: Saunders and Otley, 1840), p. 106.
- 47 Modern History Sourcebook: The Declaration of Sentiments, Seneca Falls Conference, 1848. <http://www.fordham.edu/halsall/mod/senecafalls.asp>
- 48 Nonie Darwish, *Cruel and Usual Punishment* (Nashville: Thomas Nelson, 2008), p. 64.
- 49 Ibid. ix.
- 50 Farid Ahmed and Moni Basu, „Only 14, Bangladeshi girl charged with adultery was lashed to death”, CNN.com, 29 martie 2011. <http://edition.cnn.com/2011/WORLD/asiapcf/03/29/bangladesh.lashing.death/index.html>
- 51 Sabina Amidi, „I wed Iranian girls before execution”, *The Jerusalem Post*, 19 iulie 2009. <http://www.jpost.com/IranianThreat/News/Article.aspx?id=149091>
- 52 „Rifqa Bary Granted U.S. Residency”, 10TV.com, Tuesday September 7, 2010. <http://www.10tv.com/content/stories/2010/09/07/story-columbusrifqa-bary-us-citizen-granted.html>
- 53 Julia Dahl, „«Honor killing» under growing scrutiny in the U.S.”, CBSNews.com, 4 aprilie 2012. http://www.cbsnews.com/8301-504083_162-57409395-504083/honor-killing-under-growing-scrutiny-in-the-u.s/
- 54 Crime in the United States 2011, Forcible Rape, Federal Bureau of Investigation. <http://www.fbi.gov/about-us/cjis/ucr/crime-in-the-u.s/2011/crime-in-the-u.s.-2011/violent-crime/forcible-rape>
- 55 National Intimate Partner and Sexual Violence Survey Fact Sheet. http://www.cdc.gov/ViolencePrevention/pdf/NISVS_FactSheet-a.pdf
- 56 „Domestic Violence Facts”, The National Coalition Against Domestic Violence. <http://www.ncadv.org/files/DomesticViolenceFactSheet%28National%29.pdf>
- 57 Bureau of Justice Statistics Crime Data Brief, Intimate Partner Violence, 1993-2001, februarie 2003. Citat in: „Domestic Violence Facts”, The National Coalition Against Domestic Violence.
- <http://www.ncadv.org/files/DomesticViolenceFactSheet%28National%29.pdf>
- 58 Pamela Paul, „From Pornography to Porno to Porn: How Porn Became the Norm”, Citat in: *The Social Costs of Pornography: A Collection of Papers* (Princeton, N.J.: Witherspoon Institute, 2010).
- 59 Mary Eberstadt, Mary Anne Layden, „The Social Costs of Pornography: A Statement of Findings and Recommendations”, The Witherspoon Institute

and the Social Trends Institute, 2010, p. 35. <http://www.internetsafety101.org/upload/file/Social%20Costs%20of%20Pornography%20Report.pdf>

60 Ibid., 25.

61 John D. Foubert, Matt W. Brosi, and R Sean Bannon. „Pornography viewing among fraternity men: Effects on bystander intervention, rape myth acceptance and behavioral intent to commit sexual assault.” *Journal of Sex Addiction and Compulsivity* 18 (2011), pp. 212-31. Disponibil pe Internet la: http://works.bepress.com/john_foubert/7

62 „Fatal Addiction: Ted Bundy’s Final Interview”, PureIntimacy.org, <http://www.pureintimacy.org/piArticles/A000000433.cfm>

63 Edwin M. Hale, *The Great Crime of the Nineteenth Century* (Chicago: C.S. Halsey, 1867). Disponibil pe Internet la: http://archive.org/stream/greatcrimeof-nine00hale/greatcrimeofnine00hale_djvu.txt

64 Marvin Olasky, *Abortion Rites: A Social History of Abortion in America* (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 1992), 291.

65 A. K., Gardner, „Physical Decline of American Women”, *Health Reformer*, septembrie 1876. Citat în: *Good Health*, Vol. 11, (Good Health Publishing Company, 1876), p. 259.

66 Olasky, *Abortion Rites*, p. 22.

67 Ibid., p. 102.

68 Serrin Foster, „How Men Convinced Women to be Pro-Abortion”, CatholicCulture.org, <http://www.catholicculture.org/culture/library/view.cfm?recnum=111>

69 Elizabeth Cady Stanton. *The Revolution*, 5 februarie și 12 martie 1868.

70 Mary Ann Glendon, „The Women of *Roe v. Wade*”, *First Things*, iunie-iulie 2003. <http://www.firstthings.com/article/2007/01/the-women-of-roe-v-wade-34>

71 Susan B. Anthony. *The Revolution*, July 8, 1869 (subl. mea).

72 „Alice Paul”, articol din New World Encyclopedia. http://www.newworldencyclopedia.org/entry/Alice_Paul

73 Ibid.

74 Kate O’Beirne, „Pro-Life Women Fight For Feminism”, NationalReview.com, 23 ianuarie 2006. <http://www.nationalreview.com/articles/216565/pro-life-women-fight-feminism/kate-obeirne>

75 *McDowall’s Journal*, mai 1833, p. 36. Citat în: Olasky, p. 141.

76 Ibid., aprilie 1834, p. 31. Citat în: Olasky, p. 142.

- 77 *National Police Gazette*, 14 februarie 1846, p. 205. Citat în: Olasky, p. 149.
- 78 „The Evil of the Age”, *New York Times*, 23 august 1871. Citat în: Olasky, p. 153.
- 79 AMA Report on Criminal Abortion, 1859, <http://www.abortionessay.com/files/1859ama.html>
- 80 Frederick N. Dyer, „How Abortion Became Illegal in the United States”, Patheos.com, 25 mai 2011. <http://www.patheos.com/Resources/Additional-Resources/How-Abortion-Became-Illegal-in-the-United-States-Frederick-Dyer-05-25-2011.html>
- 81 H.R. Storer, „Criminal Abortion: Its Prevalence, Its Prevention, and Its Relation to the Medical Examiner ...”, Microfiche #AN 0320 Citat în: Adelaide Nutting Historical Nursing Microfilm Collection, ca microfișă a unui articol tipărit în *Atlantic Medical Weekly* 1897, 209-218. Numerele de pagină ale ediției tipărite: 1-34, pp. 12-13. Citat în: Frederick Dyer, „John Preston Leonard’s ‘Quackery and Abortion:’ Blueprint for Horatio Robinson Storer’s Crusade Against Abortion?” http://horatiostorer.net/Quackery_and__Abortion.html#_ednref10
- 82 Joseph Meredith Toner, *Transactions of the American Medical Association*, Vol. 16 (Philadelphia: Collins Printer, 1866), p. 723.
- 83 Frederick N. Dyer, „How Abortion Became Illegal in the United States”, Patheos.com, 25 mai 2011. <http://www.patheos.com/Resources/Additional-Resources/How-Abortion-Became-Illegal-in-the-United-States-Frederick-Dyer-05-25-2011.html>
- 84 James Mohr, *Abortion in America* (New York: Oxford University Press, 1978) 240. Citat în: Olasky, p. 198.
- 85 *Journal of the American Medical Association*, Vol. 46, (April 28, 1909) 1309. Citat în: Olasky, p. 194.
- 86 Olasky, pp. 194-6
- 87 Minutes of the Chicago Medical Society, vol. 17, octombrie 1905-iunie 1907. Citat în: Olasky, p. 196.
- 88 Henry Marcy, „Education as a Factor in the Prevention of Criminal Abortion and Illegitimacy”, *Journal of the American Medical Association*, vol. 47 (1906, 1889). Citat în: Olasky, pp. 234-5.
- 89 Olasky, p. 235.
- 90 „Medicine: Abortions”, *Time*, 16 martie 1936. <http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,755930,00.html>

91 Dr. Frederick J. Taussig, *Abortion: Spontaneous and Induced: Medical and Social Aspects* (St. Louis: Mosby, 1936), p. 448. Citat în: Olasky, p. 261.

92 Taussig, *Abortion*, 390. Cited in Samuel W. Calhoun, „Sowing the Wind, Reaping the Whirlwind: From Frederick Taussig’s *Abortion: Spontaneous and Induced* (1936) to Warren Hern’s *Abortion Practice* (1984)”, <http://uflf.org/vol10/calhoun10.pdf>

93 *The Abortion Problem* (The Williams & Wilkins Co., 1944, care a publicat lucrările unei conferințe din 1942), 28. Citat în: Samuel W. Calhoun, „Sowing the Wind, Reaping the Whirlwind: From Frederick Taussig’s *Abortion: Spontaneous and Induced* (1936) to Warren Hern’s *Abortion Practice* (1984).” <http://uflf.org/vol10/calhoun10.pdf>

94 Mary Calderone, „Illegal Abortion as a Public Health Problem”, *American Journal of Public Health*, Vol. 50. No. 7. p. 949. <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1373382/pdf/amjphnation00308-0022.pdf>

95 *The Abortion Problem: Proceedings of the Conference Held Under the Auspices of the National Committee on Maternal Health, Inc.* (Baltimore: Williams and Wilkins, 1944) 50-2, 104. Citat în: Olasky, p. 262.

96 Mary Calderone, ed., *Abortion in the United States* (New York: Hoeber-Harper, 1958) 166. Citat în: Olasky, 263.

97 Calderone, ed., *Abortion in the United States*, p. 109. Citat în: Olasky, p. 263.

98 Olasky, p. 273.

99 *Atlantic Constitution*, 18 august 1962, 30. Citat în: Olasky, p. 280.

100 *The Gallup Poll, Public Opinion 1935-1971* (New York: Random House, 1972), 1984. Citat în: Olasky, p. 281.

101 „The Cruel Abortion Law”, *New York Times*, 7 aprilie 1965.

102 Leslie J. Reagan, *When Abortion Was a Crime: Women, Medicine, and Law in the United States, 1867-1973* (Berkeley, Calif.: University of California Press, 1997), p. 222, v. nota 15 pentru lista statelor. V. și Sarah Kliff, „CHARTS: How *Roe v. Wade* changed abortion rights”, *WashingtonPost.com*, 22 ianuarie 2013. <http://www.washingtonpost.com/blogs/wonkblog/wp/2013/01/22/charts-how-roe-v-wade-changed-abortion-rights/>

103 Douglas Martin, „Lawrence Lader, Champion of Abortion Rights, Is Dead at 86”, *New York Times*, 10 mai 2006. http://www.nytimes.com/2006/05/10/nyregion/10lader.html?_r=1&

104 Bernard Nathanson, *The Hand of God* (Washington, D.C.: Regnery, 1996), p. 86.

- 105 Bernard Nathanson, Richard N. Ostling, *Aborting America* (Garden City, New York: Doubleday, 1979), p. 31.
- 106 Elaine Woo, „Lawrence Lader, 86; Activist for Abortion Rights Whose Book Was Cited in *Roe* Case”, *Los Angeles Times*, 14 mai 2006. <http://articles.latimes.com/2006/may/14/local/me-lader14>
- 107 Margaret Sanger, *Woman and the New Race* (New York: Truth Publishing Co., 1920), p. 94. Citat in: Lawrence Lader, *Abortion II: Making the Revolution* (Boston: Beacon Press, 1974), p. 18.
- 108 Lawrence Lader, *Abortion II: Making the Revolution* (Boston: Beacon Press, 1974), p. IX.
- 109 Ibid.
- 110 David J. Garrow, *Liberty and Sexuality: The Right to Privacy and the Making of *Roe v. Wade** (Berkeley, Calif.: University of California Press, 1994), p. 292.
- 111 Nathanson, Ostling, *Aborting America*, p. 32.
- 112 Ibid., pp. 32-33.
- 113 Ibid., p. 50.
- 114 Ibid., p. 53.
- 115 Ibid.
- 116 Bernard Nathanson, *The Hand of God* (Washington, D.C.: Regnery Gateway, 1996), p. 88.
- 117 Rosemary Oelrich Bottcher, „Men Launched the Movement to Legalize Abortion”, *FeministsforLife.org*. <http://feministsforlife.org/news/menlaunched-the-movement-to-legalize-abortion.htm>
- 118 Betty Friedan, *Life So Far: A Memoir* (New York: Simon & Schuster), p. 377.
- 119 Betty Friedan, *The Second Stage: With a New Introduction* (Cambridge, Mass.: Harvard Univ. Press, 1981, 1986 1991, 1998), pp. 246–8 (mai ales p. 247).
- 120 Stella Morabito, „Feminist enablers of the war against women”, *Washington Examiner*, 11 martie 2012. <http://washingtonexaminer.com/feminist-enablers-of-the-war-against-women/article/361536#.UQQ6efL9V8M>
- 121 Judith Blake, „Abortion and Public Opinion: The 1960-1970 Decade” 1971. Citat in: Eva R. Rubin, editor, *The Abortion Controversy: A Documentary History* (Westport, Conn.: 1994), p. 107.
- 122 Edward Manier, William Thomas Liu, W. D. Solomon, *Abortion: New Direction for Policy Studies* (University of Notre Dame Press, 1977), p. 7.

- 123 Mary Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”, MeehanReports.com. Articolul a fost publicat original sub titlul „The Road to Abortion”, în două părți, în *Human Life Review*, toamna 1998 & iarna 1999. Disponibil pe Internet la: <http://www.meehanreports.com/how-led.html>
- 124 Adolf Meyer, editor, *Birth control: facts and responsibilities* (The Williams & Wilkins company, 1925), p. 48.
- 125 Margaret Sanger, *The Pivot of Civilization* (New York: Brentano's, 1922), pe Kindle: p. 866.
- 126 Ibid., pe Kindle: pp. 284-6.
- 127 Lothrop Stoddard, *The Rising Tide of Color Against White World-Supremacy* (New York: Charles Scribner's Son, 1921), p. VI.
- 128 Madeline Gray, *Margaret Sanger: A Biography of the Champion of Birth Control* (New York, Richard Marek Publishers, 1979), p. 91.
- 129 Havelock Ellis, Spartacus Educational. <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/TUHavelock.htm>
- 130 George Grant, *Grand Illusions: The Legacy of Planned Parenthood* (Nashville: Cumberland House Publishing, 1988), p. 115.
- 131 Havelock Ellis, „The Sterilization of the Unfit”, *Eugenics Review*, octombrie 1909, pp. 203-6. <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2986668/?page=1>
- 132 Havelock Ellis, *The Task of Social Hygiene* (Boston and New York: Houghton Mifflin Company, 1913), p. 200.
- 133 Havelock Ellis, *The Problem of Race Regeneration* (London, New York: Cassell and Company, 1911), p. 69.
- 133 Ibid., p. 67.
- 134 Madeline Gray, *Margaret Sanger: A Biography of the Champion of Birth Control*, explicație foto de pe pagină cu fotografiile care nu are număr.
- 135 Margaret Sanger, „Let's Talk It Over”, 17 iulie 1939. The Public Writings and Speeches of Margaret Sanger. <http://www.nyu.edu/projects/sanger/webedition/app/documents/show.php?sangerDoc=129007.xml>
- 136 Ibid.
- 137 Ibid.
- 138 John Hunt, Ph.D., „Perfecting Humankind: A Comparison of Progressive and Nazi Views on Eugenics, Sterilization, and Abortion”, *The Linacre Quarterly*,

vol. 66, februarie 1999, nr. 1, p. 30.

139 *The Woman Rebel*, vol. 1, nr. 1, martie 1914. <http://wyatt.elasticbeanstalk.com/mep/MS/xml/b3083963.html#b3083963>

140 Margaret Sanger, *Family Limitation*, broșură, 1914, p. 5. <http://library.lifedynamics.com/Family%20Limitation/Family%20Limitation.pdf>

141 Madeline Gray, *Margaret Sanger*, 159, 280; Also see George Grant, *Grand Illusions: The Legacy of Planned Parenthood* (Nashville: Cumberland House Publishing, 1988, 1992, 1998, 2000), p. 77.

142 Margaret Sanger, *An Autobiography* (New York: W. W. Norton, 1938), p. 185.

143 *Ibid.*, p. 188.

144 *Ibid.*, p. 217.

145 Robert Marshall, Charles Donovan, *Blessed are the Barren: The Social Policy of Planned Parenthood* (San Francisco: Ignatius Press, 1991), p. 280.

146 *Ibid.*, p. 280.

147 Matthew James Connelly, *Fatal Misconception: The Struggle to Control World Population* (Cambridge, Mass.: Harvard University, 2008), p. 163.

148 Quoted in David J. Garrow, *Liberty and Sexuality: The Right to Privacy and the Making of Roe v. Wade* (Berkeley, Los Angeles: University of California Press, 1994, 1998), p. 271.

149 Alan Guttmacher, „The Genesis of Liberalized Abortion in New York: A Personal Insight”, *Case Western Reserve Law Review*, vol. 23 (1972): pp. 756-78. Citat în: Robert Marshall, Charles Donovan, *Blessed Are the Barren: The Social Policy of Planned Parenthood* (San Francisco: Ignatius Press, 1991), p. 258.

150 „Compulsory Population Control Foreseen”, *Medical World News*, 6 iunie 1969, p. 11. Citat în: Robert Marshall, Charles Donovan, *Blessed Are the Barren: The Social Policy of Planned Parenthood* (San Francisco: Ignatius Press, 1991), p. 319.

151 William Stump, „Dr. Guttmacher - Still Optimistic About the Population Problem”, *Baltimore Magazine* 63, nr. 2 (Feb. 1970), pp. 51-2. Citat în: Mary Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”,

MeehanReports.com. <http://www.meehanreports.com/how-led.html>

152 Frederick Osborn către P. R. U. Stratton, 12 ianuarie 1966, AES Archives, dosarul „Osborn, Frederick, Letters on Eugenics”. Citat în: Mary Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”, MeehanReports.com.

<http://www.meehanreports.com/how-led.html>

- 153 Mary Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”, MeehanReports.com. <http://www.meehanreports.com/how-led.html>
- 154 Frederick Osborn, „Notes on Markle and Fox...”, 25 ianurie 1974, Osborn Papers, dosarul „Osborn - Paper - Notes on 'Paradigms or Public Relations...'” Citat în: Mary Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”, MeehanReports.com. <http://www.meehanreports.com/how-led.html>
- 155 Paul Ehrlich, *The Population Bomb* (New York: Ballantine Books, 1968), p. 148.
- 156 Mary Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”, MeehanReports.com. <http://www.meehanreports.com/how-led.html>
- 157 Francis Galton, „Eugenics: Its Definition, Scope and Aims”, *Nature*, nr. 1804, vol. 70, p. 82, 26 mai 1904. Galton.org. http://galton.org/cgi-bin/searchImages/search/essays/pages/galton-1905-socpapers-eugenicsdefinition-scope-aims_1.htm
- 158 Madison Grant, *The Passing of the Great Race: Or, The Racial Basis of European History* (New York: Charles Scribner's Sons, 1922), p. 60.
- 159 Gunnar Myrdal, *American Dilemma: The Negro Problem and Modern Democracy*, vol. 1 (New Brunswick, New Jersey: Transaction Publishers, 1996), p. 168.
- 160 Ibid., p. 170.
- 161 Ibid., p. 176.
- 162 Scrisoare de la Margaret Sanger către dr. Clarence J. Gamble, 225 Adams St., Milton, Mass., 10 decembrie 1939, Citat în: Robert Marshall, Charles Donovan, *Blessed are the Barren: The Social Policy of Planned Parenthood* (San Francisco: Ignatius Press, 1991), p. 18.
- 163 Notă nedatată de la Gamble, probabil din noiembrie sau decembrie 1939, Sanger Collection, Smith College, Citat în: Linda Gordon, *Women's Body, Women's Right: Birth Control in America* (New York: Penguin Books, 1990), p. 329. Și Citat în: James Miller, „Betting with lives: Clarence Gamble and the Pathfinder International”, *PRI Review*, iulie-august 1996, vol. 6, nr. 4. http://www.pop.org/content/betting-with-lives-clarence-gamble-1752#endnote_anchor-21
- 164 Table 12, „Abortion Surveillance – United States, 2009 Surveillance Summaries”, 23 noiembrie 2012. http://www.cdc.gov/mmwr/preview/mmwr.html/ss6108a1.htm?s_cid=ss6108a1_w#Tab12
- 165 Susan Enouen, „Why Are Black Women Three Times More Likely to Have an Abortion?” LifeNews.com, 21

- octombrie 2012. <http://www.lifenews.com/2012/10/21/why-are-black-women-three-times-more-likely-to-have-an-abortion/>
- 166 Mark Crutcher, „Racial Targeting and Population Control”, Life Dynamics Incorporated. <http://lifenews.wpengine.netdna-cdn.com/wp-content/uploads/2011/08/LifeDynamicsRacialReport.pdf>
- 167 Jeff Wise, „About That Overpopulation Problem”, Slate.com, 9 ianuarie 2013. Disponibil pe Internet la http://www.slate.com/articles/technology/future_tense/2013/01/world_population_may_actually_start_declining_not_exploding.html
- 168 Mary Meehan, „The ‘Billionaire Brigade’ of Population Controllers”, MeehanReports.com. <http://www.meehanreports.com/billionaire.html>
- 169 „Secret billionaire club seeks population control”, WorldNetDaily.com, 24 iunie 2009. <http://www.wnd.com/2009/05/99105/#mkfemP5JG7MuqYbb.99>
- 170 Bethany Monk, „Friday 5, Jonathan V. Last”, Citizenlink.com, 22 februarie 2013. <http://www.citizenlink.com/2013/02/22/friday-5-jonathan-v-last/>
- 171 Table of Abuses and Violations by Country”, Population Research Institute. <http://www.pop.org/content/table-abuses-country>
- 172 „Post documents Indian horror”, Population Research Institute, *PRI Review*, septembrie-octombrie 1997. <http://www.pop.org/content/post-documentsindian-horror-1597>
- 173 Molly Moore, „Teeming India Engulfed by Soaring Birthrate; Sterilization Quotas Blasted As Inhuman and Coercive”, *Washington Post*, 21 august 1994.
- 174 Carol Kuruvilla, „Horror in a mass sterilization camp: Unconscious Indian women were dumped in a field after undergoing a painful sterilization operation”, *New York Daily News*, 7 februarie 2013. <http://www.nydailynews.com/news/national/indian-women-dumped-field-sterilizationoperation-article-1.1258314>
- 175 Rafael Romo, „Peruvian authorities reopen investigation into forced sterilizations”, CNN.com, 17 noiembrie 2011. http://www.cnn.com/2011/11/17/world/americas/peru-sterilizations/?hpt=wo_t3
- 176 Paul Lombardo, „Eugenic Sterilization Laws”, Image Archives on the American Eugenics Movement. <http://www.eugenicsarchive.org/html/eugenics/essay8text.html>
- 177 Interview with Elaine Riddick on Maafa 21, available at maafa21.com
- 178 Amnesty International USA, „Women in Indonesia & East Timor: Standing Against Repression”, 13 decembrie 1995, pp. 15-16, 23. Citat in: Mary

- Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”,
MeehanReports.com. <http://www.meehanreports.com/how-led.html>
- 179 Elizabeth Liagin, „East Africa: The Truth about Foreign Aid”, bulletin informativ al Information Project for Africa, martie 2000, 2, 4 & 1. Citat in: Mary Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”,
MeehanReports.com. <http://www.meehanreports.com/how-led.html>
- 180 Liu Yin (pseud.), „China’s Wanted Children”, *The Independent* (London), 11 sept. 1991. Citat in: Mary Meehan, „How Eugenics and Population Control Led to Abortion”, MeehanReports.com. <http://www.meehanreports.com/how-led.html>
- 181 This summary of Kinsey’s research is taken from David Kupelian, *The Marketing of Evil* (Nashville: Cumberland House Publishing, 2005), p. 133.
- 182 Caleb Crain, „Alfred Kinsey: Liberator or Pervert?” *NewYorkTimes.com*, 3 octombrie 2004 http://www.nytimes.com/2004/10/03/movies/03crai.html?pagewanted=print&position=&_r=0
- 183 Judith A. Reisman, „Crafting Bi/Homosexual Youth”, *Regent University Law Review*, vol. 14:283, p. 313. <http://www.drjudithreisman.com/archives/regent.pdf>
- 184 Christopher Turner, „Hugh Hefner in six volumes”, *The Guardian*, 16 iulie 2010. <http://www.guardian.co.uk/books/2010/jul/17/hugh-hefner-playboybiography>
- 185 Hollie McKay, „Hugh Hefner: Obama Should ‘Get Out of the Wars,’ FDR Was Best President”, *FoxNews.com*, 2 august 2010. www.foxnews.com/entertainment/2010/08/02/hugh-hefner-obama-wars-fdr-bestpresident/#ixzz2LGca0glK
- 186 Carrie A. Pitzulo, *Bachelors and Bunnies: „Playboy” Magazine and Modern Heterosexuality, 1953–1973* (Chicago: University of Chicago Press, 2011), pp. 225–30.
- 187 Ibid.
- 188 „Social Indicators of Marital health and Well-Being: trends of the Past Five Decades”, National Marriage Project, University of Virginia, Figure 5. http://www.stateofourunions.org/2011/social_indicators.php#divorce
- 189 Albert Mohler, „No-Fault Divorce–The End of Marriage?” *AlbertMohler.com*, 7 martie 2005. <http://www.albertmohler.com/2005/03/07/no-faultdivorce-the-end-of-marriage-4/>
- 190 Social Indicators of Marital health and Well-Being: trends of the Past Five

- Decades”, National Marriage Project, University of Virginia, Figure 8. http://www.stateofourunions.org/2011/social_indicators.php#cohabitation
- 191 „Number of sexual partners in lifetime”, National Survey of Family Growth, Centers for Disease Control, http://www.cdc.gov/nchs/nsfg/abc_list_n.htm#numberlifetime
- 192 „Unmarried Childbearing”, Fastats, Centers for Disease Control. <http://www.cdc.gov/nchs/fastats/unmarry.htm>
- 193 CDC Fact Sheet, „Incidence, Prevalence, and Cost of Sexually Transmitted Infections in the United States”, Centers for Disease Control. <http://www.cdc.gov/std/stats/STI-Estimates-Fact-Sheet-Feb-2013.pdf>
- 194 Catharine A. MacKinnon, *Feminism Unmodified: Discourses on Life and Law* (President and Fellows of Harvard College, 1987), p. 99.
- 195 Ibid.
- 196 George Weigel, „The Libertine Police State”, NationalReview.com, 13 februarie 2012. <http://www.nationalreview.com/articles/290842/libertinepolice-state-george-weigel>
- 197 Dorchen Leidholdt, introduction, *The Sexual Liberals and the Attack on Feminism* (Pergamon Press, 1990), p. XV, nota 8. Citat in: Rene Denfeld, *The New Victorians: A Young Woman's Challenge to the Old Feminist Order*
- 198 Mehdi Hasan, „Being pro-life doesn't make me any less of a lefty”, NewStatesman.com, 11 octombrie 2012. <http://www.newstatesman.com/lifestyle/lifestyle/2012/10/being-pro-life-doesnt-make-me-any-less-lefty>
- 199 Dr. John Cowan, *The Science of a New Life* (New York: Cowan and Company, 1871), p. 275. Citat in: Olasky, *Abortion Rites*, p. 43.
- 200 John W. Trader, M.D., „Criminal Abortion”, paper read before the Central Missouri Medical Association, Sedalia, MO, 6 octombrie 1874, Toner Collection, Library of Congress. Citat in: Olasky, *Abortion Rites*, p. 43.
- 201 Susan B. Anthony. *The Revolution*, 8 iulie 1869.
- 202 „Forced Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute. <http://www.theunchoice.com/pdf/FactSheets/ForcedAbortions.pdf>
- 203 Vincent M. Rue, Priscilla K. Coleman, James J. Rue, David C. Reardon, „Induced abortion and traumatic stress: A preliminary comparison of American and Russian women”, *Medical Science Monitor*, 10(10): SR5-16. <http://www.vozvictimas.org/pdf/documentos/rue2004.pdf>
- 204 „Forced Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute. <http://www.theunchoice.com/pdf/FactSheets/ForcedAbortions.pdf>

205 Rue, et al., „Induced abortion and traumatic stress.” <http://www.vozvictimas.org/pdf/documentos/rue2004.pdf>

206 Vincent M. Rue, Priscilla K. Coleman, James J. Rue, David C. Reardon, „Induced abortion and traumatic stress: A preliminary comparison of American and Russian women”, *Medical Science Monitor*, 10(10): SR5-16.

<http://www.vozvictimas.org/pdf/documentos/rue2004.pdf>

207 Abortion and Depression Part 1, Interview With Theresa Burke of Rachel’s Vineyard Ministries, A Zenit Daily Dispatch, 4 martie 2006. <http://www.ewtn.com/library/PROLIFE/zabortdepr.htm>

208 M Gissler et. al., „Pregnancy Associated Deaths in Finland 1987-1994 – definition problems and benefits of record linkage”, *Acta Obstetrica et Gynecologica Scandinavica* 76:651-657 (1997).

209 DC Reardon et. al., „Deaths Associated With Pregnancy Outcome: A Record Linkage Study of Low Income Women”, *Southern Medical Journal* 95(8):834-41, (2002). Citat în: „Forced Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute.

210 M Gissler et. al., „Pregnancy Associated Deaths in Finland 1987-1994 – definition problems and benefits of record linkage”, *Acta Obstetrica et Gynecologica Scandinavica* 76:651-657 (1997); and M. Gissler, „Injury

deaths, suicides and homicides associated with pregnancy, Finland 1987-2000”, *European J. Public Health* 15(5):459-63 (2005). Citat în: „Forced Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute.

211 Vincent M. Rue, Priscilla K. Coleman, James J. Rue, David C. Reardon, „Induced abortion and traumatic stress: A preliminary comparison of American and Russian women”, *Medical Science Monitor*, 10(10): SR5-

16. <http://www.vozvictimas.org/pdf/documentos/rue2004.pdf>. Citat în: „Forced Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute.

212 Vincent M. Rue, Priscilla K. Coleman, James J. Rue, David C. Reardon, „Induced abortion and traumatic stress: A preliminary comparison of American and Russian women”, *Medical Science Monitor*, 10(10): SR5-

16. <http://www.vozvictimas.org/pdf/documentos/rue2004.pdf>. Citat în: „Forced Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute.

213 Vincent M. Rue, Priscilla K. Coleman, James J. Rue, David C. Reardon, „Induced abortion and traumatic stress: A preliminary comparison of American and Russian women”, *Medical Science Monitor*, ; 10(10): SR5-

16. <http://www.vozvictimas.org/pdf/documentos/rue2004.pdf>. Citat în: „Forced

Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute.

214 See David C. Reardon, Ph.D., „Abortion Decisions and the Duty to Screen: Clinical, Ethical, and Legal Implications of Predictive Risk Factors of Post-Abortion Maladjustment”, Manuscris parțial bazat pe o lucrare nepublicată prezentată la Întrunirea Anuală Asociației Americane de Psihiatrie, 17-22 mai 1997, San Diego, CA. www.afterabortion.org/news/Duty2Screen.pdf

215 www.theunchoice.com, pentru mai multe informații și cazuri.

216 I.L. Horton și D. Cheng, „Enhanced Surveillance for Pregnancy-Associated Mortality-Maryland, 1993-1998”, *JAMA* 285(11): 1455-1459 (2001); J. Mcfarlane et. al., „Abuse During Pregnancy and Femicide: Urgent Implications for Women’s Health”, *Obstetrics & Gynecology* 100: 27-36 (2002). Cited in „Forced Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute.

217 Din „Forced Abortion in America: A Special Report”, The Elliot Institute.

218 Kimport K, Foster K, Weitz TA, „Social sources of women’s emotional difficulty after abortion: lessons from women’s abortion narratives”, *Perspectives on Sexual and Reproductive Health*, iunie 2011; 43(2):103-9.

<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/21651709>

219 Dr. Wanda Franz, „New Study Examines Familial Context of Choice to Abort”, National Right to Life Committee. 15 februarie 2009. http://www.nrlc.org/News_and_Views/Jan09/nv011509.html

220 Priscilla K. Coleman, Charles David Maxey, Maria Spence, Charisse L. Nixon, „Predictors and Correlates of Abortion in the Fragile Families and Well-Being Study: Paternal Behavior, Substance Use, and Partner Violence”, *International Journal of Mental Health and Addiction*, iulie 2009, vol. 7, nr. 3, pp. 405-22.

221 Dr. Vincent M. Rue, „The Hollow Men: Male Grief & Trauma Following Abortion”, United States Conference of Catholic Bishops, Washington, D.C. <http://old.usccb.org/prolife/programs/rlp/rue.pdf>

222 Kate Pickert, „What Choice?” *Time*, 14 ian. 2013. <http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,2132761,00.html#ixzz2LO2njBQy>

223 „Use of Contraception in the United States: 1982–2008”, Centers for Disease Control, Vital and Health Statistics, seria 23, nr. 29, august 2010. http://www.cdc.gov/nchs/data/series/sr_23/sr23_029.pdf

224 U.S. Department of Health and Human Services. *Use of Contraception in the United States: 1982–2008*. (Centers for Disease Control and Prevention. National Center for Health Statistics), p. 15. http://www.cdc.gov/nchs/data/series/sr_23/sr23_029.pdf,

- 225 Finer LB și Zola MR, „Unintended pregnancy in the United States: incidence and disparities, 2006”, *Contraception*, noiembrie 2011, vol. 84, nr. 5, 478-85. <http://www.guttmacher.org/pubs/journals/j.contraception.2011.07.13.pdf>
- 226 Finer LB et al., „Reasons U.S. women have abortions: quantitative and qualitative perspectives”, *Perspectives on Sexual and Reproductive Health*, 2005, 37(3):110-8. Citat în: „Facts on Induced Abortion in the United States august 2011”, Guttmacher Institute. http://www.guttmacher.org/pubs/fb_induced_abortion.html
- 227 „Abortion: A Civilised Debate”, <http://www.youtube.com/watch?v=gLJK88QObrI>
- 228 Bernard Nathanson, *The Hand of God* (Washington, D.C.: Regnery Gateway, 1996), pp. 89-90.
- 229 *The Abortion Problem* (The Williams & Wilkins Co., 1944, care a publicat lucrările unei conferințe din 1942), p. 28.
- 230 Christopher Tietze și Sarah Lewit, „Abortion”, *Scientific America*, ianuarie 1969, vol. 220, p. 23. Citat în: „What About Illegal Abortions?” Abort73.com, updatat ultima dată pe 20 iunie 2012. http://www.abort73.com/end_abortion/what_about_illegal_abortions/
- 231 Mary Steichen Calderone, „Illegal Abortion As a Public Health Problem”, *American Journal of Public Health*, iulie 1960, vol. 50, nr. 7, p. 949. <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1373382/pdf/amjphnation00308-0022.pdf>
- 232 Ibid.
- 233 „Abortion Surveillance – United States, 2003”, Centers for Disease Control, 24 noiembrie 2006. <http://www.cdc.gov/mmwr/preview/mmwrhtml/ss5511a1.htm>
- 234 „List of motor vehicle deaths in U.S. by year”, http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_motor_vehicle_deaths_in_U.S._by_year
- 235 „Abortion Surveillance – United States, 2009 Surveillance Summaries”, *Morbidity and Mortality Weekly Report* (MMWR), Centers for Disease Control, 23 noiembrie 2012, http://www.cdc.gov/mmwr/preview/mmwrhtml/ss6108a1.htm?s_cid=ss6108a1_w
- 236 Steven Ertelt, „Autopsy Proves Planned Parenthood Killed Woman in Botched Abortion”, LifeNews.com, 11 septembrie 2012. <http://www.lifenews.com/2012/09/11/autopsy-proves-planned-parenthood-killedwoman-in-botched-abortion/>
- 237 „Carhart Patient Dead From Horrific 33-Week Abortion Injuries”,

- OperationRescue.org, 8 februarie 2013. <http://www.operationrescue.org/archives/carhart-patient-dead-from-horrific-33-week-abortion-injuries/>
- 238 Maryclaire Dale, „Dr. Kermit Gosnell’s Abortion Clinic: Women Say Abortions Left Them Sterile, Near Death”, HuffingtonPost.com, 23 ianuarie 2011. http://www.huffingtonpost.com/2011/01/23/dr-kemitgosnells-abortion-clinic_n_812701.html
- 239 Steven Ertelt, „Kermit Gosnell Drugged, Tied Up Woman Before Forced Abortion”, LifeNews.com, 24 ianuarie 2011. <http://www.lifenews.com/2011/01/24/kermit-gosnell-drugged-tied-up-woman-before-forced-abortion>
- 240 „New lawsuit: Planned Parenthood forced, botched abortion”, Alliance Defending Freedom, 20 februarie 2013. <http://www.adfmedia.org/News/PRDetail/7995>
- 241 Ken Kolker, „Woman: Botched abortion nearly killed me”, WOODTV.com, 19 februarie 2013 http://www.woodtv.com/dpp/news/target_8/WomanBotched-abortion-nearly-killed-me
- 242 27 decembrie 2012, scrisoare de la Jeffrey Lewis, Director Siguranță Publică la Brigada de Pompieri din Muskegon către dr. Robert Lewis Alexander, Women’s Medical Services Building. <http://woodtv.triton.net/news/mfdwoman-medserv-letter-122712.pdf>
- 243 Mark Crutcher, *Lime 5* (Denton, Texas: Life Dynamics, Inc., 1996), pp. 208-9.
- 244 „Physical Risks: Life-Threatening Risks of Abortion”, Elliot Institute, <http://www.theunchoice.com/pdf/FactSheets/PhysicalRisks.pdf>
- 245 Dolle JM, Daling JR, White E, Brinton LA, Doody DR, Porter PL, Malone KE. „Risk factors for triple-negative breast cancer in women under the age of 45 years”, *Cancer Epidemiology, Biomarkers and Prevention* 18, nr. 4 (2009): 1157-66. Citat de dr. Angela Lanfranchi în „Abortion as a Cause of Breast Cancer”, conferință susținută la National Press Club, 4 decembrie 2012. <http://www.slideshare.net/tjfjustice/lan-franci>
- 246 „Epidemiologic Studies: Induced Abortion and Breast Cancer Risk, Updated September 2012”, Breast Cancer Prevention Institute, <http://www.bcpinstitute.org/FactSheets/BCPI-FactSheet-Epidemiol-studies.pdf>
- 247 Dr. Angela Lanfranchi in „Abortion as a Cause of Breast Cancer”, conferință susținută la National Press Club, 4 decembrie 2012.
- 248 „What Has 40 Years of Abortion Done to America? Medical Aspects of Abortion on Women’s Health”, prezentare la Abortion Media Summit de dr. Freda McKissic Bush, FACOG, la National Press Club, Washington,

DC, 4 decembrie 2012.

249 Swingle, HM, et al, „Abortion and the Risk of Subsequent Preterm Birth: A Systemic Review with Metanalysis”, *Journal of Reproductive Medicine*, 54, pp. 95-108 (2009). Citat în: „What Has 40 Years of Abortion Done to America? Medical Aspects of Abortion on Women’s Health”, prezentare la Abortion Media Summit de dr. Freda McKissic Bush, FACOG, la National Press Club, Washington, DC, 4 decembrie 2012.

250 „Study finds increased risk of prematurity and low birth weight in babies born after three or more abortions”, 30 august 2012. <http://www.eshre.eu/ESHRE/English/Press-Room/Press-Releases/Press-releases-2012/Babiesborn-after-three-or-more-abortions/page.aspx/1675>

251 Larry Lader, „The Abortion Revolution”, *The Humanist*, mai-iunie 1973, p. 4. Citat în: „Impact of Abortion on Society”, [Life.org.nz](http://www.life.org.nz/abortion/abortionkeyissues/impact-on-society-abortion/Default.htm). <http://www.life.org.nz/abortion/abortionkeyissues/impact-on-society-abortion/Default.htm>

252 Patricia Coleman, et al., „Associations between voluntary and involuntary forms of perinatal loss and child maltreatment among low-income mothers”, *Acta Paediatrica*, oct. 2005; 94(10): pp. 1476-83. <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/16299880>

253 Michael J. New, „Abortion Promises Unfulfilled”, *The Public Discourse*, The Witherspoon Institute, 23 ianuarie 2013. <http://www.thepublicdiscourse.com/2013/01/7630/>

254 Crystal Phend, „Child-Abuse Injuries on the Rise”, ABCNews.go.com, 1 octombrie 2012. <http://abcnews.go.com/Health/Wellness/child-abuseinjuries-rise/story?id=17364578>

255 John and Barbara Willke, *Abortion: Questions and Answers* (Cincinnati, Ohio: Hayes Publishing Company, 2003), p. 283.

256 Philip G. Ney, M.D. „Abortion and Child Abuse: Which is Cause, Which is Effect?” David Mall și dr. Walter F. Watts (Editors). Lucrările conferinței „Psychological Aspects of Abortion”, University Publications of America (conferință sponsorizată pe 31 octombrie și 1 noiembrie 1978 de Stritch School of Medicine, Loyola University, Chicago, Illinois). Citat în: dr. Brian Clowes, *Pro-Life Encyclopedia*, cap. 41 (American Life League, 1995). <http://www.ewtn.com/library/PROLENC/ENCYC041.HTM>

257 Dr. Philip G. Ney, „Clinician’s View: Relationship Between Abortion and Child Abuse.” *Canadian Journal of Psychiatry*, iulie 1979, pp. 610-620. Citat în dr. Brian Clowes, *Pro-Life Encyclopedia*, cap. 41 (American Life League, 1995). <http://www.ewtn.com/library/PROLENC/ENCYC041.HTM>

258 Erica Jong, „If Men Could Get Pregnant, Abortion Would be a Sacrament”, [HuffingtonPost.com](http://www.huffingtonpost.com/), 21 ianuarie 2008. <http://www.huffingtonpost.com/>

erica-jong/if-men-could-get-pregnant_b_82467.html

259 „Abortion Risks: A list of major physical complications related to abortion”, <http://afterabortion.org/1999/abortion-risks-a-list-of-major-physicalcomplications-related-to-abortion/>

260 Ibid.

261 „Abortion Four Times Deadlier Than Childbirth”, Elliot Institute, 3 iunie 2000. <http://afterabortion.org/2000/abortion-four-times-deadlier-thanchildbirth/>

262 Priscilla K. Coleman, „Abortion and mental health: quantitative synthesis and analysis of research published 1995–2009”, *British Journal of Psychiatry*, (2011) 199, pp. 180–6. <http://bjp.rcpsych.org/content/199/3/180.abstract>

263 „Huge 2011 study: Abortion and mental health: quantitative synthesis and analysis of research published 1995–2009”, American Association of Pro-Life Obstetricians and Gynecologists. <http://www.aaplog.org/complications-of-induced-abortion/induced-abortion-and-mental-health/huge-new-study-abortion-and-mental-health-quantitative-synthesis-andanalysis-of-research-published-1995-2009/>

264 „Abortion and Substance Abuse Link Often Overlooked, Women’s Health Review Reports”, Elliot Institute, 20 ianuarie 2005. <http://afterabortion.org/2005/abortion-and-substance-abuse-link-often-overlooked-womenshealth-review-reports/>

265 „Risk of Psychiatric Hospitalization Rises After Abortion”, Elliot Institute, 22 septembrie 2003. <http://afterabortion.org/2003/risk-of-psychiatrichospitalization-rises-after-abortion/>

266 Dr. Bryan C. Calhoun, „40 Years of Abortion”, p. 12 a prezentării în PowerPoint. <http://www.40yearsafterabortion.org/dr-byron-c-calhoun-md/>

267 Philip G. Ney, MD, „Siblings of People Dying in Abortions Suffer Depression”, LifeNews.com, 27 iulie 2011. <http://www.lifenews.com/2011/07/27/siblings-of-people-dying-in-abortions-suffer-depression/>

268 Anita H. Weiner, Eugene C. Weiner, „The aborted sibling factor: A case study”, *Clinical Social Work Journal*, toamna 1984, vol. 12, nr. 3, pp. 209–215. <http://link.springer.com/article/10.1007%2F978-0-306-47599-18?LI=true>

269 Catherine T. Coyle, „Men and Abortion: A Review of Empirical Reports Concerning the Impact of Abortion on Men”, *The Internet Journal of Mental Health*, 2007, vol. 3 nr. 2. DOI: 10.5580/290. <http://www.ispub.com/journal/the-internet-journal-of-mental-health/volume-3-number-2/men-and-abortion-a-review-of-empirical-reports-concerning-theimpact-of-abortion-on-en.html#sthash.LQfdk8ss.SwgGPsXE.dpuf>

270 Ibid.

271 Catherine T. Coyle, RN, PhD, „Men and Abortion: Psychological Effects”, http://www.menandabortion.net/MAN/pdf/men_abortion_summary_table.pdf

272 „A Father’s Testimony: I was a coward”, Priestsforlife.org. <http://www.priestsforlife.org/postabortion/casestudyproject/casestudy760.htm>

273 „Reflection from a father”, Priestsforlife.org. <http://www.priestsforlife.org/testimonies/document-print.aspx?ID=2692>

274 Relatare din experiența personală a autorului.

275 Dr. Vincent M. Rue, „«The Hollow Men»: Male Grief & Trauma Following Abortion”, Conferința Episcopilor Catolici din SUA, 2008. <http://old.usccb.org/prolife/programs/rlp/rue.pdf>

276 Ibid.

277 „The internet porn ‘epidemic’: By the numbers”, TheWeek.com, 17 iunie 2010. <http://theweek.com/article/index/204156/the-internet-pornepidemic-by-the-numbers>

278 Declarație despre avort în *Book of Discipline of The United Methodist Church*. <http://www.umc.org/site/apps/nlnet/content.aspx?c=lwL4KnN1LtH&b=5066287&ct=6467539>

279 Marvin Olasky, *Telling the Truth: How to Revitalize Christian Journalism*. <http://www.worldmag.com/world/olasky/truth12.html>

280 Frederica Mathewes-Green, „How should churches handle the delicate issue of abortion when nearly one-fifth of women who get abortions are sitting in our pews?” ChristianityToday.com, 18 ianuarie 2011.

<http://www.christianitytoday.com/biblestudies/bible-answers/spirituallife/sitting-gourpews.html?start=1>

281 Rachel K. Jones, Lawrence B. Finer and Susheela Singh, „Characteristics of U.S. Abortion Patients, 2008”, Guttmacher Institute, pp. 9-10. <http://www.guttmacher.org/pubs/US-Abortion-Patients.pdf>

282 „Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present”, U.S. Census Bureau. <http://www.census.gov/hhes/families/files/ms2.csv>

283 Robin Marantz Henig, „Why are so many people in their 20s taking so long to grow up?” *New York Times*, 18 august 2010. http://www.nytimes.com/2010/08/22/magazine/22Adulthood-t.html?_r=0

284 „Young Men and Women Differ on the Importance of a Successful Marriage”, Pew Research Center, 26 aprilie 2012. <http://www.pewresearch.org/daily-number/>

- young-men-and-women-differ-on-the-importance-of-a-successful-marriage/
 285 Hannah Rosin, „The End of Men”, *TheAtlantic.com*, iulie-august 2010.
<http://www.theatlantic.com/magazine/archive/2010/07/the-end-of-men/308135/>
- 286 S. T. Karnick, „Girly Men: The Media’s Attack on Masculinity”, *Salvo.org*.
<http://www.salvomag.com/new/articles/salvo4/4karnick.php>
- 287 „The Feminization of the American male”, *RedState.com*. http://archive.redstate.com/blogs/bs/2008/jun/13/the_feminization_of_the_american_male
- 288 Dr. Laura Schlessinger, *The Proper Care and Feeding of Marriage* (New York: HarperCollins Publisher, 2007), p. 3.
- 289 Spectrum, National Public Radio, 11 mai 1990. Citat în: Mark Crutcher, *Lime 5: Exploited by Choice* (Denton, Texas: Life Dynamics, Incorporated, 1996), pp. 175-6.
- 290 Thaddeus M. Baklinski, „Researcher: Economic Impact of Abortion in U.S. Since 1970 - \$35 to \$70 Trillion”, *LifeSiteNews.com*, 21 octombrie 2008. <http://www.lifesitenews.com/news/archive//ldn/2008/oct/08102109>
- 291 Patrick F. Fagan, Ph.D., „The Effects of Pornography on Individuals, Marriage, Family, and Community”, *Marriage and Religion Research Institute*, decembrie 2009.
- 292 CDC Fact Sheet: Incidence, Prevalence, and Cost of Sexually Transmitted Infections in the United States. <http://www.cdc.gov/std/stats/STI-Estimates-Fact-Sheet-Feb-2013.pdf>
- 293 „Why Abstinence?” *Medical Institute for Sexual Health*. <https://www.medinstitute.org/2012/08/why-abstinence/>
- 294 Stephen Davis, *Walk This Way: The Autobiography of Aerosmith* (Dogear Publishing, 2003), pp. 275.
- 295 Steven Ertelt, „Unreleased Michael Jackson Pro-Life Song «Abortion Papers» Now Out”, *LifeNews.com*, 24 septembrie 2012. <http://www.lifenews.com/2012/09/24/unreleased-michael-jackson-pro-life-song-abortion-papers-now-out/>
- 296 David Bereit, Shawn Carney, *40 Days for Life: Discover What God Has Done ... Imagine What He Can Do* (Cappella Books, Ediție pentru Kindle, 2013), Locație Kindle pp. 1917-21.
- 297 Frances Moore Lappe, „Beyond the scarcity scare: reframing the discourse of hunger with an eco-mind”,
The Journal of Peasant Studies, vol. 40, nr. 1, pp. 219-238, p. 221. [„The world food supply comes to about 2800 calories each day for every person on Earth,

enough to make us all chubby (FAOSTAT 2011b).”] <http://www.tandfonline.com/doi/pdf/10.1080/03066150.2012.708859>

298 Dr. Catherine T. Coyle, „Men and Abortion: Finding Healing, Restoring Hope”, Knights of Columbus Supreme Council, 26. <http://www.kofc.org/un/en/resources/cis/cis334.pdf>

299 Randy Alcorn, *Does The Birth Control Pill Cause Abortions?*, <https://www.epm.org/static/uploads/downloads/bcpill.pdf>)

300 Bereit, David; Carney, Shawn (2013-01-17). *40 Days for Life: Discover What God Has Done ... Imagine What He Can Do* (Cappella Books, Ediție pentru Kindle, 2013), Locații Kindle pp. 389-92.

301 Ibid., Locații Kindle, pp. 410-3.

INDEX

40 Days for Life 25, 144

A

Ablow, Keith 25

Abortion (Avortul, carte de Lawrence Lader) 57

Abortion Rites: A Social History of Abortion in America 46

Abortion, Spontaneous and Induced 53

Adam și Eva 36, 37

Aerosmith 142

Al-Huweidar, Wajiha 41

Allen, Lily 21

Almaleki, Noor 42

Amendamentul pentru Egalitate în Drepturi 49

American Dilemma, The (Dilema americană) 74

American Eugenics Society 71, 72

American Medical Association 51, 53

Anthony, Susan B. 48, 86

Arderea văduvelor hinduse 38

Aristofan 37

Asociația Medicilor din America 51, 53

Avortul și cancerul de sân 102, 103

Avortul și abuzul copiilor 104, 107

Avortul și sănătatea mintală 106, 107

Avortul și nașterea prematură 102-104

Avortul ca metodă contraceptivă 64, 70, 73, 96-97, 150

Avortului, legalizarea 8, 24, 56-61, 64, 69-70, 72-73, 95, 98, 152, 155

Avortului, impactul asupra bărbaților 25-29, 108-112

Avortul și mortalitatea maternă 54, 97-100

Avorturi selective în funcție de sexul copilului 76

B

Bary, Rifqa 42

Baskerville, Stephen 82

Bereit, David 150-152

Biserica Metodistă Unită 118

Blacker, C.P. 70

Blackmun, Harry 31-32, 57

Bloomberg, Michael 21, 76

Bomba demografică 73

Bomberger, Ryan 23

Bottcher, Rosemary Oelrich 59

Bradford, Jeff 10, 26
Buffet, Warren 75
Burke, Theresa 89

C

Calderone, Mary 98-99
Cannon, Nick 22
Carhart, LeRoy 100
Carney, Shawn 25, 26
Center for Reproductive Rights 85
Centrul pentru Drepturile Reproductive 85
Clinton, Hillary 20
„Clubul Miliardarilor” 76
Coleman, Priscilla 104
Colson, Chuck 124
Comportamentul Sexual al Masculului Uman 81
Conflict între sexe (izolare de gen, prăpastia dintre sexe) 23, 125, 155
Consiliul pentru Populație 71-72
Controlul nașterilor 57, 64-66, 69-72, 74, 79, 82, 148, 150
Controlul populației 9, 63-64, 71, 73, 75-76, 78-79, 95, 132, 146-149, 154
Convenția de la Seneca Falls 39
Coyle, Catharine T. 109, 149
Criptoegenie 70, 71
Cruciada medicilor împotriva avortului 52
Cruel and Usual Punishment 41
Crutcher, Mark 75, 102
Cum a schimbat creștinismul lumea 37
Curtea Supremă de Justiție a SUA 12, 20-21, 23-24, 31, 57, 70

D

Danner, Blythe 21
Darwin, Charles 66-67
Darwish, Noni 41
De ce nu? O carte pentru femei 52
de Jong, Daphne 85
de Tocqueville, Alexis 39
Declaration of Sentiments 39
Declarația Sentimentelor 39
Despre democrație în America 39
Divorț 39, 44, 48, 81-84, 111
Dred Scott, decizia în cazul 31-33
„Dreptul de a distruge” 68, 70
Driscoll, Mark 120
Dworkin, Andrea 84

Dyer, Frederick 52

E

Efectele nocive ale avortului 108, 97-112

Ehrlich, Paul 73

Elliot, Institutul 88-89, 106-107

Ellis, Havelock 66-70, 71

Embrionul: În apărarea vieții umane 22

Embryo: A Defense of Human Life 22

Enouen, Susan 75

Espinoza, Victoria Esperanza Vigo 77

Eugenie 7, 64-67, 69, 70-73, 76

F

Family Limitation 68

Femeia și Noua Rasă 57

Finkbine, Sherri 55

Fonda, Jane 21

Foster, Serrin 48

Friedan, Betty 56-57, 59-60

Fujimori, Alberto 77

Furedi, Ann 97

G

Galton, Francis 66-67, 73

Gamble, Clarence 74

Gates, Bill 75

George, Robert 22

Glendon, Mary Ann 48-49

Gosnell, Kermit 101

Grant, Madison 73

Green, Frederica Matthewes 119

Guttmacher, Institutul 13, 91, 96, 97, 105, 120

Guttmacher, Alan 70-72

H

Hale, Edwin Moses 46

Hefner, Hugh 81-82

How Christianity Changed the World 37

I

Institutul pentru Cercetarea Populației 76

Institutul pentru Probleme de Viață 75

Ioan Paul al II-lea, Papa 112

Izolare de gen (conflict între sexe, prăpastia dintre sexe) 23, 125, 155

J

Jackson, Michael 143

Jong, Erica 105-106

Journal of the American Medical Association 53

K

Kennedy, Florynce 24

Kerry, John 34

Kinsey, Alfred 81-82

Klusendorf, Scott 24-25, 129

L

Lader, Lawrence 56-59, 104-105

Laughlin, Harry 66

Legarea picioarelor 38-39, 80

Legea lui Laci și Conner 34

Legea Împotriva Violenței Asupra Nenăscuților 33

Legea Sharia 41

Leidholdt, Dorchen 84

Life Dynamics (organizația) 75

Life Issues Institute 75

M

Maafa 21 77

MacKinnon, Catharine 84

Maginnis, Pat 58

McCombs, Phil 26

McDonnell, Kathleen 13

McDowall, John 49-50

McKissic Bush, Freda 103

Meehan, Mary 64, 73

Metaxas, Eric 153

Mohr, James 52

Morabito, Stella 60

Morbelli, Jennifer 100

Myrdal, Gunnar 74-75

N

NARAL 16, 56, 58-61, 98, 104

Nathanson, Bernard 16, 56, 58-61, 98

NOW (Organizația Națională a Femeilor) 59-60

National Police Gazette 50, 54

New York Times 50, 54-55

New, Michael J. 104

Ney, Philip 105, 108

O

Organizația Națională a Femeilor (NOW) 59-60

P

Paltrow, Gwyneth 21

Paul, Alice 14, 49

Peterson, Conner 33-34

Peterson, Laci 33-34

Physicians' Crusade Against Abortion, The 52

Pivot of Civilization (Pivotul civilizației) 65-66

Planned Parenthood 20-21, 24, 54, 57, 64, 69, 70, 75, 84, 98-99, 101, 106, 115, 150

Playboy, Fundația 84

Plutarh 37-38

Population Bomb, The 73

Population Research Institute 76

Pornografie 7, 9, 43-44, 115-116, 125, 134, 139-140, 150, 155

Post-Abortion Survivor Syndrome (PASS) 108

Prăpastia dintre sexe (conflict între sexe, izloare de gen) 23, 125, 155

Presley, Josiah 22

Pro-alegere 16-17, 20

Pro-avort 16-17

Proiectul Negro 74

Psihologia Sexului 66

Psychology of Sex, The 66

R

Rachel's Vineyard 89, 144

Viol 23, 41, 42, 43, 84, 95

Reardon, David 107

Reisman, Judith 89

Revoluția sexuală 6, 89, 155

Riddick, Elaine 77-78

Rising Tide of Color Against White World-Supremacy, The 65

Rockefeller, Fundația 89

Rockefeller, John D. 72-73

Rockefeller, John D. Jr. 72

Rockefeller, John D. al III-lea 72-73

Rockefeller, David 76

Rockefeller, Nelson 72

Roe vs. Wade 12, 16, 23, 24, 31, 34, 52, 56, 70, 85, 125, 129, 152
Rosin, Hanna 121
RU-486 20
Rue, Vincent 92, 112

S

Sanger, Margaret 57, 64-75, 79
Sarandon, Susan 21
Schaff, Philip 38
Schlessinger, Laura 123
Schmidt, Alvin J. 37
Sclavie 9, 11, 30-33, 37, 39, 48, 57, 85, 127-128, 139, 153
Sexual Behavior in the Human Male 89
Silence of the Shepherds 118
Sindromul Supraviețuitorului Post-Avort (PASS) 108
Societatea Americană de Eugenie 71, 72
Soros, George 76
Stanton, Elizabeth Cady 48
Sterilizare 65, 67, 71, 73, 76-79, 147-148, 154
Stoddard, Lothrop 65, 73
Storer, Horatio Robinson 51-52
Studies in the Psychology of Sex 66
Studii de Psihologia Sexului 66
Supremația albilor 65

T

Talmud 38
Taney, Roger B. 31
Taussig, Frederick 53-54, 98
Tăcerea păstorilor 118
Tebow, Tim 22
Tietze, Christopher 72, 98
Tollefsen, Christopher 22
Turner, Ted 75
Tyler, Steven 142-143

W

Why Not? A Book for Women 52
Wilberforce, William 139, 153
Willke, John 119
Winfrey, Oprah 76
Woman and the New Race 57

Resurse în limba română

Versiunea online a cărții de față
www.avortulexploateazafemeile.ro

Informare și educare pentru viață
www.culturavietii.ro
www.stiripentruviata.ro
www.provita.ro
www.provitatv.ro

Marșul pentru viață
www.marsulpentruviata.ro

Cum arată cu adevărat avortul
www.strigatulmut.ro
www.avortreal.ro

Mărturii ale mamelor
www.rupetacerea.ro
www.avortsaunu.ro

Mărturii ale supraviețuitorilor
www.supravietuitoriiavortului.ro

Sfaturi pentru femeile aflate în criză de sarcină
www.sarcinaneasteptata.ro

Pentru adopție
www.proadoptie.ro

Consiliere în criză de sarcină, sindrom posttraumatic postavort, violență asupra femeii
www.centreconsiliereavort.ro

Consiliere în criza de sarcină

România

ALBA IULIA

Centrul de informare și consiliere pre- și post- avort Episcopia Ortodoxă

Str. Mihai Viteazu, nr. 16

Tel. 0748.498760, 0258.821.693

www.filantropiaortodoxa.ro

Bianca Elena Mărginean

Centrul Iochebed

Bd. Transilvaniei, bl. 54, ap. 24

Tel. 0358.401.487

centruliochebed@gmail.com

www.ccalba.ro

ARAD

Asociația M.A.M.A. Arad

Calea Românilor, nr. 4-8, bl. K2, sc. A, ap. 1

Tel. 0257.211.041, 0740.167.676

mama_arad@yahoo.com

www.mercysactionmission.com

Maria Magdalena Mureșan

Asociația Ieromonah Arsenie Boca

Tel. 0756.150.645

nuavortarad@yahoo.com

www.arsenieboca.org

Dr. Corina Guzgă

BRAȘOV

Fundația Iochebed

B-dul Griviței, nr. 61, Bl. 46, Sc. E, Apt. 1

Tel. 0368.449.283

iochebedbv@gmail.com

www.mercysactionmission.com

Daniela Fagadar

BUCUREȘTI

Clinica Pro-Vita Internațional

Bd. Nicolae Titulescu nr. 93, sector 1

Tel. 021.223.5855, 0744.389.987

cpvint@gmail.com,

www.clinica-provita.ro

Psih. Roxana Voicu

Asociația Pro-vita pentru Născuți și Nenăscuți, Filiala București

Str. Brândușelor, nr. 3, bl. V78, sc. 2, ap. 44

Tel. 0744.982.925

roxana@provitabucuresti.ro

www.provitabucuresti.ro

Psih. Roxana Puiu

CLUJ

Clinica Pro Vita

B-dul. 21 Decembrie, nr. 86

Tel. 0264.431.891, 0748.127.021

clinicaprovitacj@clicknet.ro

www.clinicaprovita.ro

Dr. David Ilie

Asociația Filantropică Medical Creștină Christiana

Proiectul „Pentru Viață“

Policlinica Sf. Pantelimon

Str. Ion Meșter, nr. 10

Tel. 0747.033.563

christatodeagross@yahoo.ro

www.pentruviatacluj.ro
Dr. Christa Todea-Gross

Fundația Agape pentru Ocrotirea Vieții

Calea Moșilor, nr. 16, ap. 4
Tel. 0749.067.877, 0743.142.168
agape@terapeuta.ro
www.terapeuta.ro

Cabinetul „Providence“

Str. 1 Decembrie 1918, nr. 130, ap. 36
Tel. 0740.353.469,
augusta_calina@yahoo.com
Sr. Augusta Griguța

CRAIOVA

Cabinet Individual de Psihologie „Silvia Georgeta Ionescu”

Str. Popa Șapcă, nr. 2, bl. B1, ap. 8
Tel. 0762.844.234
Psih. Silvia Georgeta Ionescu

CONSTANȚA

Asociația Pro-vita pentru Născuți și Nenăscuți, Filiala Constanța

Tel. 0723.560.044, 0769.233.631
prflorincarabuz@provitaconstanta.ro
www.provitaconstanta.ro
Pr. Florin Carabuz

DEVA

Centrul Noua Speranță

Str. M. Kogălniceanu, bl. F5, sc. 4, ap. 62
Tel. 0354.419.090, 0771.032.569, 0735.501.797
nouasperanta1@gmail.com
Lucica Mirza

Asociația M.A.M.A. Deva

Str. Liliacului, Bl. 17, Sc. A, Apt. 2

Tel. 0354.803.686
mama.deva@yahoo.com
www.mercysactionmission.com
Nina Kovacs

Asociația „Misiunea Ajutor Pentru Femei”

Al. Jupiter, bl. 22, ap. 46
Tel. 0763.633.909
ajutorptfemei@yahoo.com
www.ajutorpentrufemei.cabanova.com
Rafila Crișan

GALAȚI

Asociația Pro-vita pentru Născuți și Nenăscuți, Filiala Galați

Tel. 0743 040 118
provitagalati@yahoo.com
Sabina Costache

HUNEDOARA

Asociația M.A.M.A. Hunedoara

Str. George Enescu, nr. 12, Bl. 108, Sc. A, Ap. 4
Tel: 0354.416.911
mama_miriam_hd@yahoo.com
Iulia Moldovan

IAȘI

Centrul de formare și consiliere

„Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”

Strada Tâlpălari, nr. 12 Tel. 0232.215.157, 0751.214.017
sfarhangheli@gmail.com
www.sfintiiarhangheli.ro

Centrul de Consiliere Psihosocială și Terapie

„Primul Pas”

Bd. T. Vladimirescu, nr. 89, bl. 89, sc A, ap. 2

Tel. 0232.277.901
contact@primulpas.org
www.primulpas.org
Geanina Ungurianu

Biroul de Asistență Socială „Diaconia“

Centrul Infoadolescent

Str. C. Negri, nr. 48
Tel. 0332.456.021, 0771.647.593
infoadolescent@yahoo.com
www.infoadolescent.ro

Pro Vita Iași – Mitropolia Moldovei și Bucovinei

Centrul de Informare și Prevenție (CIP)

Tel. 0753.427.368,
dragos.balinisteanu@gmail.com
www.provitaiasi.ro
Dragoș Bălinișteanu – Coordonator

Pro Vita Iași – Mitropolia Moldovei și Bucovinei

Centrul de ajutoare a mamelor aflate în dificultate „Praesidio“

Tel. 0756.333.890
cosmin_brinza@yahoo.com
www.provitaiasi.ro
Cosmin Brînză – Coordonator

ORADEA

Centrul de Informare și Consiliere „Puls“

Str. Aurel Lazăr, nr. 4A, ap. 8
Tel. 0359.800.665, 0755.206.787
centrulpuls@yahoo.com
www.centrulpuls.ro
Cornelia Gherle

PIATRA NEAMȚ

Sunt disponibili consilierii de la Asociația „Familia și Viața” din Roman

REȘIȚA

Asociația MAMA Reșița

Str. Independenței, nr. 5, ap. 16

Tel. 0255.223.303

mama_resita@yahoo.com

Sanda Molin

ROMAN

Asociația „Familia și Viața”

Str. Ștefan cel Mare, nr. 228

Tel. 0233.742.505, 0333.404.506, 0745.905.748

afav_roman@hotmail.com

www.familiasiviata.ro

Iuliana Petruț

SIGHIȘOARA

Casa Vieții

Str. Tache Ionescu, nr. 10

Tel. 0265.779.773

jillascough@hotmail.com

Jill Mihai

SUCEAVA

Centrul Iochebed

Str. Curtea Domnească, nr. 1, bl. 14, Sc. B, Ap. 2

Tel: 0230.523.380

iochebedsv@fidel.ro

www.centruliochebedsv.ro

Gabriela Antonesei

TÂRGU MUREȘ

Fundația Mater

Bd. 22 Decembrie 1989, 12/2

Tel. 0265-250540, 0751189151

office@mater.ro, www.mater.ro

Psih. Aurica Laurențiu

TIMIȘOARA

Asociația „Darul Vieții”

Str. Gh. Doja, nr. 25A
Tel. 0356.445.040, 0721.335.704
darulvietii@yahoo.com
www.darulvietii.ro
Gerda Chișărău

Fundația Estera

Str. Timotei Cipariu, nr. 3
Tel. 0256.492.862, fax 0356.809.205
estcons@mail.dnttm.ro

Fundația Pro Vita Medica

Str. Bucovinei, nr. 11
Tel. 0723.440.393
provitamed@gmail.com
www.provitamedica.com

Republica Moldova

CHIȘINĂU

Alianța pentru Salvarea Familiilor din Moldova

Tel: 060189672
E-mail: office@salvareafamiliilor.com
www.salvareafamiliilor.com
www.facebook.com/SalvareaFamiliilor

Pro Familia Chișinău

Tel: 060710027
christianimpact@gmail.com
Vitalie Marian

DREPTUL FEMEILOR DE A ALEGE,

egalitatea între sexe și emanciparea femeilor nu reprezintă decât vălul aruncat peste un adevăr incomod: acela că, de câteva decenii, bărbații se folosesc de avort pentru a subjugă și exploata femeile. Cultura noastră încă mai crede în mitul că avortul eliberează femeia și că bărbatul nu are niciun drept să aibă o opinie într-o astfel de chestiune. Dar lucrurile stau exact invers. Această carte îți pune pe bărbați față în față cu rolul pe care l-au avut în legalizarea și răspândirea practicii avortului și îți cheamă cu putere să ajute curmarea celui mai dureros holocaust al lumii contemporane.